Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Ocak 1987
Sayı: 76
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Kasım ayında Dersim'de katledilen yoldaşlarımızın ve Ocak ayında andığımız tüm Parti şehitlerimizin ölümsüz anıları, işçilere ve tüm ezilenlere mücadele çağrısıdır:

Hüseyin Tosun

Kamile Öztürk

A. Rıza Boyoğlu

Hiçbir Katliam Partimizin İlerleyişini, Faşist Diktatörlüğün de Çöküşünü Engelleyemez!

İbrahim Polat

Ünal K.bayrak

"Hayat kendini kabul ettirecektir. Bırakın burjuvazi tepinsin, öfkesinden kudursun, boyundan büyük işlere kalkışsın, aptallıklar yapsın, bolşeviklerden peşinen intikam alsın ve dün bolşevik olmuş, yarın bolşevik olacak (Hindistan'da, Macaristan'da, Almanya'da vb) daha yüzlerce, binlerce, yüzbinlerce insanı öldürmek için çabalasın. Burjuvazi böyle yapmakla, tarihin yok olmaya mahkum ettiği sınıflar gibi davranıyor. Komünistler, ne olursa olun, geleceğin kendilerine ait olduğunu bilmelidirler. Bu yüzden, güçlü devrimci mücadele içinde, burjuvazinin çılgınlıklarının en serinkanlı ve en uyanık bir değerlendirmesini, en büyük devrimci heyecanla birleştirebiliriz ve birleştirmeliyiz de"

Faşist Türk ordusunun Dersim'de konumlandırılmış, Merkez, Hozat, Ovacık güçleri 21 Kasım günü akşama doğru başta Mercanlar olmak üzere, geniş bir alana yönelik bir operasyon başlattılar. Bölgede partizanların dolaştığı ihbarını değerlendiren beyaz ordu birlikleri, 21 Kasım gecesi alana yayılarak, geniş çaplı bir kuşatma hareketine giriştiler. Alanda bulunan gerilla birlikleri durumdan haberdar olarak, gece boyunca da arazide kalarak, alan içinde mevzilenmeye ve operasyon alanını terk etmeye çalıştılar. Operasyon alanını terk etmek amacıyla gece boyunca yürüyen Hüseyin Tosun (Yılmaz) önderliğindeki 10 kişilik partizan birliğimiz, bazı ihtiyaçlarını temin edip, araziye çıkmak amacıyla sabaha doğru yolları üzerindeki bir eve uğramışlardır. Eve girdikten çok kısa bir süre sonra helikopterlerin bölge üzerinde uçuşa başladıklarını gören birliğimiz, aynı anda aşağıdan çok sayıda askerin geldiğini farkederek, evi acele olarak terk etmişlerdir. Belli bir mesafe açıldıktan sonra da askerlere farkedilmemek amacıyla bir çukara mevzilenmeye çalışmışlardır. Askerler ev ve

Devamı Sf: 5'de

Baş Yorum

Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni Ocak Fırtınası *Vesilesiyle Selamlıyoruz!*

Özgürlüğün kızıl bayrağını bir daha inmemecesine göndere çekmek, proletaryanın harareti gittikçe artan büyük bir aşkı haline gelmiştir. Bu aşkın gerçekleşmesi sadece bir istek sorunu değildir, insanlığın her kuşağı, bir kilometre taşı haline gelecek uzun bir menzil, uzun bir zaman sorunudur. Özgürlüğün kızıl bayrağının **bir daha inmemecesine** göndere çekilmesi, Tan tanrıçası Aurora'nın gerçek salvoları duyulduğunda, yani komünizme adım atıldığında mümkün olacaktır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ateşi, bu teorinin pekişmesine, zenginleşip kendisini aşmasına yol açmıştır.

Devamı arka sf'da

Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni Ocak Fırtınası Vesilesiyle Selamlıyoruz!

Sermayenin güçlü özgürleşme isteği ile proleter merkezi planın disiplini arasındaki çelişki var oldukça, sınıf mücadelesinin uğultusu, toplumun her zerresinde depremsel etkisini hissettirecektir.

İş ile bilgi, kent ile kır ve herkese emeğine göre şeklindeki burjuva hakkı var oldukça, Büyük Proleter Kültür Devrimleri dalgalar halinde bir birini izleyecektir.

Devlet ve dolayısıyla devlet mülkiyeti varoldukça proleter kültür devrimleri değişik biçimlerde sürecektir. Her ikisi de sınıflı toplumun gerçeğidir ve her zaman yeni tipte sınıflar üretecek birer kaynaktırlar. Mülkiyet, işbölümünün ortaya çıkışıyla gerçeklik kazanmıştır. Sosyalist mülkiyeti, gerçek mülk edinme ilişkilerinden soyutlamak mümkün değildir. Üretim araçları üretici güçler karşısında yabancılaşmış unsurlar olarak kaldığı müddetçe, sınıf ve mülkiyet ilişkilerinden söz edilecektir. Proleter kültür devrimleri bu ilişkilerle, bu ilişkiler zemininde çatışıp duracaktır.

Marx özel mülkiyetin yok olmasıyla proletaryanın yok olmasını birbirine bağlı olarak, birlikte ele alıyor ve proletaryanın zaferinden ne anladığını şöyle açıklıyordu: *"Proletarya muzaffer olduğunda, kesinlikle toplumun mutlak hakimi durumuna gelmeyecektir, çünkü onun* **muzaffer olması, sadece kendisini ve kendi karşıtını ortadan kaldırmasına bağlıdır.** *O zaman proletarya da, onu belirleyen karşıtı, yani özel mülkiyet de yok olur".* Marx'ın deyimiyle işte o zaman, "toplumsal hayat süreçleri... özgürce iş birliği yapan insanların üretimi haline gelir ve onların bilinçli ve planlı denetimi altında bulunur" (Kapital, cilt-1) Proletarya diktatörlüğünde, "özgürce işbirliği yapan insanların üretimi" sözkonusu değildir. Merkezi plan bu durumu büyük ölçüde engeller. Merkezi plan disiplini ile "özgürce işbirliği" çelişir. Kaldı ki maddi temel yoktur. **"Maddi temel** *ya da kendileri de uzun ve acılı bir tarihsel gelişimin doğal ve kendiliğinden ürünleri olan bir dizi maddi varoluş koşulu"* olmaksızın özgürce işbirliği yapan insanların üretiminden söz edemeyiz.

Paris Komünü, eski dünyanın bağrında patlayan ilk proleter devrimdi. Yeni dünyanın, yani sosyalizmin bağrında patlayan ilk proleter devrim ise Mao Zedung'un işaretiyle başlayan Büyük Proletar Kültür Devrimi oldu. Birincisi proletarya diktatörlüğü, ikincisi ise proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teorisinin gelişmesine yol açtı. Bu son ve büyük tecrübe, gelecekte patlayacak proleter devrimlerinin, iktidar olduktan sonra daha sağlam adımlarla yürümesine ve bu yürüyüşü yeni devrimlerle sürdürmesine yol açacaktır. Bir devrim, yürüyüşünü ancak kültür devrimleriyle sürdürebilir. Bu, komünizmin, tüm dünyada kurulmasına kadar böyle olacaktır. Maddi temel bunu emrediyor. Komünizm, büyük ölçekli üretimin tüm dünyada mümkün olan en büyük merkezileşmesini, insan emeğinin mümkün olan en az ve en rasyonel kullanımını gerektirir. Üretici güçler, bu noktaya gelinceye kadar, insanlığa sınıf mücadelesini — biçimi ve araçları sürekli değişen sınıf mücadelesini— emredecektir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi, hem diktatörlük cihazının gözeneklerinde hem de toplumda durmaksızın üreyen yeni burjuvaziye karşı, devrimci kitle hareketinin geliştirilmesi temelinde, proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi gerçeğine insanlığın dikkatini çekmiş, bununla birlikte, Lenin'in dediği gibi kişinin sopayla cennete gönderilemeyeceğini de bir kez daha vurgulamıştır.

Sosyalizmi sınıflı bir toplum olarak kabul etmeyen teori; artık sınıflar yoktur, kasa hırsızları ve ajanlar vardır diyen teori, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin rüzgarı tarafından yıkılmıştır. Bu teorinin sahibi Stalin, 1936'larda proletaryanın artık olmadığını söylemekle sınıf mücadelesinin varlığını reddediyordu. Mülkiyetin sadece bir biçimini görüp de diğer biçimlerini (devlet mülkiyetini, Sosyalist mülkiyeti) görmeyen, birinci tehlikeye işaret edip de, durmadan yeni burjuvaziyi üreten ikinci tehlikeyi görmezlikten gelen insanlar vardır saflarımızda hâlâ. Bazıları herkese emeğine göre ilkesini sınıfsızlığın ilkesi sanıyor. Bu sosyalist mülkiyetin ilkesidir. Yani eski toplumun bir kalıntısı, Lenin'in deyimiyle bir burjuva hakkıdır. Mülkiyet sorununa geniş bir perspektifle, işbölümü ve diğer toplumsal ilişkiler gerçeğine bağlı olarak yaklaşmalıyız. Kişinin elindeki mala toplum adına el koydun mu mülkiyet sorununu halletmiş olmuyorsun. Sadece mülkiyetin biçimini değiştirmiş oluyorsun. Marx bir zamanlar Proudhon'u eleştirirken mülkiyet anlayışını dahiyane bir tarzda şöyle koyuyordu: *"Bay proudhon'un sistemindeki son kategori, mülkiyettir. Oysa, gerçek dünyada, işbölümü ve Bay Proudhon'un bütün öbür kategorileri bütün halinde, bugün mülkiyet diye bilenen şeyi oluşturan toplumsal ilişkilerdir; bu ilişkilerin dışında burjuva mülkiyeti, metafizik ya da yasal bir yanılsamadan başka bir şey değildir. Mülkiyeti bağımsız bir ilişki olarak koymakla, Bay Proudhon, sadece bir yöntem hatası yapmakla kalmıyor; burjuva üretimi bir arada tutan bağları hiç kavramamış olduğunu da açıkça belli ediyor".* Mülkiyet ve eşitlik kavramı komünizme geçtikten sonra yok olacaktır.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin karşısında yer alan düşman cephesi haylice genişletir. Bu cephenin genişliği ve ideolojik baskısı, birçok bilinçli, devrimci insanın dizlerinin titremesine yol açıyor. Ama bütün tornistanlara, açık ve gizli ihanetlere rağmen, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin bugün tüm dünyada sayıları az da olsa sağlam komünist savunucuları vardır. Bu devrimin yankıları 21. yy'da devam edecektir. Onun ışıklı tecrübeleri, bu geriye dönüşler sürecinde, proletaryanın yürüyüş yolunu aydınlatan güçlü bir projektör rolü oynayacaktır. Kapitalist ve Modern revizyonist oligarşilerin ona yönelen politik ve ideolojik saldırıları sadece onun doğruluğunu teyit ediyor. Önümüzdeki yüzyıl Büyük proleter devriminin yüceldiği yüzyıl olacaktır.

Almanya/Wuppertal

Şehitlerimizi Andık

22 Kasım 1986 günü faşist Türk ordusunun yaptığı bir operasyonda Tunceli/Ovacık'a bağlı Hürmük mezrasında alçakça katledilen halkımızın canı ciğeri yoldaşlarımız, umutlarımızdan 9'unu yitirişimizin 2. haftasında bölgemize gönderilen SB imzalı bildiriyi en geniş bir şekilde dağıttık. Ayrıca pazar yerinde pankart açarak protesto eyleminde bulunup Alman kamuoyuna Türkçe Almanca bildiri dağıttık. Ayrıca yoldaşlarımızın anısına faşist genarellerden vampir rutbeli Kenan Evren'in bir sembolik sünger robot'unu yaparak caddenin kalabalık bir yerinde üzerine benzin dökerek yaktık.

Ayrıca bölgemizde, yoldaşlarımızın anısına Cumartesi sabahı bomba süslü bir pankart asıldı. Sabahleyin haberi alan polisler etrafı kuşatarak, bombalı pankartın olduğu caddeyi kesip gelip gitmeyi önleyerek saat 10.00 sularında pankartı indirdiler. Pankart etrafta geniş yankı uyandırdı.

Bir İKK okuyucusu

Yorum

Ölüme ve Ölüm Çeşitlerine Dair!

Ölüm, insan denilen harika hayvanın bir türlü kabullenemediği, içine sindiremediği bir durumdur. Yaşam ile ölüm, çelişkiler evreninin belki de en şiddetli çelişkisidir. Yaşama isteğinin ölüme direnişinden daha büyük bir direniş var mıdır? Canlılar içinde ölüme karşı en büyük direnişi de insanoğlu gösteriyor. Bu direnişi, yaşam serüveninin her alanında görmek mümkündür. Aynaya bakan delikanlı bıyığındaki ak telciği görünce, "vay be moruklama sürecine giriyorum galiba" diye mırıldanıverir. Beden aynasının önüne dikilen hanımefendi boynundaki yaş halkalarını büyük bir titizlikle sayarak iç geçirir. Gözlerinin altında katmerlenen torbacıklar nineye büyük bir hüzünle son yolculuğunu hatırlatır. Yatağında can çekişen insan, başucuna dikilenlerin yerinde olmayı arzular, "keşke şu güne kadar yaşasam" diye düşünür ve cansız bakışlarıyla son bir kurtuluş umudu arar. O beyaz pelerinli ölüm bile insanın bu direnişi karşısında hayrete düşer, yutkunur, hüzünlenir gibi olur.

Çok zengin ölüm çeşitleri var. Ama bunları iki temel kategoride toplayabiliriz. Kendisi ve başkaları için ölenler. Başkaları için ölenleri de ayrıca ikiye ayırmak gerekiyor. İnsanlığın daha güzel yaşaması için, kurtuluşu için, halk için ölenler. Sömürücü sınıflar için, tarihin akışına karşı duranlar için ölenler. Kuşkusuz her kategorinin de kendi içinde çok çeşitli ölüm biçimleri vardır.

Kendisi için ölenlere Hacı Hüsamettin Kesekâğıdı'nın ölümünü örnek gösterebiliriz. Hacı efendi, erimiş kurşun gibi karyolasına yayılmıştır. Kendisi için yaşayan bir insan olarak, kendisi için ölmektedir. Gerdanı katmerlenerek beyaz picamasının üzerine taşmıştır. Hazretin mübarek göbeği, karyolanın ortasında, ampül ışığının altında, bir yayla tepeciği gibi yükselmektedir. Kocakarı başta olmak üzere, oğullar, kızlar ve gelinler ağlamaktadır. Hacı efendinin bakışları gayet yargılayıcıdır ve birçok kişinin ayıp olmasın diye ağladığını sezer gibidir. Kocakarı hariç, diğerlerinin kurtuluş ve sevinç gözyaşları döktüklerini, ince bir acıyla malesef sezer gibidir. Azrailin korkusundan altına işemiştir, gelgelelim ki söyleyecek takati yoktur. Gelinler ve oğulları Hacı efendiyi değil, paylaşılacak mirası düşünmektedirler. Ve bir sabah ya da geceyarısı Hacı efendi hakkın rahmetine kavuşur. Bakkallarını ticarethanelerini, faiz defterlerini, bonolarını, tahvillerini bırakarak çekip gider. Ve oğullardan bir tanesi, boyalı basına verdiği "Vefat" başlıklı ilanla bu yaşam macerasını noktalar.

Başkaları için ölenlere verilecek örneklerden bir tanesi Hitlerdir. O, "eşsiz" bir "fedakârlık" örneği göstererek, Alman tekelleri için ölmüştür. Bu Avusturyalı onbaşı, hayatını Alman faşizmi uğruna adayarak, yeryüzündeki tüm güzelliklere, insani olan herşeye karşı savaşa adayarak geçip gitmiştir. Özgürlüğün, yani kızılordunun top seslerini dinlerken duyduğu acı, beynine sıktığı kurşunun acısından daha derin, daha büyük bir acıydı.

Başkaları için ölenlere verilecek örneklerden bir tanesi de yaşlı bir komünistin ölümüdür. Davaya bir ömürboyu bağlılığın nişanesidir. Beyaz yastığın üzerinde geniş ve aydınlık bir alın vardır. Demir ökçenin buyruklarına ve kılıcına karşı, geleceğin gücüyle eğilmeden direnen bir alın. Kırışıklıklarında sınıf mücadelesinin ağır meşakatlerini taşıyan bir alın. Ve çocuk saflığıyla ışıyan bir çift inançlı göz. Çevresinde yalana dayanan hiç bir ağlayış yoktur. Odaya, derin bir saygı, sadelik ve içtenlik hakimdir. İşte ardında fedakârlık abideleri bırakarak giden bir insanın ölümü. Tarihin saygıyla anacağı güzel bir insanın güzel ölümü.

Bazen en güzel ölü, kanlı bir tulum içinde olur. Boylu boyunca uzanır sokağa. Siren sesleri, tüfek takırtıları ve panzer uğultuları bu ölümün anlamını tüm kente ve dünyaya duyurur. Tulumdan sızarak yola dökülen kan, kitaplarda ışıklı paragraflar haline gelir. Ölümün anısı türkülerin ezgisini ve içeriğini güçlendirir. Tay dağından daha ağır bir ölüm, yani her güzel ölüm, yeryüzündeki güzelliklere güzellik katan ölümdür.

Bazan dağların yamacında görünür güzel ölü. Gövdesinde ağır tüfek yaraları vardır. Sakalı hafiften uzamıştır. Gözleri inadına açıktır. Künyesine, mendiline, kitabına ve mermisine el konulmuştur. Ki künyesi sır vermeyen bir sıra neferi, adsız bir ölüdür. Asker, elinde tüfeğiyle çevresinde dolanır. Yüzüne bakar. Okumuş, aydınlanmış bir yüzdür bu. Üzerinden çıkan eşyaların anlamını çözmeye çalışır. Dağların sisli tepelerine diker bakışlarını. Soru işaretleri oluşur kafasında. Ölü kaldırılır. Ama dağların yamacına dökülen kan, köylerde hüzne ve türküye dönüşür. Bilincin daha bir ışımasına yol açar. Yeni kıpırdanışlara ışıklı bir iz olur.

Her insan, taşıdığı güzelliğin gücü kadar bir etki bırakarak gider. Büyük güzelliklerin etkileri de büyük olur. Zamanın dışında hiç bir güç bu etkiyi yok edemez. Hz. Ömer ordularıyla İran'a girdiğinde, büyük halk isyancısı Demirci Kawa'nın tulumunu yaktırdı. Bu, Kawa'nın bıraktığı etkiyi yoketme isteğinden kaynaklanıyordu. Ama bugün Kürt halkı başta olmak üzere tüm çalışan insanlık, Kawa'nın anısı önünde saygıyla eğiliyor.

Komünist insan, çağımızın en ileri insanıdır. En geniş perspektif ve en ileri fedakârlıktır o. Felsefeye gerçek kimliğini ve gücünü veren bir sınıfın, yani yaratan ve kahreden bir sınıfın kafa ve ruhca en eğitilmiş, örsten geçirilmiş temsilcileridir onlar. Bu bakımdan komünist insanın ölümü en güzel ölümdür. Yaşamanın, döğüşmenin ve sevmenin, dahası yaratmanın ustasıdır o. Nasıl güzel olmasın, Tay dağından daha ağır olmasın onun ölümü.

Gece yatarken, herkes kendi kendine, "iyi bir komünist miyim? Gerçekten davaya bağlı mıyım?" diye sormalıdır. Daha önemlisi, "iyi bir komünist olarak yaşayıp, iyi bir komünist olarak ölecek miyim?" diye sormalıdır. Çağımızda zordur, çok zordur bir ömürboyu iyi bir komünist olarak kalabilmek. Zaman bazan insanın feleğini şaşırtıyor. Önce iyi bir komünist yapıyor. Sonra hazan yaprağı gibi katıyor önüne, sürüklüyor sürüklüyor ta götürüp Hacı Hüsamettin Kesekağıdı'nın ölüm kategorisine düşürüyor.

Kitlelerin şahlandığı devrimci dönemlerde devrimci olmak kolay bir iştir. Devrimciliğin ağır afaroza ve kılıç takibatına uğradığı ağır yeraltı dönemlerinde, sabrın ve titizliğin ön plana çıktığı, iğneyle kuyu kazılan dönemlerde devrimci olabilmek önemlidir. Bu dönemlerin ölümü de şanlı günlerin ölümünden farklıdır. Birazcık daha değerlidir. Önemli olan her iki dönemde de, sol memenin altındaki cevahiri, bilinçle birlikte en ön saflarda seferber etmektir tabi.

DİRENİŞİN SEMBOLÜ HÜSEYİN TOSUN'U MÜCADELEMİZLE YAŞATACAĞIZ!

Hüseyin Yoldaş, 22 Kasım 1986'da Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmük mezrasındaki bir dağ evini kuşatan faşist Türk ordusu birliklerine karşı silah elde sonuna kadar döğüşerek şehit düştü. Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) üyesi olan yoldaş Hüseyin Tosun'un anısı önünde saygıyla eğiliyor, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve komünizm mücadelemizde Hüseyin Tosun ve diğer parti ve devrim şehitlerimizi sonsuza dek yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Hüseyin Tosun ve diğer parti şehitlerimizi yaşatmak ve anmak onların uğruna canlarını severek feda ettikleri kavgayı ilerletmek, sorunlardan, güçlüklerden yılmamak, komünizm ruhuyla her türlü engelin üzerine yürümektir.

Onları anmak, parti ve ordumuzu güçlendirmek, hata ve eksiklikleri süratla telafi etmek daha güçlü, daha azimli bir şekilde savaşı sürdürmek demektir.

DEVRİMİN SİLAHI ALİ RIZA BOYOĞLU YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

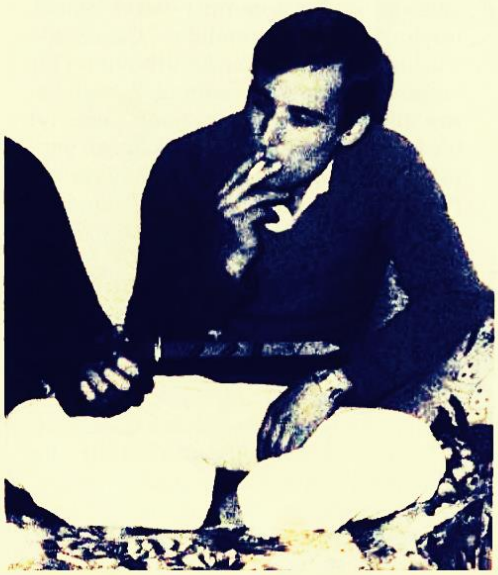

Geçen sayımızda şehit düşen 8 yoldaştan biri hakkında kesin bilgi alamadığımızdan ötürü gerekli açıklamayı yapamamıştık. Sözkonüsu yoldaşa ilişkin kesin bilgiyi şimdilik öğrenmiş bulunuyoruz.

Bu yoldaş, ALİ RIZA BOYOĞLU'dur. Ali Rıza yoldaş Partimizin üyesiydi. Alçakgönüllü, kollektivizm ruhuyla dolu, eleştri ve özeleştiride tutarlı, fedakâr, azimli bir yoldaştı.

Partiye ve devrime bağlılığını hayatın her alanındaki pratiğiyle ispatladı.

12 Eylül'cülerin işkence tezgahlarında komünist bir tutum takındı. Partiye, devrim mücadelesine leke sürmedi. Komünizmin onurunu yükseltti. Cezaevlerinde de aynı komünist tutumunu devam ettirdi. Dışarıda olduğu gibi zindanlarda da kararlıca mücadele etti. Özgürlük mahkumlarının şanlı direnişlerin örgütlenmesined ve yönlendirilmesinde önemli rol oynadı. Metris cezaevinde devrimcilerin oluşturduğu konsey de partimizi temsilen yer aldı.

Bir önder olarak cezaevi mücadelesinde kendisinden beklenileni layıkıyla yerine getirde.

Cezaevinden dışarı çıktıktan sonrada aynı azimle mücadeye devam etti. Hürmük mezrasında hakim sınıfların operasyon birliklerine girişilen çatışmada boyun eğmez, militan,direngen, komünist tutumunu bir kez daha ortaya koydu. Şehit düştü.

Anısı mücadelemize önder olsun!

Fedakârlık ve Alçakgönüllülüğün Sembolü; İBRAHİM POLAT!

22 Kasım 1986 günü Dersim'in Ovacık ilçesinin Hürmük mezrasını havadan ve karadan kuşatan faşist operasyon birlikleriyle girişilen çatışmada şehit düşen 9 yoldaştan biride **İbrahim Polat** yoldaştır.

Malatya'nın Akçadağ ilçesinin Kürecik nahiyesinde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen İbrahim yoldaş daha küçük yaşlardan itibaren sınıfsal ve milli baskıyla yüz yüze geldi Sömürücülere karşı kin ve öfke ile büyüdü. Yöresinde devrimci demokrat fikirlerin yaygınlığından ötürü daha küçük yaşlarda iken şekillendi.

İbrahim yoldaş, Partimiz'le daha kuruluşu döneminde iken yüz yüze geldi ve partimizin sempatizanı oldu. 12 Mart döneminde gücü oranında partimize destek verdi, faaliyetlere katıldı.

Nurhak'ta Sinan Cemgil ve arkadaşlarını gambazlayarak faşist Türk ordusu tarafından katledilmelerine önayak olan ihbarcı Mustafa Mordeniz'in önderimiz İbrahim Kaypakkaya tarafından bizzat cezalandırılması eylemine yardımcı olan İbrahim Polat yoldaş faşist diktatörlük tarafından aranır hale gelmiş, bu vesileyle 1973 yılında İbrahim yoldaş yurtdışına çıkmıştır.

Bilindiği gibi bu yıllar partimizin ilk gelişme yıllarıydı. İbrahim yoldaş yurtdışına çıktığında halen yurtdışında partimizin teşkilatlanması yoktu. PDA revizyonizminin sultası sürüyordu. İbo yoldaş PDA revizyonizmine karşı elinden geldiği ölçüde mücadele yürütür. Kendisi gibi mücadele yürüten diğer sempatizan yoldaşlarla, ilişkiye geçer. Partimizin görüşlerinin yaygınlaştırılması için aktif bir uğraş verir. Bu dönem PDA revizyonizmine karşı yurtdışında da bir muhalefet yükselmeye başlar. İbo yoldaş muhalefete destek olur. Kısacası partimizin yurtdışında teşkilatlanmasına bir sempatizan olarak her yönlü omuz verir. Kendini sürekli yeniler, geliştirir. Yurtdışındaki bütün pratik faaliyetlerde en önde yer alanlardan birisiydi O! Yurtdışındaki devrimci-demokratlar onu yakınen tanırlar. İbo güçlü bir kavga adamıydı. Fedakarlığın sembolüydü. Partiye, Halka, Devrime güçlü bir şekilde bağlıydı.

1978-1979'lu yıllarda İbo yoldaş siyasi, ideolojik, örgütsel alanda daha da ilerleme kaydetti. Yurtdışında partimizin gelişmesinde İbo yoldaşın küçümsenmeyecek bir emeği vardır. İbo yoldaş parti içerisinde ortaya çıkan sapmalara karşı uyanık ve parti çizgimiz doğrultusunda kararlı mücadele yürüten bir yoldaştı. Yurtdışında ortaya çıkan revizyonist-troçkist kırması mülteci-bürokrat yurtdışı hizibine karşı mücadelenin ön saflarında yer alan bir yoldaştı.

İbo laf edip, iş yapmayanlardan değildi. Kitleler içinde çalışmaya özel bir önem veren yoldaştı. Alçakgönüllüydü. Devrimci yığınların sevip, saydığı bir yoldaştı. O, bu haklı saygıyı devrimci pratik içindeki tutarlılığıyla kazanmıştı. Yurtdışında faşist Türk devletine, emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı yürütülen bütün eylemlerin sevk ve idarecilerinden, örgütleyicilerinden biriydi.

Yurtdışında, Türkiyeli işçilerin demokratik kitle örgütü olan ATİF'in yaratılmasında önemli rolü olmuştur. Bu teşkilatta yöneticilikte yapan İbrahim yoldaş Onun bütün faaliyetlerinde de aktif bir şekilde yer almıştır.

Kısacası O, yurtdışındaki devrimci faaliyetlerde en öndeki militanlardan biri olduğunu bizzat pratik içinde ortaya koymuştur.

1983'te Parti'ye Aday Üye olarak giren İbrahim yoldaş, teori ve pratikteki tutarlılığıyla Partinin güvenini haklı olarak kazanmış ve Parti tarafından üyeliğe alınmıştır.

1984'lerden sonra bir parti üyesi olarak daha tutarlı bir şekilde mücadele yürüten İbrahim yoldaş bir parti görevi dolayısıyla ülkeye gitti. Diğer yoldaşlarıyla Hürmük mezrasında kuşatılan İbrahim yoldaş büyük bir direngenlik ve azimle düşmana karşı koydu. Boyun eğmezliliğin, kararlılığın sembolü olduğunuda en zor şartlar altında sergiledi.

Havadan ve karadan kendilerini kuşatan faşist Türk ordusuna şöyle diyordu. *"Amerikan uşakları teslim olun"*.

Evet, Türk ordusuyla girişilen çatışmada komünist direnme ruhunu yaşatarak, sonuna dek döğüştü ve ağır bir şekilde yaralandı. Düşman çemberini yaralı halde aştı. Fakat kurtulamadı, şehit düştü.

İbrahim yoldaş, Partimizin mücadelesinde fedakarlığın, boyuneğmezliğin, alçakgönüllülüğün sembolü olarak yaşayacak!

Hiçbir Katliam Partimizin .... *Baştarafı sf: 1'de*

çevresinde arama yaptıktan sonra, arama ve operasyonu çevreye yaydıklarında, mevzilenme yerindeki partizan birliğimizi farketmeleri üzerine çatışma başlamıştır. Başlayan çatışmaya tepelerde mevzilenen düşman askerleri de hemen katılarak, yoldaşlarımızın mevzilendiği alanı yoğun bir ateş çemberi içine almışlardır. Yoldaşlarımızın ateş çemberini aşma çabaları, çatışmanın başlamasından yarım saat sonra, bölgede bulunan helikopterler ve özel timlerinde katılmasıyla daha da zorlaşmıştır. Sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma, yoğun düşman gücüne, helikopterlerden atılan lav ve bombalara, yoldaşlarımızın bir bölümünün uzun mevzilli silahtan yoksun olmasına rağmen geniş bir alanda saat 13.00'e kadar sürmüştür. Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, Kamile Öztürt ve İsmail Doğan yoldaşların katledildiği ve iki yoldaşın sağ olarak kurtulduğu bu denli dengesiz güçler arasındaki çatışmada, bir düşman askeri öldürülürken, 1 Üsteğmen ve 2 asker de yaralanmıştır.

Faşist ordu birlikleri korkularından uzun süre yoldaşlarımızın cesetlerine yaklaşamamışlar ancak uzak mesafeden cesetleri taradıktan sonra yaklaşabilmişlerdir. Çatışma sorasında korkudan eve gizlenen faşist binbaşı, katliamdan hızını alamayarak yoksul bir köylünün tüm otlarını yaktırdığı gibi, ev sahibini de ayaklarından kurşunlamıştır. Ayak parmaklarından bir kaçı kesilen köylü daha sonrada uzun süre işkence görmüştür.

Köylülerin partimize ve TİKKO gerillalarına verdiği fedakarca desteği kırabilmek, köylüler içinde güvensizlik tohumları saçabilmek için sık sık partimiz hakkında yalan, yanlış bilgileri ve haberleri hakim sınıfların kontrolündeki basın organları ve muhbir ağı vasıtasıyla yayan MİT, her çatışmadan sonra oldu-

Mücademizde Bir Tohum Daha Toprağa Düştü:

Kamile Öztürk Yoldaş'ın Onurlu Mücadelesi, Tüm Ezilen ve Sömürülen Kadınlarımıza Işık Tutuyor!

Faşist Türk Ordusunun 22 Kasım günü Dersim'de gerçekleştirdiği katliamda şehit düşen 8 devrim savaşçısından biri de, Kamile Öztürk yoldaştır.

Yıllardır, fabrikalarda, gecekondu semtlerinde, cezaevlerinde alçak ve zalim düşmana karşı dişe diş mücadele yürüten Kamile Yoldaş, 1 yıldır da Dersim'de gerilla savaşının geliştirilmesi mücadelesinde bir sıra neferi olarak faaliyet yürütmekteydi.

1957 yılında yoksul bir köylü çocuğu olarak, Çorum'un Alaca kazasının Eskiyapar köyünde doğdu. Çocukluğu köy yerinde yoksulluk ve sefalet içinde geçen Kamile yoldaş, küçük yaşta abisinin yanına Ankara'ya geldi. İmkansızlıklar ve geçim sıkıntısından dolayı ortaokul 2. sınıfa kadar öğrenimini sürdürebilen yoldaş, okuldan ayrıldıktan sonra çalışmaya başladı. 70'li yılların ortalarında gelişen gençlik hareketlerinden etkilenerek, devrimci fikirlerle yüzyüze geldi. Belli bir dönem bu hareket içinde Devrimci Yol sempatizanı olarak mücadele yürüten Kamile yoldaş, daha sonra partimiz mensuplarıyla ilişkiye geçerek, onlar aracılığıyla, partimizin görüşlerini öğrendi. İnceleme ve tartışmalardan sonra partimizin bir sempatizanı olarak devrimci mücadelesini devam ettiren Kamile yoldaş, Ankara ve Adana illerinde uzun yıllar mücadele yürüttü. 12 Eylül Askeri darbesinden sonra, faşist cuntanın estirdiği yoğun faşist terör karşısında devrimci saflarda yoğunlaşan, sinme, köşesine çekilme, mücadeleyi tatil etme eğilimlerine karşı her alanda kararlılıkla karşı durdu. Kamile yoldaşın pratiği de bu zararlı akımlara karşı yüzmenin canlı bir örneği oldu. Bu dönemde, iki defa tutuklanan Kamile yoldaş, Mamak ve Adana zindanlarında kaldığı 1 yıldan fazla bir süre içerisinde de Özgürlük Mahkumlarıyla omuz omuza işkencelere, baskılara karşı direndi.

1985 yılında mücadelenin daha keskin bir biçimde sürdüğü kırsal alanlarda gerilla birliklerine katılma isteği üzerine, parti tarafından kırsal alanda görevlendirilen Kamile yoldaş, 1 yıdır bu alanda, yoğunlaşan operasyonlara, katliamlara, bütün doğa zorluklarına rağmen yılmadan, omuzunda silahıyla mücadelesini sürdürdü. Köylülerin

devrimci saflarda örgütlenmesi mücadelesinde canla, başla çalıştı.

Devamı sf: 17'de

ğu gibi, bu katliamdan sonrada muhbir ağı aracılığıyla kurtulan yoldaşların "MİT mensupları", "kendi ajanları" olduğu yalanını yaymıştır. Katliamdan sonra, faşist ordu sürülerinin caniliklerini gizlemeye çabalayan zamanın Tunceli valisi Kenan Güven yaptağı açıklamada katledilen Zeki Uygun, Rıza Sözmen, Hüseyin Tosun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, Kamile Öztürk ve İsmail Doğan yoldaşların bir çoğunun kimliklerini gizleyerek, başka yoldaşların kimliklerini basına vermiştir. Bilinçli bir hesabın ürünü olan bu şaşırtma ve kamuoyunu yanıltma çabaları partimiz ve köylüler tarafından boşa çıkarılmıştır.

Katliamdan sonra operasyonları daha da yoğunlaştıran faşist ordu birlikleriyle, bir gerilla birliğimiz arasında Mazgirt'in Aziz mezrasında çıkan çatışmada da Temur Demir, Kazime Demirtaş, Besime Doğan ve Celal Usta yoldaşlar şehit düşmüşlerdir.

Yoğunlaştırılan operasyon güçlerini denetlemek amacıyla Aralık ayı başında Tunceliye gelen İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut halkın yoğun nefret ve kiniyle karşılaşmış, faşist bakan Dersim halkı yerine devletin paralı memurlarına hitap etmiştir. İçişleri Bakanı'nın Ankara'ya dönünce bölgedeki olaylar ve operasyonlar hakkında açıklama yapacağı TRT ve basın tarafından duyurulmasına rağmen, bu açıklamadan sessiz, sedasız vazgeçilmiştir. Çünkü, bu zamana kadar partimiz ve parti bölge faaliyetlerimiz hakkında yapılan tüm yalan ve yanlış açıklamaların bile hakim sınıflara zarar verdiği pratik olarak görülmüştür. Bu zamana kadar, özellikle 12 Eylül sonrası hakim sınıfların devrimcilere yönelik klasik yalanlarını, uydurma haberlerini, karalama ve yıpratma çabalarını partimiz mücadelesiyle boşa çıkartmış, ülkemizin bağımsızlığı ve halk demokrasisi mücadelesini lekeleyecek ona gölge düşürecek en ufak bir sapmaya düşmeden, en zor şartlarda bile halka, yığınlara güvenme ve dayanma ilkesinden vazgeçmeksizin, görebildiği bütün hata ve eksikliklerinin hesabının vererek ve en önemlisi de halkımızın ve tüm devrimcilerin eleştirilerine açık bir hat izleyerek, hakim sınıfların bazı örgütler nezdinde, devrimcileri, komünistleri halktan tecrit etme, onlar hakkında kuşku ve güvensizlik yaratma çabaları önemli ölçüde boşa çıkarılmıştır. Geniş kitleler, devrimciler partimizi gerçek kimliğiyle,

Parti ve Halk İçin Ölümü Gülerek Karşılamak!
İşte ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK!

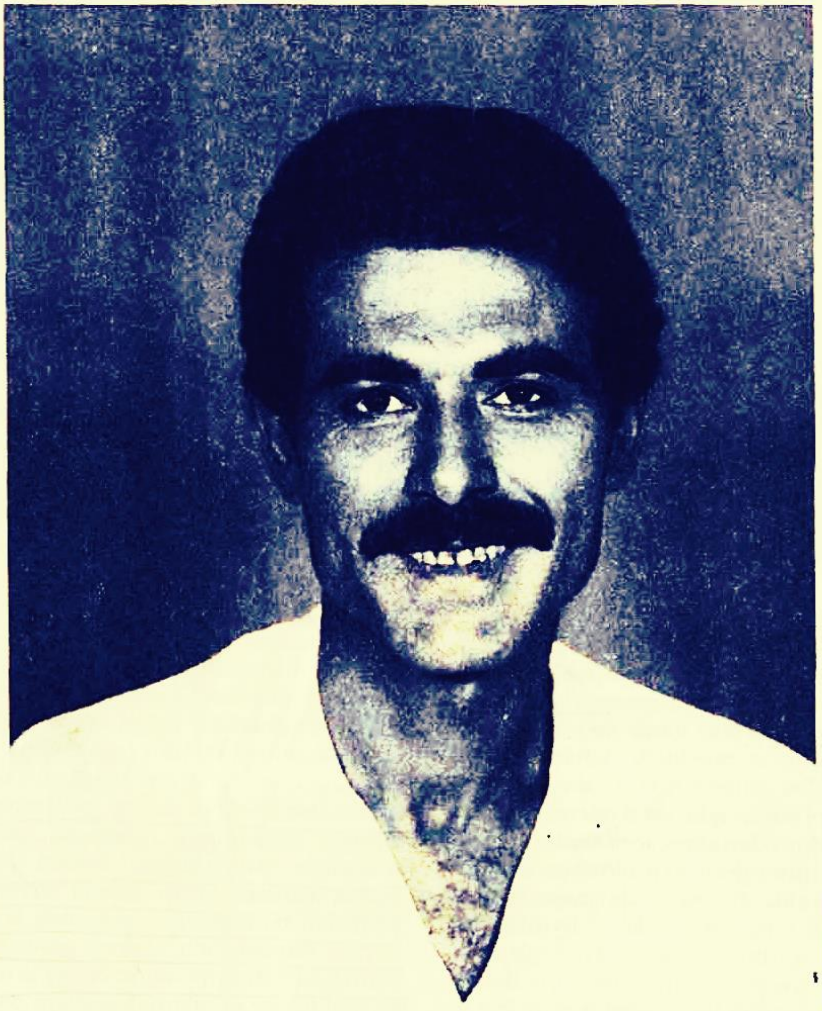

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinin yiğit neferi, partimizin değerli evladı Ünal Küçükbayrak'ı anlatmak çetin ve zor bir iştir. Çetin ve zor olduğu kadar da zorunlu ve onurlu bir görevdir. Zorunludur! Çünkü, O'nun yaşamından öğreneceğimiz çok şey var. O'u anlatmak kahredici kinimizi bir kez daha bileyecek ve anısı mücadelemize örnek olacaktır.

Ünal yoldaş, 1954 yılında Urfa/Viranşehir'de doğdu. Gözlerini dünyaya, Türkiye Kürdistanı'nda açan her yoksul Kürt çocuğu gibi faşist Türk devletinin azgın ulasal zulmü altında geçirdi çocukluk ve ilk gençlik yıllarını. Faşist devlete karşı kahredici kinin tohumu daha ana rahmindeyken düşmüştü yüreğine. Çünkü, özellikle Türkiye Kürdistanı'nın güney doğusunda bebeler daha ana rahmindeyken tanışırlar jandarma dipçiği ve ağa çizmesiyle. Bu yüzdendir ki çoğu sakat doğan bebeler daha doğmadan ölümünün sıcaklığını çilekeş Kürt analarının sıcak bedenlerinde yaşarlar.

O'nun çocukluk yılları hakkında geniş bilgiye sahip değilim. Ancak, Ünal yoldaşın, birlikte çalıştığı yoldaşlara aktarımlarından O'nun daha çocuk yaşta feodal despotluğa ve faşist devlete karşı derin bir kin duyduğunu ve "yıkılsın ağalık kahrolsun zulüm" şiarını daha o yıllarda beynine kazıdığını biliyoruz. Ünal yoldaş 70'li yılların sonlarına doğru geldiği İstanbul'da parti çevresiyle tanışmış ve çevre içinde kısa sürede sivrilerek parti saflarına katılmıştır. O, artık halkımızın deyimiyle "gözünü budaktan sakınmaz" atılganlığı ve bitmez tükenmez enerjisiyle militan bir devrim neferidir. Bir yıllık bir ilişki sonunda bulunduğu alanda sevgili "Kürt"ümüz yoldaşlarının ve halkının yüreğinde taht kurmuştur.

Olgun ve oturmuş kişiliği, fedekârlığı devrimci atılganlık ve coşkunluğu halk yığınlarıyla kolayca kaynaşması siyasi uyanıklığı ve uzak görüşlülüğü O'nun en karakteristik özellikleridir ve bu özellikleri mücadele yaşamı boyunca körelmedi, aksine daha da gelişip belirginleşti.

Sevgili "Kürt"ümüz bulunduğu alandaki, tüm pratik eylemlerde yer alarak bunların başarılmasında belirleyici bir rol oynadı. Mücadele yoldaşları

Devamı sf: 26'da

mücadeleci geleneğiyle hergün çok daha iyi tanımakta, hakim sınıflar da partimize yönelik karalamaların işe yaramadığını görmektedirler.

Başta, 1921 yılında 28-29 Ocak gecesi Kemalistler tarafından Karadenizde alçakça katledilen TKP'nin kurucusu ve önderi Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı olmak üzere, onların katlinden sonra ML miraslarını ayaklar altına alarak TKP'nin başına çöreklenen Şefik Hüsnü revizyonistlerinin ve daha sonraki dönek ve hain TKP önderliklerinin, Türkiye sol hareketi içindeki 60 yıllık revizyonist, reformist etkinliklerini kırarak, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ülkemiz burçlarına diktiği ML bayrağı, 1972'de partimiz TKP/ML'yi kurarak tekrar dalgalandıran yüce önder İbrahim Kaypakkaya ve tüm parti şehitlerimizin kanlarıyla yazılan parti tarihimiz, şanlı direniş ve mücadele destanlarıyla doludur. Onların mücadele dolu yaşamları, devrim savaşımında hem zorlu yolumuza dikilmiş birer kızıl fener, hem de üzerinde yükseleceğimiz zengin tecrübe hazineleridir.

Bu zengin tecrübeler üzerinde yükselen partimiz, bugün parti tarihinde yeni bir dönemi başlatmanın, yeni bir sayfa açmanın sancılarını çekiyor. Partimizin bugünkü sancıları, 15 yıllık tecrübesi ve özellikle 12 Eylül sonrası kırsal alan mücadelesinde onlarca şehit vererek elde ettiği zengin ve canlı birikim üzerinde yükselerek, halk savaşı yolunda kesin ve azimli ilerleyişini, daha üst seviyelere çıkararak sürdürme atılımının sancılarıdır.

Parti şehitlerini anmanın güncel anlamı, Kasım ayında şehit düşen yoldaşlarımızın fedakarlıkları ve mücadeleleri örnek alınarak, partimizin ileriye doğru atılımını engellemeye yönelik seviyesiz saldırılara, beyhude çaba ve girişimlere kararlıca karşı durmak demektir. Partimizi düşmandan ödünç alınmış yalan ve iftiralarla karalamaya çalışanların, kendilerinden önceki, sonları hüsranla sonuçlanan hizipçi ve bölücülerin akibetlerinden ders almayacak kadar dar görüşlü olan ve fırsat bu fırsattır mantığıyla bölücü, hizipçi faaliyetlerine, partiye yönelik dedikodu ve karalamalarına hız verenler hangi maskeyle çıkarlarsa, çıksınlar sonları hüsrandır. Küçücük kafalarındaki hayali hesap ve planlar, partimizin mücadelesi ve hayatın gerçekleri karşısında tuzla buz olmaya mahkumdur.

YENİ YILA GİRERKEN TÜRKİYE!

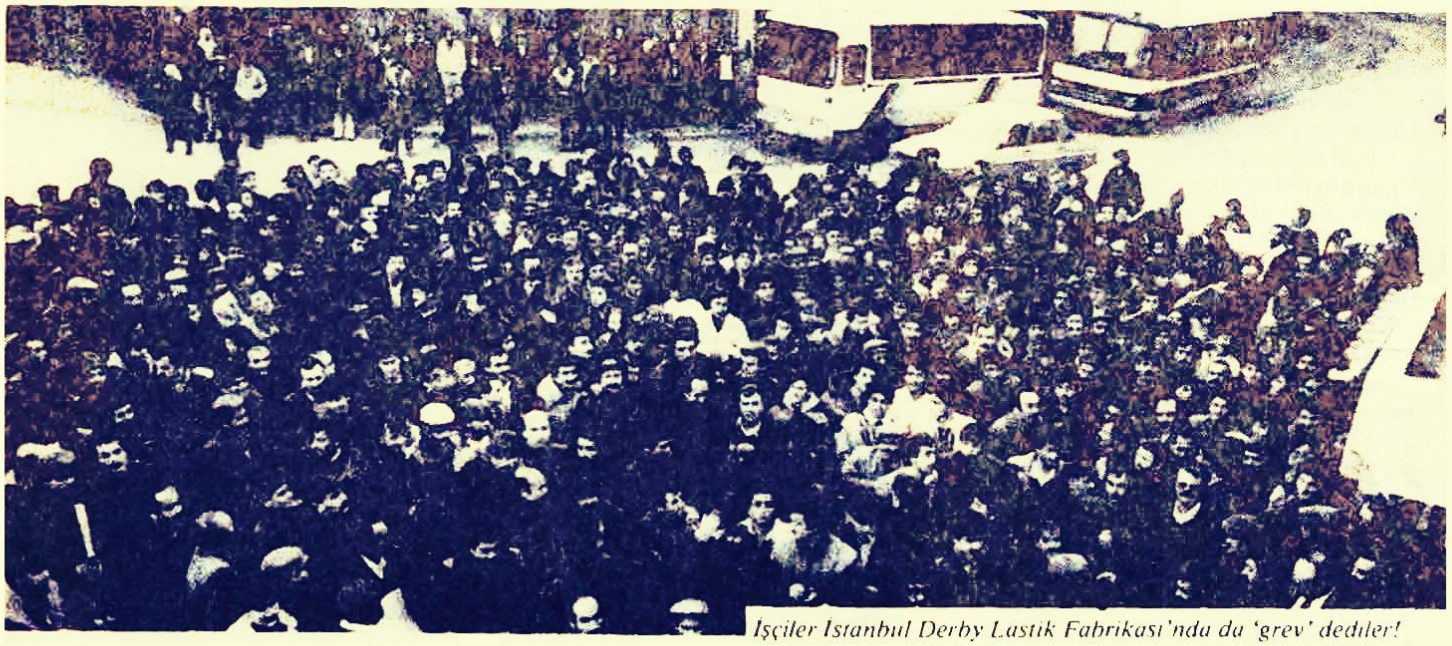

İşçiler İstanbul Derby Lastik Fabrikası'nda da 'grev' dediler!

12 Eylül 1980'de iktidara doğrudan el koyan Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının merkezci kliğinin temsilcisi olan cunta ile birlikte başlayan süreçte, objektif ve subjektif alanda bir dizi gelişme ortaya çıktı. Bunlara en genel yönleriyle işaret edersek, 12 Eylül'ü takip eden süreç içerisinde devrimci durumun gerileyişi oldukça belirgin bir hal aldı. Devrimci dalganın düşüşü derinleşti. Hakim sınıflar 12 Eylül'le birlikte nispi bir siyasi istikrar sağladılar. Dipçik ve zor yoluyla da olsa hakim sınıflar arasındaki çelişkiler nisbeten yumuşatıldı. Bir bakıma merkezci klik zorla diğer kesimleri hizaya getirdi. Ciddi ölçüde işlemez duruma düşen, ciddi buhranlarla karşı karşıya olan devlet otoritesi, teşhir edildi. Bu ve diğer konulardaki çeşitli boşluklar önemli ölçüde dolduruldu. Devrimci hareket önemli ölçüde yenilgiye sürüklendi. Hakim sınıflar devrimci güçlere ağır zaiyatlar verdirdiler. Devrimci hareketin sözkonusu olumsuz durumu, objektif durumdaki geriye gidişle birleşince ortaya genel bir durgunluk, gerileme durumu çıktı. Bu durum son üç yıldır yerini yeni bir duruma bırakıyor. Durgunluk hareketliliğe, sessizlik canlılığa, gerileme yükselişe doğru yol aldı. Yeni bir devrimci kabarışın adım adım geliştiği bu seyir, geçtiğimiz 1986 yılında daha belirgin bir vaziyet aldı. Amerikancı komprador burjuvazi ve toprakağaların merkezci kliği ile Özal kliğinin teşhiri yoğunlaştı. Hakim sınıflar arasındaki çelişkiler dahada derinleşti. Sağlanmış nisbi siyasi istikrar istikrarsızlığa doğru yol alıyor. Ekonomik ve siyasi buhran derinleşiyor, çıkmaza doğru bir sürükleniş var. Çare olarak gündeme getirilen planlar tutmuyor. Dikişler iyice sökülüyor. Hakim sınıfların durumu hiçte iyi değil. Objektif durum devrim lehine bir gelişme gösteriyor. Ancak devrimin subjektif güçlerinin durumu halen iyi değil. Her ne kadar adım adım bir toparlanma, karamsarlık, umutsuzluk rüzgarını aşma sözkonusu ise de, halen gelişmelerin önünde olunamıyor. Durumu gerekli müdahale yapılamıyor. Bunun kesin olarak aşılması lazım. Isınan havalara, yükselen barometreye yetişmek lazım. Seyirci duruma son vermek gerek. İşçi sınıfı hareketi canlanıyor. Netaş'ta olduğu gibi işçiler yasalara, baskılara boyun eğmiyor, mücadele ile cevap veriyor. Bunun daha güçlü bir dalgaya yol açması muhtemel. İşçilerdeki bu kararlılık, sendika ağalarını zorluyor. Onları dahi "daha radikal" davranmaya zorluyor. Öğrencilerde daha atak! Son olarak Ankara, İstanbul, Bolu, Muğla, Salihli'de gündeme gelen öğrenci eylemleri, öğrenci hareketine yeni bir ivme kazandırdı. Devletin tehdit, şantaj ve baskılarına boyun eğilmiyor. Öğrenci gençlik hareketli. Üniversiteler kaynamaya yüz tuttu. Önümüzdeki günler bu daha da yükselecek.

Aydınlar da geçmişe nazaran daha canlı. Paneller, imzaya açılan dilekçeler gibi etkinliklerle onlarda kendilerini ortaya koyuyorlar. Küçük üreticiler çeşitli protestolarla öfkelerini daha yoğun dile getiriyorlar. Köylülük canlanıyor. Kürdistan'daki gelişmeler hakim sınıfları daha büyük zorluklara itiyor. Kürdistan'da milli zulme karşı güçlü bir potansiyel var. Bu potansiyel adım adım da olsa harekete geçme eğiliminde.

Kısacası 1986, yeni bir yükselişe doğru daha belirgin işmelerin ortaya çıktığı bir yıl oldu.

Türk devletinin ekonomik, siyasi bir çıkmaza saplandıklarını söyledik. Durum aynen böyle. Dış ödemelerde yeni bir darboğazla karşı karşıyalar. 26.5 Milyar dolayında dış borç var. Bunun önemli bir bölümünün ödeme süresi kısa vadeli. Bu iblisleri kara kara düşündürüyor. Ücret endeksi sürekli düşürülüyor, zamlar birbirini kovalıyor, iflaslar hergün daha güçlü bir şekilde boyveriyor, batık firmalara hergün bir yenisi ekleniyor. Çok iddialı olunan tekstil alanındaki trajedi ortada. 24 Ocak kararlarıyla gelecek için pembe tablolar çizen egemen güçler şimdi o kadar velvele yapamıyorlar, enflasyon atbaşı yükselmeye devam ediyor. Baskıyla, gaspçılıkla, sıkı rejimler ve önlemlerle ne kadar işin üstesinden gelebilirler veya bıçağın kemiğe dayanması misali cehennem ızdırabı içinde yaşayan emekçilere nasıl boyun eğdirilecek! Hakim sınıfların işi çok kötü, durumları berbat. Ünlü akıl hocaları tehlike sinyalleri vererek, hakim sınıflara "yeni" planlar öneriyorlar.

Herşeyin baskı ve zorla uzun süre halledilememesinin olanaksızlığını gören hakim sınıflar da yeni numaralar peşindeler. Demokrasi havarileri çoğalıyor. Özgürlük edebiyatına sarılanların sayısı kabarıyor. Bazı kurbanlar vererek işin atlatılması yönünde çalışanlar kabarıyor. Fatura bir kaç kişiye çıkarılarak iş bitirilmeye çalışılıyor. Ama yinede tutmuyor. Sahtekarlıklar, demogojiler eskisi kadar para etmiyor.

Dikkatlerin dış noktalara çekilmesine oldukça özen gösteriliyor. Bulgaristan gibi şeyler üzerinden sosyal şövenizm körükleniyor. Ege-Kıbrıs gibi konular üzerinden Türk milliyetçiliği pohpohlanmaya çalışılıyor. Ne varki, sözkonusu konular diğer yandan da Türk devletinin boynunda değirmen taşı

olmaya devam ediyor. Irak topraklarına giriş olsun, Kerkük'e yönelik kabaran iştahta olsun sergilenen senaryolar Türk devletini, bırakalım sorunların içinden çıkarmaya, daha kötü bataklıklara sürüklüyor. ABD'nin Orta Doğuda Türkiye'ye yüklediği misyon onu daha maceracı senaryolara doğru sürüklüyor. İleri bir karakol olarak altına girdiği yükümlülükler Türk devletini daha büyük güçlüklerle karşı karşıya getiriyor. Türk devletinin, mevcut bölge ve dünya koşulları da dikkate alındığında çıkmazının çok daha derinleşeceğini görebiliriz.

Evet Türkiye yeni gelişmelere gebe! Devrimci gelişme yükselişini sürdürecek. Bu bize birçok görev yüklüyor. Yeni yılda ciddi görevler bizi bekliyor.

Birincisi, kırsal alandaki gerilla faaliyetini canlandırmalıyız. Hata ve eksiklikleri açığa çıkarmalı bunlardan öğrenerek, daha sağlıklı bir gerilla mücadelesini yükseltmeye çalışmalıyız. Bir alana sıkışıp kalmamalı, yeni gerilla bölgeleri yaratmalıyız. Yerleşik hatlarda mevzi savaş değil gerilla savaşının oynak, esnek, hareketli bir savaş olduğunu daha yoğun bilince çıkarmalı buna uygun hareket etmeliyiz. Büyük gövdeler halinde dolaşmaya son vermeli, küçük birimler şeklinde örgütlenmeliyiz. Bu rahat hareket, örtünme ve daha esnek, insiyatifli davranmayı kolaylaştıracaktır. Eylem için küçük birimleri anında birleştirmek için toplayıp, baskın sonucu hızla dağıtabilmek için gerekli mekanizmaları oluşturmalıyız. Düşman saldırılarını bekleyen ve gelincede savunma temelinde cevap veren bir halde değil hücum ruhuyla döğüşmeliyiz. Biz pusu kurmalı ve düşmana zayıf noktalarından saldırarak zayiat verdirtmeliyiz. Düşman güçlerini bekleyiş pasif savunma ölümdür Güçlerimizin ağırlığını kırsal alanlara yerleştirmeliyiz. Kürdistan sorununa özel bir önem vermeliyiz. Bu konuda özgüllüğünü bilince çıkarmalı genel programımıza bağlı ve onun hizmetinde olan özel programlar doğrultusunda hareket etmeliyiz. Genel prensipler ve stratejik önermeleri tekrar etmekle yetinmemeli onların her somut durumla ustaca birleştirilmesine, stratejinin doğru tahlillerle hayata geçirilmesine gerekli itinayı göstermeliyiz.

İkincisi, şehirlerde canlanan politikaya ve bu doğrultuda çeşitli katmanların yükselen hareketine duyarlı olmalıyız. Şehirlere yerleştirdiğimiz güçlerimizin büyük bölümünü büyük fabrikalara ve sendikalara yöneltmeliyiz. Fabrika ve sendikalardaki mücadelede diğer halk güçleriyle ortak hareket etmenin yollarını aramalı, sekter, kapalı kapıcılığa düşmemeli geniş ittifak siyaseti izlemeliyiz. Sendikalar içindeki faaliyet sabır ve meşakkat isteyen bir faaliyettir. Aceleciliğe düşmemeli; derhal ele geçirme hayaline kapılınmamalı uzun vadeli bir perspektife sahip olarak sabırlı bir çalışma yürütmeliyiz. Güçlerimizin (Şehirlerdeki) geri kalan bölümünü öğrenci gençlik, aydınlar içine sevketmeliyiz. Şehirlerdeki politikamızın güç toplama fırsat kollama olduğunu bilince çıkarmalı faaliyetimizi buna göre organize etmeliyiz. Şüphesiz bu faaliyeti temel çalışma alanlarımız olan kırsal alandaki faaliyetleri güçlendirmesinden soyut ele almamalı, stratejiyi gözden kaçırmamalıyız.

Üçüncüsü, bugün ülkemizde ideolojik planda cebelleşmemiz gereken baş hasım modern revizyonizmdir. İdeolojik alanda modern revizyonizm baş tehlike olmaya devam ediyor. Ancak Euro- komünist legal marksist'ler de ciddi bir şekilde gelişiyor. Devrimci potansiyeli zehirlemede önemli bir tehlike olarak boy veriyor. Bu akımın ipliginin pazara çıkarılmasına yoğun bir çaba gereklidir. Şüphesiz bunlar kadar olmasada Troçkizm ve Troçkizmden etkilenen çeşitli akımlarda sözkonusudur. Bunlara ve diğer sapmalara karşıda mücadele elden bırakılmamalıdır.

Dördüncüsü, önümüzdeki günlerde Demokratik hak ve özgürlükler doğrultusundaki mücadele yükselecektir. Bu mücadele etrafında oluşan potansiyeli kendi emellerini gerçekleştirmek için bir kaldıraç olarak kullanmak isteyen hakim sınıf kliklerine meydanı boş bırakmamalı, onların demogojik propagandalarını teşhir etmeli, karşı devrimci kimliklerini sergilemeliyiz. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi küçümsememeli bu mücadeleyi, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelemizin bir parçası olarak ele almalı, bu mücadele etrafında oluşan potansiyeli devrimin hizmetine sokmaya çalışmalıyız. Bu konuda reformizme, sol sekterliğe karşı uyanık olmalıyız.

Görevleri çoğaltabiliriz. Sonuç olarak şuna işaret etmek istiyoruz. Hata ve eksiklerimizden süratle arınmalı, derlenip toparlanmalı, gelişmelere yön vermek için ileri atılmalıyız. Zafer bizimdir, Başaracağız. Haydi görev başına!

Netaş Grevini Selamlıyoruz!

Bağımsız Otomobil-İş sendikasına bağlı NETAŞ işçilerinin 23 Haziran 1986'dan beri sürdürülen toplusözleşme görüşmelerinin anlaşma ile sonuçlanmaması üzerine 27 Ekim'de alınan grev kararı, 18 Kasım'da başlatıldı. NETAŞ'ın Ümraniye fabrikası, Ankara montaj ve İzmir satış yerlerinde aynı anda 2650 işçi greve başladı.

1975 tarihinde 35 gün süren bir direnişe de tanık olan NETAŞ işçileri tarihindeki en büyük grev, 18 Kasım 1986'da başlatılanıdır.

Bu grev sadece NETAŞ tarihinde en büyük direniş olması açısından değil aynı zamanda 12 Eylül sonrasınında en büyük grev olması açısından da önem taşıyor. Grev, Toplu Sözleşme, sendika hakkı gibi zaten kısmi olan sendikal hak ve özgürlükleri gaspeden genaraller çetesinin ördüğü barikatların ve yasaklar zincirinin üzerine kararlılıkla yürüyen NETAŞ'ın yiğit işçilerinin sesi, oldukça gür ve kararlı. NETAŞ grevi, işçi sınıfının canlanma yönünde seyreden hareketinin daha güçlü bir ivme kazanacak ilerleyişinde önemli bir yer tutacaktır. Hakim sınıflar, şimdiden NETAŞ grevinin diğer işkollarına da sıçrayacağından endişeli. Bu endişelerinde sömürücü asalaklar hiçte haksız değiller. İşçi sınıfı hareketi canlanıyor. İş yerlerindeki hareketlilik açıkca gözüküyor. Havalar sıcak! İşçilerin mücadele azmi, kararlılığı sendika ağalarını dahi köşeye sıkıştırıyor. İstemeyerek de olsa sendika ağaları bile hakim sınıflara grev tehditi savuruyorlar. Sendikalar da genel grev tartışmaları yoğunlaşıyor. Sendika ağalarına bunları söyleten işçi sınıfının kararlılığı. İşçiler zorluyor! Daha aktif daha militan mücadeleler için harekete geçme mesajları iletiyorlar, harekete geçme yönünde ilerliyorlar. NETAŞ'ta

Türk-İş Kongresi Pazarlıklarla Sonuçlanırken, DİSK Kapatıldı!

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Türk-İş 14. genel kurulu, 22-28 Aralık tarihleri arısında yapıldı. Eski başkan Sevket Yılmaz, ustaca bir politikayla, hakim sınıfların genelde özlemleri olan bir yönetimi, tekrardan işbasına getirmesini becerdi. İşçi sınıfı ve Türk-İş tabanı açısından çeşitli sorunların bilince çıkarılıp iktidara dayatılmasında önemli kaldıraç olabilecek bir arenaya çevrilebilecek Genel Kurul seçim kulislerinin tozu dumanı arasında bu işleri yine gerçekleştiremedi. Bunda hiç şüphesiz delege bileşiminin niteliği, komünistlerin ve devrimcilerin güç sorunu da etkiliydi.

Türk-İş'te her ne kadar 'sağ-sol-orta' kesimin ittifak yaptığı güçlü bir yönetim imajı yaratılarak, ona uygun bir liste yönetime getirilmişse de, esasında Türk-İş bu genel kuruldan daha da sorunlu ve parçalanmış olarak çıktı. Türk-İş'te aşırılığa kaçmadan ortak bir listenin hazırlanması hakim sınıfların istediği ve çıkarına olan bir durumdu. Nitekim yeni yönetim kurulunda yer alan Ş. Yılmaz (AP-DYP), Emin Kul (eski MDP Milletvekili adayı ve hemde! sosyal demokrat) Orhan Balaban (sosyal demokrat) Mustafa Boşoğlu (DYP) Çetin Göçer (ılımlı sağ!) ekibi bu politikayı memmun eden, ama Türk-İş tabanının yarısından fazlasının oyunu alamayan, onların desteğini sağlayamayan bir yönetimdir. Bu gün Türk-İş tabanı sıkıntılıdır. Mevcut düzenin baskı ve sömürüleriyle, 12 Eylül'ün koymuş olduğu yasaklarla, Özal hükümetinin uygulamalarıyla, Türk-İş'in sarı uzlaşmacı sendikacılığıyla artık iyice bunalmış, huzursuzluğu artmıştır. Bu genel kurulda bu sıkıntılarına cevap verememiştir onun. Bu da göstermektedirki hakim sınıfların yararına olan hiç bir çözüm, tabanın huzursuzluğunu gideremektedir. Şu halde, Türk-İş'in önümüzdeki dönem yeni huzursuzluklara, yeni mücadelelere gebe olduğu gün gibi aşikârdır. Bu duruma C. Selvi ve ekibinin de çare olması düşünülemez. Onların politikası da hakim sınıfların (en azından bir kanadının) politikasından apayrı bir olay değildir. Bu ekibin de Türk-İş'in yıllanmış çizgisini değiştirmesi beklenemez. Olsa olsa onda bazı rötüşlar yapabilir ancak. Bu kesim olduğu gibi, teslim olma, susma yolunu değil mücadele etmeye kararlı olduklarını ilan ediyorlar. Gözüken odur ki, NETAŞ bir sıçrama noktası olacak. Bunu hakim sınıfların "Büyük grev dalgası" şeklindeki sözleri dahi teslim etmek zorunda kalıyor. Aldıkları önlemler, yasalarla, işçi sınıfının savaşımını durdurabileceklerini zanneden Türk devletinin ne kadar yanıldığı ortada değil mi? Köleliğe nasıl rıza gösterilebilinir? Baskı ve sömürüye uzun süre nasıl boyun eğilebilinirdi? Yaşanan bir durgunluk dönemi, belki hakim sınıfları bazı hayallere sevketmiş olabilir. Hiç birşeyin onların istediği gibi gitmeyeceği bugün daha açık değil mi?

İşçi sınıfının savaşımı güçleniyor! Yasaklar mücedele ile tepilip geçilecektir. Proletaryanın mücedelesinin canlanmasını önleyemeyecekler. Yoksa haksızmıyız? Değil. NETAŞ işçileri kimi ispatlıyor? "Mücadele bitmedi yeni başlıyor" "İşçinin onuru sermayeyi yenecek" şiarlarıyla harekete geçen NETAŞ işçileriyle beraberiz.

NETAŞ greviyle her yönlü dayanışmaya girmek gerekir. Türk devletinin grevci işçilere yönelik tehditlerinin boşa çıkarılması için aktif bir şekilde mücadele edilmelidir. NETAŞ'taki gelişmelerin özellikle METAL-İş kolundaki, genelde de diğer işkollarına yayılmasının muhtemel olduğunu gören hakim sınıflar Otomobil-İş sendikası üzerinde olduğu gibi yoğun baskılar uygulayacaktırlar. Son tutuklama furyası bunun somut örneklerinden biridir.

Gelişen işçi sınıfı hareketine seyirci kalınmamalıdır. Başta büyük fabrikalar içinde olmak üzere diğer işyerlerinde özelliklede sendikalarda (Türk-İş içinde) sabırlı, kararlı bir mücadele yürütülmelidir.

Tekel işçileri İşyerlerinin yıkımını 'işsiz kalmak istemiyoruz' diyerek protesto ettiler

sendika ağalarının da Türk-İş'te imkan bulduğunda diğer sendika ağalarıyla uzlaştığı, ittifak yaptığı Türk-İş tarihine bakıldığında sık sık görüldüğünden, gelecek genel kurulda bu listeden bazılarının, yeniden Şevket Yılmaz'ın (veya bir diğerinin) listesine girmeyeceğinin de hiç bir garantisi yoktur. Bu günkü yönetimde yer alan Ş. Yılmaz'ın teşkilatlandırma sekreteri Orhan Balaban'ın geçen genel kurulda bu ekipten, Yılmaz'ın listesine girdiği düşünüldüğünde, Türk-İş'in kaşarlanmış uzlaşmalar, pazarlıklarla dolu tarihi ve hakim sınıflar açısından, yönetimlerin daima en az problem yaratacak şekilde oluşturulması ilkesi, daha iyi görülebilecektir. Bu pazarlıklardan arta kalan ise sendika ağaları arasındaki dalaşmadan ve koltuk kavgasından öte gidememektedir. 12 Eylül'ün işçi sınıfına dayattığı sorunlara acil çözümler bulma isteği, son yılların suskunluğunun vermiş olduğu birikim, mücadelesiz hiç bir hakkın kazanılamayacağının kendi deneyimleriyle biraz daha kavrama dürtüsü ve DİSK'ten önemli ölçüde üye akını bugün Türk-İş tabanının daha hareketli olmasına, sorunlarına daha fazla ilgi göstermesine neden olmaktadır. Türk-İş'teki sancının esas sebebi budur. Sendika ağalarının sert pozlara girmelerinin esas sebebi de budur aslında. Ama tabandaki bu hareketliliğe, yönetimler uygun düşmemektedir. Bu yönetimin de uygun düştüğü söylenemez. Zaten, esasında sorun: Türk-İş'in sarı, uzlaşmacı, Amerikancı çizgisinin ortadan kaldırılmasıdır ki, bu da uzun vadeli ele alındığında düzenin temel kurumlarının ortadan kaldırıldığı bir sorunla, devrim sorunuyla bağlanmaktadır. Türk-iş içinde çalışmak, onu ileri mevzilere itebilmek, onun içinde çeşitli demokratik mevziler kazanmak ayrı bir sorundur. Dikkat çekmek istediğimiz husus, Türkiye sendikal hareketindeki Amerikancı sendikacılığın, devletin sendikalara ilişkin temel politikalarından biri olduğudur. Devlet elbetteki önüne hiç bir sendikal engelin çıkmamasını ister. Ama bunu önleyemediği müddetçe de, onu denetimi altında tutmak, kendi işine gelen, kendi dünya görüşü çerçevesinde düzen sınırlarını esas alan bir politika yürütmesini ister ve uygulatır. Bu anlamda Türk-İş'teki sarı-Amerikancı sendikacılığın tarihin çöplüğüne atılması da düzenle-devletle ilintili ve onun temellerinin ortadan kaldırılmasıyla bağlı bir sorundur. Türk-İş tarihi gelişimi içinde hakim sınıfların bu politikasına uygun düşen bir misyonu oynamıştır.

Bu neden böyledir;

Çok partili sisteme kadar Türkiye'de sendikal hakların oldukça kısıtlı, grev hakkının hiç olmadığı biliniyor. 1950'lere kadar Türkiye işçi sınıfı bu haklarını almak için çetin mücadeleler yürüttü. Tek şef diktatörlüğünü zorladı. Bu yüzydendirki o yıllarda muhalefette olan DP, iktidara geldiklerinde grev hakkının sendikalara verileceği (Tabii ki bu yerine gelmedi) vb. hakların savunuculuğu propagandasını yoğunlaştırdı. Bu aynı zamanda ABD emperyalistlerinin 2. Dünya Savaşı sonrası yürüttüğü hür dünya "demokrasi" propagandalarına da uygun düşmekteydi. Bu aşamada önlenemeyen sendikacılık hareketi, denetim altına alındı. 1952'lerde Türk-İş'in kurulması ABD'nin maddi ve manevi desteği altında geliştirildi. Birçok sendikacı ABD'de eğitim gördü. Sendikal yapı ABD tipi örgütlenmelere göre ayarlandı ve sonuçta Türk-İş'e politika çizildi; **"partiler üstü sendikacılık"**. Bu ilkenin ABD'nin en büyük sendikasının ilkesinden alınması rastlantı değildi. Türk-İş, bu ilke ışığında sarı, uzlaşmacı, devlet savunucusu bir çizgi uyguladı ve günümüze kadar da uygulaya gelmiştir. Bu sarı Amerikancı sendikacılığın ne olduğunu anlamak için uzun geçmişe gitmeye gerek yoktur. 12 Mart-12 Eylül faşist darbelerini destekleyen, kendisine dokunulmadığı müddetçe çatlak ses çıkartmayan, bu ilke ışığında çalışan Türk-İş yönetimleridir. Üyesi işçilerin en temel haklarının gaspedilmesine ses çıkartmayan, üyesi bazı sendikaların çetin grev, toplu sözleşme mücadelelerine destek vermeyen, onları patron sendikaları karşısında yalnız bırakan Türk-İş yönetimlerdir. İşçi sınıfına karşı uygulanan her türden siyasi baskılara, zulme, tutuklamalara, işten atmalara karşı tek ses etmeyen Türk-İş'deki sendika ağalarıdır. Kurulduğundan 12 Eylül'e kadar DİSK'e, DİSK'in üyesi ilerici-devrimci işçilere, DİSK'in bazı ileri adımlarına karşı duran, DİSK'li işçileri işten attıran, ihbar eden, hatta kurşunlatan Türk-İş'li sendika ağalarıdır. ABD'nin direkt denetimindeki bir ajan örgütü gibi çalışan AAFLI isimli enstitüden, Pathfinder ve FPIA denilen kuruluşlardan, Amerikan aklı, Amerikan dolarını alan, seminer adı altında işçi temsilcilerini ABD uzmanlarına peşkeş çeken bu asalak sendika ağalarıdır. Askeri faşist diktatörlüklerin anayasasına 'evet' diyen ve 'evet' denilmesini isteyen, onun hiç bir hak gaspına ses çıkartmayan onlardır. İşçi sınıfı homurdandığında, ayağa kalktığında zoru görünce, haktan, hukuktan, genel grevden, cezaevinden bahseden yine bu utanmaz faşist, gerici, sosyal-demokrat sendika ağalarıdır. Bugün Türk-İş yönetimini Özal iktidarına karşı konuşturan şey başta tabanın baskıları olmak üzere hakim sınıflar arası çelişki ve hakim sınıfların Türk-İş yönetimindeki uzantılarını rakiplerine karşı kullanma politikalarıdır. Yıllardan beri bu sarı-uzlaşmacı çizgiyi izleyen Türk-İş nerede işçi sınıfı devletle karşı karşıya gelmişse devletten yana tavır takınmıştır. 15-16 Haziran, DGM direnişleri, TARİŞ vs. direnişler bunun örnekleridir. Bu yüzden dirki bu sarı çizgi devletle bütünleşmiştir. Bu çizginin işçi sınıfımızın sırtından kaldırılması, bu anlamda bir alt-üst oluş, bir devrim sorunudur. Komünistler ve devrimciler bu çizginin işçi sınıfı içindeki etkinliğini kırmalıdır, kıracaklardır.

Türk-İş'in yıllarca mücadele ettiği, etkisizleştirmeye kapattırmaya çalıştığı DİSK'te bugün faşist sıkıyönetim mahkemeleri tarafından kapatılmıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesinin temel amaçlarından biri olan şeyde zaten buydu. Onlar işçi sınıfının kazanımlarına el koymak, onları yok saymak ve yeni hak arama yollarını tıkamak, onları azgınca sömürmek için önlerindeki her engele saldırdılar. Bu anlamda DİSK, taban potansiyeli açısından işçi sınıfının sendikal örgütleri içinde ileriyi temsil ediyordu. DİSK tabanı yıllarca hakim sınıflara ve Türk-İş'in sarı yönetimine karşı mücadelede pekişmiş bilinçlenmiş bir tabandı. Faşist cunta bu tabanı etkisiz kılmak ve dağıtmanın bir yolunun da onun sendikal örgütünü dağıtmaktan geçtiğinin bilincindeydi. Bu amaç, adil yargılama altında açıkca sırıtsa da, 6 yıl sonra gerçekleştirildi ve DİSK mahkum edildi. Ortaya çıktığı yıllarda, Türk-İş'e duyulan bir tepkinin ifadesi olarak ilerici-devrimci bir taban tarafından yaratılan DİSK, yönetim açısında ilerici-devrimci bir fonksiyonu hiç bir zaman esasta oynayamadı. Zaman zaman kişi olarak bazı istisnalar olsa dahi DİSK yönetimi, gerici, sosyal demokrat ve revizyonist sendika ağalarının etkinliğinden kurtulamamıştır. DİSK'in devrimci tabanı yıllarca revizyonist sendika ağalarının elinde kıyıma, zulme uğramış, sendika içi demokrasi azgın sosyal faşist baskılarla gerçeklik kazanamamıştır. Revizyonistlerin ve sosyal demokratların yönetiminde bulunan bir çok sendika tüzükleri, Türk-İş'i dahi aratacak bir çok anti-demokratik maddelerle işletilmiştir. Tüm bunlara rağmen, DİSK tabanında yer alan ilerici-devrimci potansiyel DİSK'i sınıf mücadelesinde Türk-İş'ten daha ileri bir konuma oturtmuştur. Zaten hakim sınıflarında esas korkusu bu potansiyel ve mücadelenin mirasıdır. Hakim sınıflar açısından tehlike, ne, 12 Eylül bildirileriyle tıpış tıpış polise teslim olanlar, ne de 13 Eylül günü kapağı yurtdışına atan ve orda sahte 'DİSK temsilcilikleri' açan revizyonistlerdir. Bu miras, onun gerçek temsilcileri olan ve bugün değişik sendikalarda faaliyet yürüten, işten atılan, kıyılan, öldürülen ilerici, devrimci işçi tabanınındır. İşçi sınıfımız bu revizyonist, aristokrat sendika ağalarının da işçi sınıfı içindeki etkisini kırmalıdır, kıracaktır.

Türkiye işçi sınıfındaki hareketlilik bugün önemli ölçüde bir ivme kazanma noktasındadır. Grev hareketleri yayılmakta, yer yer direnişler ortaya çıkmaktadır. Yeni yıla 4 bin işçinin grevde girmesi önemlidir. Bu sayı 87'de 800.000 işçi için toplu pazarlığa oturulacağı düşünüldüğünde dahada artacaktır. İşçi sınıfının mücadele için artan duyarlılığı, eylemliliği de gündeme getirmektedir. Hakim sınıfların ve bazı sendika ağa-

Öğrenci Gençlik Ayakta!

Durgunluğun, sessizliğin, gerilemenin, yerini adım adım bir yükselişe, canlılığa, hareketliliğe bıraktığı, artık belirgin şekilde görülen bir olgu. Ortam değişiyor. Objektif durum devrim lehine gelişiyor. Devrimci durum ve devrimci dalganın adım adım yükseldiği, çeşitli alanlardaki gelişmelerle daha berrak görülebiliyor.

Öğrenci gençliğin hareketi bu konuda en somut örneklerden birini teşkil etmektedir. Toplumun diğer katmanlarını yapmaya çalıştığı gibi, öğrenci gençliği de "suskun, robot" tip yapmaya çalışan Türk devleti başarılı olamadı. Yoğun depolitizasyon uygulamalarıyla, çok yönlü baskılarla, yığınları siyasal hayatın dışına itmeye çalışan, gelişmelere duyarsız, vurdumduymaz tipler yaratmak isteyen, düzene uysalca boyun eğmeyi yerleştirmek için çabalayan Türk devletinin planları artık tutmuyor.

Durgunluk, sessizlik bozuluyor. Öğrenciler ayakta! Her türden engel ve yıldırma girişimlerine boyun eğmeyerek, iğnenin deliğinden geçme misali sabırlı ve kararlı bir mücadeleyle zorlukların üstüne yürüyen öğrenci gençlik, örgütlenmesinde küçümsenmeyecek mesafe katetti. Generallerin, YÖK'ün kıskacına rağmen 40 dolayında dernek inşa etti. Siyasi arenada bir dizi faaliyetle kendisini ortaya koydu. Bugün öğrenci gençliğin hareketi daha şevkli, daha ileri boyutlarda.

Kasım ayında İzmir ve İstanbul'dan Ankara'ya doğru başlatılan uzun yürüyüş ve ardından gündeme gelen açlık grevleri gibi uzun yürüyüşü destekleme eylemleri öğrenci gençlik hareketinin ilerleyişini gayet net ortaya koymaktadır.

Eylemler Nasıl Gelişti?

Bilindiği gibi öğrenci dernekleri Mayıs ayında YÖK'e karşı bir kampanya başlatmışlardı. Daha önceleri çeşitli seviyelerde yürütülen protesto eylemleri bu kampanya ile daha ileri boyutlara ulaşmıştı.

Türk devletinin YÖK yasası, yaratmak istediği, düzene köle, uysal, emir eri öğrenci tipini yaratmayı beceremiştir. "Ünlü" 44. madde ile yılda ortalama 40.000 dolayında öğrenci okullardan atılıyordu. Harçlar yükseltiliyordu. Öyleki parası olmayana okuma hakkı tamamıyla imkansızlaştırılmak isteniyordu. Yurtlar tam bir cezaevi görünümü sergiliyordu. Türk ordusunun emekli subaylarının müdür olarak tayin edildiği yurtlarda, kışla disiplini hüküm sürüyordu. Bu durum bazı intihar olaylarına yol açmıştı. Türk ordusu adeta okulları işgal etmişti. Üniversiteler adeta medreseler haline getirilmiş vaziyette. Eğitim dipçik ve copla sürdürülüyor. Kısacası feodal faşist eğitim sistemi 12 Eylül'le birlikte daha bir pekiştirilerek devam ettiriliyordu ve ediyordu. Öğrenci gençlik baskılara boyun eğmedi. İlk elde üniversitelerde oluşturulan "atılma birimleri" üzerinden harekete geçtiler. Hazırladıkları "44. maddenin değiştirilme önerisi"ni Meclis Başkanı Karaduman efendiye (!!) sundular. Sunulan bu dilekçeyi okullarda imzaya açtılar. Tam da bu

---

larının baskı ve tepkisine uğrasa da bu hareket, daha üst noktalara sıçrama yönündedir. Bu durum, işçilerin mevcut gidişata dur deme istek ve azimlerinin de göstergeleridir. Eksik olan nedir? Eksik olan komünist faaliyet, komünist ajitasyondur. İşçi sınıfı hareketini dar çerçeveden çıkartmak, tüm ezilenlerin sorunlarıyla ilgilenecek, onları çözecek, devrime önderlik edecek bir sınıf haline getirmek de komünistlere ve komünist partisine düşen bir görevdir. Tüm bu gelişmelere bağlı olarak bir kez daha vurgulamalıyız ki, toplumu ileriye götürecek, toplumsal hareketlere önderlik edecek biricik güç, KP önderliğindeki işçi sınıfıdır. Komünist faaliyetimizi ve ajitasyonumuzu sabırlı ve fedakârca yürütmeliyiz. Bu gün, diğerlerinin yanında, özellikle büyük fabrikalarda ve TÜrk-İş içinde uzun erimli, geniş bir ittifaklar politikasını temel alarak faaliyetimize hız vermeliyiz. Bu faaliyeti şehirlerdeki çalışmanın merkezine oturtarak, buralardaki çalışmanın anlam ve önemini daha fazla bilince çıkartmalı, her türden reformist ve revizyonist propagandalara karşı, devrim hedefini faaliyetimizin temeline oturtmalıyız. Çünkü işçi sınıfımızın olduğu gibi bütün ezilen sınıf ve tabakaların gerçek menfaati ve kurtuluşu muzaffer bir halk devrimiyle, sosyalizm ve komünist toplum hedefiyle olacaktır.

dönemler (23 Ekim 1986) 2 dersini vermedi diye Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden atılan İsa Tanrıverdi'nin intiharı gündeme geldi. Bu olayla ilgili Marmara Üniversitesi Rektörlüğü önüne protesto için siyah çelenk koyan öğrencilerden ikisi tutuklandı. Ardından tutuklamaları protesto için 500 dolayında öğrenci Marmara Üniversitesi önünde oturma eylemi başlattılar. Bu eylemler neticede uzun yürüyüş noktasına geldi. 3 Kasım günü İzmir'den, 4 Kasım'da İstanbul'dan Ankara'ya doğru uzun yürüyüşe başlandı. Uzun yürüyüş başlar başlamaz kamuoyunda güçlü bir ilgi uyandırıldı. Emekçi katmanlar yürüyüşçülere sempati ile yaklaştılar. Yürüyüşlere yollarda sürekli yeni katılımlar oldu. Her uğrak yerinde yürüyüşçüler coşkuyla karşılandılar. Türk devleti her zamanki gibi tehdit, yıldırma girişimlerini devam ettirdi. İzmit'te olduğu gibi yürüyüşçülerin önüne barikatlar dikti. Yürüyüşçüleri dağıtmak için çevrilen binbir dolaba öğrenciler papuç bırakmadılar. Barikatlar aşılarak, baskı ve yıldırma girişimlerine kararlıca göğüs gerilerek uzun yürüyüş devam ettirildi. Neticede Ankara'ya varıldı. ODTÜ'lü öğrenciler Ankara'da yürüyüşçüleri ODTÜ'nün devrimci geleneğine yaraşır bir şekilde karşıladılar. 3.000 ODTÜ'lü uzun yürüyüşçüleri alkışlarla karşıladı. 1500 kişi kitlesel bir eylemle yürüyüşçülere omuz verdi. Polisin oluşturduğu engel yıkıldı. 300 dolayında ODTÜ'lü öğrenci Ankara merkezine doğru yürüyüşe geçti. Panik içinde olan polis her zamanki gibi hayasızca saldırmaya devam etti. Birçok öğrenci tutuklandı. Fakat öğrenciler yine boyun eğmediler. İstanbul, Ankara, Bolu'da açlık grevleri yükseldi. Marmara Üniversitesinde tutuklu ODTÜ'lü öğrencilerle dayanışma için yapılan açlık grevini dağıtmak için polis, öğrenci derneği merkezini basarak, kapıları mühürledi. Mühür söker mi? Jop, haklı kavgayı önlemeye yeter mi? Sökmedi ve yetmedi! Öğrenci eylemlerine sabahcı kahvelerde, parklarda, üniversite önlerinde, evlerde devam ettiler. Polislere "kapıdan kovarsanız, bacadan gireriz" misali cevap veren öğrenciler, bütün yıldırma girişimlerini boşa çıkarttılar. Anakara ve Bolu açlık grevlerinde, boyun eğmek yok! Ruhuyla devam etti ve başarıyla sonuçlandı. Öğrenci eylemleri, komünist, devrimci, demokrat kesimler tarafından desteklendi. Özellikle öğrenci velileri omuz omuza öğrencilerle birlikte mücadele yürüttüler.

Sözkonusu eylemler, 6 yıllık bir dönem içerisinde uzun bir zaman süren durgunluk görüntüsünün bozulmaya başladığı süreç içerisindeki en dinamik unsurlardır. Bir bakıma öğrenci gençlik hareketinde bir sıçrama noktasını teşkil etmektedirler. Bu eylemlerle üniversiteler daha da canlandı. Şüphesiz eylemlerin etkisi sadece üniversitelerle sınırlı değil. Toplmumun diğer kesimlerinde de havaların biraz daha ısınmasında rolü vardır. Türkiye devrim tarihinde öğrenci gençlik hareketinin önemli bir yeri vardır. Duyarlı bir kesim olan gençlik Türkiye devrim tarihinde nice yiğit kavganın başlatıcısı, sevk ve idarecisi olmuştur. Aynı şekilde bu eylemleriyle de öğrenci gençlik, teslimiyete, boyun eğişe, karamsarlığa, umutsuzluğa karşı mücadele geleneklerini bir kez adaha ortaya koydular. Koyacaklar da. Öğrenci gençliğin bu türden akademik demokratik hareketinin Türkiye tarihinde nerelere doğru yol aldığının da bilincinde olmalı, kesinlikle bu hareketin küçümsenmesi ve ona karşı vurdum duymaz davranma şeklindeki eğilimlere müsamaha edilmemelidir. Doğru tavır bu hareketi devrim için mücadelenin emrine sokabilmek ve onun bir parçası olarak ele alabilmektir. Bu da bahsi geçen akademik-demokratik hareketi küçümsemek ve onun mevcut bilincini yanılgılarını, eksikliklerini mazeret göstererek ona dudak bükmek ve uzaktan gazel okuyarak doğru çizgi temelinde harekete geçmesini istemekle olmaz. Bizzat hareketin içine girerek ve doğru mesajları bizzat mücadele içinde maddi bir güç haline getirerek, sağlıksız yaklaşımları bizzat mücadelenin kendisi içinde sergileyerek hareket doğru bir rotaya sokulabilinir. Şüphesiz bu iş sabır ve kararlı mücadele ister.

Faşist Diktatörlüğün Feryadı

Faşist diktatörlük panik ve aczini, halk düşmanı kimliğiyle yine sergiledi. Gençlik hareketini anarşi ve terör yaygaralarıyla bastırmaya, kamuoyundan tecrit etmeye çalışan hakim sınıfların emelleri kursağında kaldı. Emekçi yığınların gençlik hareketine derin bir sempati ve ilgi duymaları engellenemedi. Terör velvelesi mücadeleyi bastırmaya yetmedi. Yıldırım Akbulut'ların ağzından "Bu filmi daha öncede görmüştük" beyanatları veren Türk devletine şunu hatırlatmak istiyoruz. Evet, o filmleri daha çok göreceksiniz. Filmin en ilginç yanı hazin sonunuzun ne olacağını konu alan bölümünü oluşturacak. Sakın filmi sizinkiler gibi hayali senaryolar zannetmeyin. Gösteriden kaldırdığınızı zannetiğiniz film aslında hergeçen gün oynuyor. Ama şimdi daha güçlü, yarın çok daha güçlü oynayacak. Yıkılışınızı hep beraber göreceğiz. Bizim de zaferimizi! 12 Eylül gibi filmlerinizle işlerin sizin sandığınız şekilde gideceğine inanıyorsanız çok kötü yanılıyorsunuz. Hakim sınıflar öğrenci eylemlerine karşı yürüttükleri baskı, yıldırma gibi fiziki saldırıların yanısıra yoğun bir demagoji eşliğinde idolojik karalama ve bastırma kampanyası da yürüttüler. "Anarşi ve terör hortluyor", "Eylemler kötü niyetli vatan hainlerinin kışkırtmalarıdır", "12 Eylül öncesi getirilmek isteniyor" şeklindeki feryatlarda tutmuyor! Artık emekçiler "12 Eylül'le huzur geldi" diyenlerin bahsettikleri huzurun ne olduğunu kendi deneyimleriyle daha iyi görüyorlar. Sözkonusu huzurun emekçilerin vahşice yağmalanması, daha yoğun bir şekilde işkenceden geçirilmeleri, dar ağaçlarına çekilmeleri olduğunu kavrıyorlar. Bu huzurun, ülkenin baştan başa kan gölüne, zindana çevrilmesi olduğunu biliyorlar. Bu huzurun Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli zulmün azgınlaştırılması, soykırım ve imha seviyesinde sürdürülmesi demek olduğunu biliyorlar. Kısacası bir avuç kan emici için sevkü-sefa geniş emekçiler için acı, feryat, yoksulluk, zulüm olduğunu daha iyi görüyorlar. Evet, bu huzuru bozmak istiyorlar! Bozacaklar. Bu huzurun bozulmasından kaybı olanlar ezilenler değil, hakim sınıflardır. Onların kaybetmesi ve ezilenlerin zaferi için ne gerekiyorsa daha güçlü yapılacaktır, yapılmalıdır. Bu konuda bugün küçük ve mütevazi de olsa yiğit öğrenci gençliğimizin attığı adımın önemini görmeliyiz. Hakim sınıflar her kesimde olduğu gibi öğrenci gençlik içinde de "tek tip" yaratmak istiyordu. Bu tip devlete 'evet paşam'cı yaklaşan, uysal, suskun, kaderine razı, daha doğrusu köle bir tipti. Böyle bir öğrenci tipi için ünlü YÖK yasasını devreye soktular. Bu yasayla üniversitelerde bilimi tamamen dıştalamaya, üniversiteleri demokrat, yurtsever, devrimci öğretim üyelerinden tamamıyla arındırmaya, köleliğe evet demeyen öğrencileri tümden kapı dışarıya etmeye çalıştılar. Bu konularda önemli mesafelerde katettiler. Medrese sistemini epeyce oturttular. Doğramacı gibi ünlü öküzlerin, bütün üniversitlerde iplerin tamamıyla ele geçirilmesini sağladılar. Emekli genaralleri üniversitelerin başına musallat ettiler. Ama yine de istedikleri "tek tip öğrenciyi" yaratamadılar, yaratamayacaklar. YÖK'le bilimsel düşünen insanlar yerine robotlar yaratmak istediler, tutmadı. Evet bu yasayla "eğitimde fırsat eşitliği" tümden dinamitlendi. Parası olmayanlara yaşam hakkı tanınmadı. Üniversitelerde medrese sistemi oturdu. "Demokratik özerk üniversiteler" yaratmanın önüne daha güçlü barikatlar örüldü. Ama öğrencilerin ilelebet susturulması gerçekleştirilemedi. Ayağa kalkmaları engellenemedi. Öğrencileri istedikleri kalıba sokamayan hakim sınıfların tedirginliğini, paniğini, alçakca saldırısını bunun içindir ki daha iyi algılıyor ve yadırgamıyoruz da. Çünkü doğalarını sergiliyorlar.

Şüphesiz feodal faşist eğitim sistemi ve bunun bir parçası olarak üniversitelere yönelik uygulamalar, 12 Eylül'le birlikte gündeme gelmedi. T.C tarihi kuruluşundan günümüze kadar eğitim alanında, feodal faşist eğitim sisteminin hüküm sürdüğü bir tarihtir. Gençliğin yiğit ve kararlı mücadeleler sonucu söke söke aldığı bazı akademik-demokratik haklar bu gerçeği değiştiremez. 12 Eylül'le birlikte feodal faşist eğitimin dozajı daha da artırıldı. Mücadeleyle ka-

zanılmış olan kısmı demokratik haklar gasp edildi. YÖK yasası yüksek öğrenim gençliğine yönelik bu katmerli baskının en büyük silahıdır. YÖK, Türk devletinin üniversitelere yönelik devlet politikasını düzenleyen bir kurumdur. Bugün öğrenci gençliği ciddi bir şekilde tehdit eden uygulamalar YÖK tarafından garantiye alınmış ve bizzat bu kurumun yansıması olan unsurlardır. Çürümüş kokuşmuş bu silahın kırılması öğrenci gençliğin akademik demokratik mücadelesinin en ivedi görevleri arasındadır.

Yanlış Anlayışlara Karşı Mücadele Edelim!

Öğrenci hareketi içinde uzunca bir dönemden beri sürdürülen tartışmalarda ortaya çıkan bazı yanlış anlayışlar, son eylemlerin ardından daha berrak tarzda kendilerini açıktan sergilediler. "Zamanı değil, biraz daha bekleyelim" anlayışıyla öğrenci gençliği pasifizme sürüklemek isteyen yaklaşım en tehlikeli yaklaşımlardan biridir. Bu bakış açısı, şartların kendiliğinden oluşmasını bekleyen, mücadele edilmeden, elverişli koşulların kendiliğinden geleceğini zanneden seyirci bir bakış açısıdır. Mücadelenin olamayacağı hiç bir ortam yoktur. Şu veya bu objektif durum mücadele yürütüp, yürütmemeyi değil, mücadelenin biçimini etkiler. Objektif durumdaki köklü değişiklikler mücadelenin olup, olmaması değil, biçimini değiştirebilir. Kısacası mücadele yürütüp yürütmemek devrimci olan bir açısından hiç bir zaman tartışma konusu olamaz, olmamalıdır. Her somut duruma müdahale devrimcilerin görevidir. Şüphesiz müdahalenin biçimini, şeklini objektif durum tayin eder. Ayrıca devrimciler hiç bir şekilde objektif koşulların kuyruğuna takılmamalıdırlar. Veya şartların kendi kendine yürümesi ve beklenilen koşulların, bu kendiliğinden evrim içerisinde oluşması beklenemez. Evet objektif durum bizim irademizden bağımsız bir olgudur. Onu biz tayinetmeyiz, ama ona yön verme doğru bir tarzda müdahale etme diye bir görevimiz vardır. Durumu değiştirmede oynanması gereken bir fonksiyon vardır. Böyle bir şey olmasaydı bize ne gerek kalırdı. Bu açıdan mücadele etmeyi şu veya bu zamana bağlayan vaya onu rahat günlerin işi olarak gören anlayış saçmadır. Kaldı ki mücadelesi yürütülmeden elverişli denilen koşulları hiç kimse bahşetmeyecektir.

Yukarıda bahsettiğimiz anlayış sahipleri, öğrenci gençliğin eylemlerine "provakasyon olur" diye cephe aldılar. Baskıyı arttırır diye mücadele etmemeyi ögütleyen bu bayların kötü ünlü teorilerinin posası çoktan ortaya çıktığı için üzerinde uzunca durmayı dahi gereksiz görüyoruz.

İkinci yanlış yaklaşımlardan biri de önderliği kendilerinde değil diye öğrenci gençliğin eylemlerine vurdum duymaz yaklaşan anlayıştı. Bu yaklaşım gençliğin eylemlerinin bugünkü siyasal arenada emekçilere sunduğu hizmeti göremeyen, duyarsızlığıyla ezilenlerin kavgasına zarar veren' bir yaklaşımdır. Ayrıca ben önderim demekle önder olunmaz. Beni takip edin çağrılarıyla herkesin kendilerini takip edeceğini zannediyorsa fena halde yanılıyor. Önderlik doğru bir siyasi çizgi sayesinde ve hayatın her alanında mücadele edilerek sağlanır.

Kararlı, sabırlı, bir mücadele yürütülmeden, doğru siyasal çizginin maddi bir güç haline gelmesi için yığınlar içinde çalışmadan ne güven, ne de önderlik tesis edilebilinir? Uzaktan türkü okumakla bir yere varılmaz.

Üçüncüsü, öğrenci gençliğin demokratik kitle örgütlerinin yaratılması mücadelesinde, yeniden boyvermeye başlayan dar grupçu veya tekke mantığıdır. Bu mantık sahipleri parti ile demokratik kitle örgütleri (DKÖ) arsındaki ayırım çigilerini kavrıyamıyor. DKÖ'lerini partilerin büroları olarak ele alıyor. Platformları, üstlendikleri görevler vb. açısından DKÖ ile parti hiçbir şekilde aynı ele alınamaz. Ve zaten aynı olsaydı farklı örgütlere gerek kalmazdı. Evet DKÖ, tarafsız değildir, olmamalıdır. Bağımsızlık adına tarafsızlık safsatadır. Ne varki tarafsız olamazlar anlayışıyla DKÖ'lerinin partinin yan kolları olarak görülmesi veya öyle işletilmesi de bir o kadar yanlıştır. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunları üzerinde yükselmesi ve bu sorunları anti-faşist, anti-emperyalist bir perspektifle ele alması temel aldığı akademik-demokratik talepler için mücadeleyi, devrim için mücadelenin bir parçası olarak kavraması ve yürütmesi gereken, öğrenci gençliğin DKÖ'lerinde tekkeciliğe, reformizme, sekterliğe karşı mücadele edilmelidir. Bugün öğrenci gençlik hareketi içinde reformist sağcı anlayışlar halen esas tehlikedir. Dar grupçuluğa sekterliğe karşı mücadele edilirken esas tehlike gözden kaçırılmamalıdır.

Dördüncüsü, 44. madde harçlar gibi bazı somut uygulamalara karşı çıkılırken, bütün bu uygulamaları meşrulaştıran YÖK yasasının gözden kaçırılması şeklindeki anlayışlardır. Biz şu veya bu somut talep için mücadele edilmeyeceği fikrinde değiliz. Aksine bu gereklidir ve yürütülmelidir. Ne varki sözkonusu somut talepler için mücadele edilirken hiç bir şekilde onların kaynaklandığı zemine göz yumulamaz. Ve o zemine yönelmenin önüne geçilemez. "Halen yeterince teşhir olmamış" vb. gerekçelerle düzenin en çürümüş kurumlarından biri olan ve aynı zamanda geniş öğrenci yığınlarının, öğretim üyelerinin, eğitim emekçilerinin yoğun tepkisini çeken YÖK'e karşı mücadele hiç bir şekilde ertelenemez. Aksine öğrenci gençliğin mücadelesi YÖK'ü baş hedef seçmelidir. Şu veya bu somut talep için yürüttüğü mücadeleyi YÖK'e karşı ve YÖK gibi kurumları doğrudan düzene karşı mücadelenin bir parçası olarak ele almalıdır. Özerk-Demokratik üniversite kavgasında YÖK'ün yıkılmasının önemi görülmeli, bugün YÖK'e karşı mücadelede güçlü bir potansiyel olduğu bilince çıkarılmalı ve YÖK'e karşı mücadelenin hangi gerekçeyle olursa olsun ertelenmesine göz yumulmamalıdır.

Sonuç olarak şunu da vurgulamamak istiyoruz ki, kurtuluş, Demokratik Halk Devrimi'ni zafere ulaştırmaktan, durmaksızın sosyalizme geçerek komünizme doğru yürümekten geçer. Dertlere kesin çözümün bu düzen çerçevesinde de bulunacağını sanmak hayaldir. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele etmeliyiz. Bu doğrultuda oluşan potansiyeli görmeli ve buna kayıtsız kalmamalıyız. Ancak bu mücadeleyi devrim için mücadelenin önüne geçirme anlayışlarına karşıda uyanık olmalıyız. Acil talepler için mücadeleyi hiçbir şekilde siyasi iktidar uğruna sürdürülen mücadeleden koparmamalı ona bağlı ele almalıyız.

MOLLALARIN YENİDEN DİRİLİŞİ!

12 Eylül'le birlikte başlayan süreçte dinci akım geçmişe nazaran daha güçlü bir atak yaptı. Dinci dalgadaki bu yükselişin çok yönlü nedenleri sözkonusudur. Bilindiği gibi 12 Eylül'ü takibeden dönem içerisinde devrimci durum gerilemiş devrimci dalga düşmüş, devrimci hareket ağır darbeler almış, büyük ölçüde yenilgiye sürüklenmişti. Buna karşın komprador patron-ağa devleti ise, kısmi bir siyasi istikrar sağlamıştı. Yani gerek objektif, gereksede subjektif planda gelişme 12 Eylül öncesiyle kıyaslandığında devrim aleyhine bir durum arzediyordu.

Gerileme, ahlaki yozlaşma, felsefi idealizm ve küçümsenmeyecek ölçüde sağa savruluşun sözkonusu durumla güçlü bir alakası vardır. Devrimci durumun ve devrimci hareketin hızla yükselişi dönemlerinde canlılık, şevk, devrimci fikirleri benimsemeye yatkınlık ve bu doğrultuda atılım nasıl anlaşılabiliyorsa gerileme ve durgunluk ortamında da tutuculuğun, eskiye özlemin, gerici fikirlere sarılmanın anlaşılması lazım. Dini akımın canlanışının vurguladığımız bu durumla doğrudan ilişkisi vardır. 12 Eylül'le birlikte dahada gelişen dini dalgaya kan veren yukarıda işaret ettiğimiz objektif zeminin yanısıra, subjektif ögeninde rolünü görmemiz gerekiyor. Proletarya hareketi ve diğer devrimci güçlerin sürüklendikleri olumsuz tablo, muhafazakar, gerici fikirlerin ve bunların yönlendirdiği hareketlerin gelişmesine oldukça elverişli bir ortam hazırlamıştır. Bu, bir bakıma dinci akım ve diğer burjuva feodal hareketlerin ortalıkta rahatça cirit atmasına olanak sağlamıştır.

Devrimci hareketin zayıflığının yarattığı boşluğu böylelikle diğer hareketler doldurmuştur. Bölge koşullarında Türkiye'de dini akımın canlanışının da önemli bir rolü vardır. ABD'nin bir dönemler Orta Doğu'daki ileri karakollarından biri olan İran'da Şahlık rejimine karşı Humeyni önerliğindeki hareketin başarısının etkileri hiçbir şekilde İran sınırlarını aşmayan bir olgu olarak düşünülemez, düşünülmemelidir. İran devrimi özellikle Ortadoğu'da önemli bir yankı uyandırmış, bölgede islamcı akımların gelişmesine ivme kazandırmıştır. Afganistan bu konuda en canlı örneği teşkil etmektedir. Aynı şekilde Afganistan'daki gelişmelerinde bölgede islamcı akımların gelişmesinde belli bir rolü vardır.

Türkiye gibi ülkelerde dini akımların beslendiği elverişli sosyal temel vardır. Feodalizmin kuvvetli varlığı kendini siyasal üst yapıda, kültürde de ortaya koymaktadır. Dinci akımlar da feodalizm tarafından iyice korunmaktadırlar. Yarı sömürge olan ülkemizde dini koruyan önemli unsurlardan biride emperyalizmdir. Her ne kadar emperyalizm girdiği bu tip ülkelerde kendi iradesi dışında feodalizmi çözüyor ve kapitalizmin gelişmesine yol açıyorsa da oynadığı asıl rol feodalizmi yaşatmak, ayakta tutmaktır. Geri üretim biçimleri emperyalizmin hakimiyetini dahada kolaylaştırır. Bundan ötürü Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde emperyalizm, dini ve çıkarlarına uygun düşen dinci hareketleri destekler.

Sömürü ve zulme karşı mücadelede çıkış yolu bulamayıp umutsuzluğa, karamsarlığa düşenlerde dinci harekete hayat vermekte çözümü ona sarılmakta bulmaktadırlar. Bırakalım geri yığınları, Cengiz Çandar gibi geçmişin "ünlü solcuları"nın şimdiki yaman dincilikleri bu gerçeğe tanıklık etmektedir. Böylelikle din, çıkış yolu bulamayanlar açısından bir avutma aracı olarak fevkalede tutmaktadır.

Türk Devleti ve Din

Statükonun korunmasının önemli bir unsuru olan din, yığınların değişiklik istemlerini bastırmak için hakim sınıflar tarafından sürekli devrede tutulmakta, devrimci gelişmelere karşı iyi bir bastırma silahı olarak kullanılmaktadır. Din hakim sınıflar tarafından her zaman düzen aleytarlığına karşı kurtarıcı bir silah olarak benimsenmiş ve kullanılmıştır. Anti-irtica, laiklik velvelesi bu gerçeği gölgeleyemez. Sömürücü güçler her dönem devlet etrafında birlik ve bütünlüğü sağlamak için dine dayanmışlardır, dayanıyorlarda. İrtica velvelesi koparan Türk devleti diğer yandanda din derslerini anayasalaştırmış ve zorunlu ders kılmıştır. Ülkeyi baştan başa saran İmam Hatip okulları kuran kursları ağı yaratmıştır. Her yeri cami ile donatmıştır. Okullar, resmi daireler, yurtlar, işyerleri mescitlerle doldurulmuştur. Kısacası din, hakim sınıfların ideolojik plandaki güçlü silahlarından birisidir. Evet bu konuda çeşitli rahatsızlıklar çelişkiler de mevcuttur. Ancak bu kesinlikle Türk devletinin dine karşı oluşu biçiminde ele alınmamalıdır. Aksine devrimi geriletmede din ve dinci dalga Türk devletinin vazgeçilmez aracı olmuştur. Problem şudur. Bugün devlet kontrolü dışında gelişen bir dini hareket var ve bir türlü ipleri ele geçirilemiyor. İşte devleti rahatsız eden nokta budur. Devletin doğrudan yönlendiriciliğinde olmayan sözkonusu dinci dalga siyaseti ben yönlendireyim veya benimde söz hakkım olsun diyor. Devleti tedirgin eden budur. Devlet bir ideoloji bir dayanak olarak dine sarılıyor, ama kontolü dışındaki dinci hareketin siyaseti yönlendirmesine ve elindeki mevzilere göz dikmesine rıza göstermiyor, ipleri kaçırmak istemiyor. Din konusunda, hakim sınıflar, Ümmetçiler ve Türkçüler olarak başlıca iki kampta toplanmış vaziyettedirler. Bu konudaki velvelelerin, çatışmaların vurguladığımız sözkonusu çelişmeyle doğrudan bir ilişkisi vardır. Ummetçiler feodal ideolojiye, halifeliğe, sultanlığa kısacası şeriata dayanmayı temel almaktadırlar. Buna karşın hakim sınıfların Türkçülüğü temel alan kesimi, millet bağını daha çok öne çıkarmaktadırlar. Ve bu kesim mevcut durumda hakimiyeti elinde bulundurmaktadır. Sözkonusu hakimiyete karşı ümmetçi kesim direnmekte en azından mevzilerin paylaşımını talep etmektedir. "Türk-İslam sentezi" gibi arada bir yol tutturmaya çalışanlarda var. Bunlar özellikle ANAP içerisinde yoğunlaşmış durumdadırlar. Şüphesiz daha başka irili-ufaklı bir dizi ekolde sözkonusu, ancak çatışmanın temelinde "Allahın hakimiyetini sağlamak" için yola çıkan şeriatçılarla bugün Türk devletinde kontrolü elde tutan güçler vardır.

Hakim sınıfların bu her iki kesiminin ortak noktası ise, devrime karşı bir emniyet sibobu olarak dinin gerekliliği üzerinde birleşmeleri ve ona dayanmalarıdır. Düzen aleyhtarı potansiyeli düzen çerçevesine çekmek ve onun sınırları içinde hapsetmek için, din, sözkonusu iki kesimin de büyük bir kozudur. Bu konuda her iki kesim gerektiğinde uzlaşma ve ittifakla azami duyarlılığı göstermeyide ihmal etmemişlerdir. Geçerken bir noktaya işaret etmek istiyoruz. Bilindiği gibi İran şahlığına karşı, Humeyni'ci akımın son derece zayıf olan demokratik muhtevasına rağmen anti-emperyalist yönü vardı. Komünistler bu yönü destekler ve daha ileri bir çizgiye çekmeye çalışırlarken onun gerici yönünüde teşhir ettiler. Bugün ülkemizde bırakalım zayıf demokratik bir muhtevayı gerici bir muhtevaya sahip ama belli ölçüde anti-emperyalist yönüde olan Humeyni'ci bir hareket sözkonusudur. Bu konuda sağlıklı bir yaklaşım gösterilemezse devletin yedeğine düşme tehlikesi sözkonusudur. Takınılması gereken tutum bu hareketin gerici muhtevasını teşhir etmek, eleştirmek, devrimci proletaryanın mesajlarını yığınlara maletmek, ML bağımsız, siyasal çizgiden ödün vermemek ama diğer yandan bahsettiğimiz hareketin anti-emperyalist yönünüde görmek onu daha ileriye çekmeye çalışmak, devletin safına düşmemektir. Ülkemizde Humeyni'ci akım nisbeten bir yaygınlık göstermektedir. Küçümsenmeyecek bir kesimi, devlete karşı şiddet yöntemini benimsemektedir. Türk devletinin "irtica hortluyor" bağırtılarının kaynaklandığı temelde budur. Şiddeti benimseyen Humeyni'cı akıma karşı bir dizi önlem alan

Türk devleti çeşitli şekillerde onlara yönelmektedirler. Böyle bir hareketin gelişmesini istememektedirler. Gerçi İran'da olan, Türkiye'de rahat olmaz. Herşeyden evvel Türkiye'de Şahlık yok. Merkezi otorite daha güçlü. Batı etkisi, "aydınlaşma" daha yoğun. Kapitalizmin gelişmesi İran'a nazaran daha ileri. Kısacası Türkiye'nin tarihsel, sosyal, ekonomik koşulları ile İran arasında önemli farklılıklar var. Bu açıdan Humeyni'ci hareketin Türkiye'de başarı şansı yok denecek kadar az, **hatta yok.** Şeriatçıların şiddeti benimseyen Humeyni'ci kesiminin yanısıra, barışçıl yöntemleri esas alanlarıda var. Bunlar şiddeti benimseyen kesimlerle de çatışmaktadırlar. Humeyni'cilerle kıyaslandığında bunların Türk devleti ile olan çelişmeleri daha da yumuşak bir durum göstermektedir. Gerektiğinde devletle daha rahat uzlaşabilmektedirler.

Ayrıca doğrudan devletin kontrolünde olan dinciler ve bunların önderlik ettiği akımlar vardır. Dinayet işleri tarafından organize edilen bu akımların başını Tayyar Altıkulaç çekmektedir. Devletin resmi, maaşlı memurları olan bu mollalar yine devlet kontrolündeki Yüksek İslam Enstitüleri, İmam Hatip okulları üzerinde yükselmektedirler. Aynı zamanda bu kesim devlet bürokrasininin bir bölümünü teşkil etmektedirler. Bunlar aracılığıyla geliştirilen alternatif en koyu statükocu olanıdır. Dinci dalgaya karşı mücadelenin esas oku bunlara yöneltilmelidir. Bu kesim, Humeynici'lerle ciddi şekilde cebelleşmektedir. Bu cebelleşmenin asıl nedeni Humeynici'lerin şiddet yöntemine dayanmalarıdır.

Kısaca Bazı Yaklaşımlar Üzerine

Dinci harekete, "irtica"ya karşı mücadele adına, Atatürkçülük bayrağına sarılan sözümona solcular var. Tek kelimeyle bu kesim Türk devletinin bayrağını sallıyor. T.C. mirasına sarılıyor. Böyle bir yaklaşımın ilericilik, devrimcilikle zerrece bağı yoktur. Sultanlığa, halifeliğe, şeriata karşı mücadele adına hiçbir şekilde faşist diktatörlüğün yedeğine düşme haklı gösterilemez.

Diğer bir anlayış sınıfsal muhtevasına, harekete önderlik eden güçlerin konumuna bakmadan her türlü dini hareketi anti-emperyalistlik olarak niteleyip, göklere çıkaran eğilimdir. Bu eğilim sözkonusu tutumunu diğer taraftan "özgürlüğe saygı", "inanç özgürlüğü" adına da meşrulaştırmaya çalışıyor. İran'da Şahlığa karşı Humeyni'ci hareketi, Afganistan'daki anti-emperyalist hareketi örnek göstererek buradan topyekün islamcı hareketin ve islami dünya görüşünün ilerici, devrimci olduğunun teorisini yapanlara da rastlıyoruz. Peki gerçekten islamiyet devrimci bir rol mü oynuyor? Kesinlikle hayır. Bazı alanlarda siyasal planda emperyalizmle karşı karşıya gelen bazı islamcı akımlara bakarsak islamiyeti anti-emperyalizm olarak göstermek kestirmeci, düz ve mekanik bir mantık olur. İslamiyet, ideolojik olarak tamamıyla eski gerici ve çürümeye yüz tutmuş bir görüştür. Şu veya bu alandaki emperyalist işgali dikkate almadan veya emperyalizmin uşağı bazı devletlerdeki bazı islamcı hareketleri sözkonusu somut durum için de ele alıp incelemeden sözkonusu hareketlerin İran'da olduğu gibi oynadıkları anti-emperyalist yönü çekip alarak genelde islamcılığa övgüler dizmek oldukça sakat ve dar bir yaklaşımdır. Bunu kavrayamayanlara somut bir örnek olması açısından gerici Arap devletlerini örnek vermek istiyoruz. Pakistan'a dikkatlerini çekiyoruz.

Bir başka sorun da dinci dalganın yükselişi karşısındaki suskunluktur. Oldukça kötü bir tutum olan suskunluk, devrimci hareketi geriletmede önemli bir silah olan dincilik silahının gelişip, serpilmesine hizmet etmektedir.

Özellikle içinden geçtiğimiz dünya ve Türkiye koşullarında hararetli bir şekilde piyasaya sürülen dini alternatifin gelişme şansı biraz daha fazladır. Geriye dönüşlerle proletarya'nın önemli yenilgiler aldığı, emperyalist savaş tehlikesinin hızla yükseldiği devrimci alternatifin zayıflığından ötürü küçümsenmeyecek ölçüde karamsarlık eğilimlerinin geliştiği günümüz koşullarında çıkış bulamayanların dini alternatiflere sarılması her zamankinden çok daha fazla görülecektir. Milyonların Papa'yı bağrına basması, Yehovacılığın gelişmesi, ABD'de olduğu gibi hergün yeni yeni tarikatların boyvermesi, Hristiyanlığın, kilisenin geçmişe nazaran dahada canlanması mevcut dünya koşullarından soyut ele alınamaz. Evet objektif gelişmelerde devrim lehine bir gelişmede şimdi mevcuttur. Dünyadaki başlıca çelişmeler sertleşiyor. Siyasi arena ısınıyor. Önemli fırsatlar var. Ancak subjektif güçler (devrimin) halen gelişmenin çok çok gerisinde seyrediyor. Ve zaten dinci veya diğer burjuva hareketlerin avantajıda buradan geliyor. Politika boşluk tanımaz. Öyleyse gelişmeler, daha sağlıklı müdahalenin gerektiğini bilince çıkarmalı, görevlerimize daha sıkı sarılmalıyız.

HUMEYNİ REJİMİNİN *"BÜYÜK ŞEYTAN"* İLE İLİŞKİLERİ ÜZERİNE!

Uzun süreden beri gizli tutulan son dönemde ise kamuyonuda büyük sansasyon yaratan İran ABD ilişkileri, gerek Orta Doğu çemberindeki gelişmeler, gerekse İran devriminin bugünkü aşamada vardığı yer açısından incelenmeye değer önemli bir konudur. Bu ilişkilerin irdelenmesi salt bugünkü durumla değil İran devriminden bu yana geçen sürecin bütünselliği ile bir anlam kazanacaktır.

Kamuoyunda son dönemde bahsedilen ama geçmiş bakımından daha öncelere dayanan ABD-İran dostluğu, Orta-Doğudaki yeni gelişmeler açısından oldukça önemli bir yere sahiptir. İran'ın stratejik konumu rakip blokların bölgedeki mevzilenişleri ve İran devriminin misyonunu tamamlayan sınıfsal niteliği hakkında bugün gelinen aşamadaki veriler bakımından önemlidir. İran'daki bugünkü gelişmeler incelendiğinde bugünkü duruma devrim dönemine gelişte ve daha sonra ki sürece kısaca göz atmakta yarar var. Emperyalistlerin İran devrimine ve devrimden sonra İslam Cumhuriyetine tavrı ne olmuştur. "Büyük şeytana" İran nasıl beyaz bayrak çekmiştir? Bugünkü Orta Doğudaki durum konusunda emperyalistlerin politikası nedir? Sorularına kısaca cevap aranmalıdır.

Bilindiği gibi 1979 devrimi ABD Emperyalistlerinin Orta-Doğudaki bir ileri karakolunun varlığına son vermiştir. ABD uşağı Şah rejimi İran halkının görkemli ayaklanışı ile yerle bir edilmiştir. ABD'nin Orta-Doğu gibi bir alanda mevzi kaybetmesi kuşkusuz büyük bir dezavantajdır. Ancak ABD'nin İran'da ki kaybı stratejik bir kayıp sayılamazdı. Stratejik kayıp sayılmamasının nedeni, İran devrimi proletaryanın önderliğinde gerçekleşen ve emperyalistlerin bir daha dirilmemecesine mezara gömen bir devrim değildi. Yine stratejik bir kayıp sayılmamasının bir başka nedeni İran devriminin RSE bloğu önderliğine sahip olmayışı idi. ABD stratejik kayıp olmamasına rağmen İran devriminde sassiz kalmamıştır. Başından sonuna kadar devrimi bastırmaya çalışmıştır. Ancak ABD, İran'da yer alan Amerikan aleyhtarı potansiyelin proletarya devrimi güzergaha aktarılmasının tehlikesi ve aynı zamanda İran'da gücü küçümsenmeyecek RSE uşaklarının bu iç karışıklıkla blok yararına kulanmaları tehlikesine karşı istemeyerekte olsa Hımeyni önderliğindeki devrime razı olmuştur. ABD'nin bu şekilde razı oluşu kuşkusuz Şah rejimi ile kıyaslandığında Humeyni'nin daha iyi olduğundan değil, kay-

bettiği mevzinin komünizmin kalesi veya rakip bloğun güney terasını oluşturmaması idi. Kısacası Şah rejiminin yıkılması ABD açısından büyük bir yenilgi, Humeyni rejiminin komünizm düşmanı ve RSE aleyhtarı oluşu ise büyük tehlikeler karşısında istenmeyerekte olsa kabullenilen bir yönetimi temsil etmekte idi. Şimdi ABD açısından temel sorun kaybettiği mevziyi tekrar ele geçirmektir.

ABD yukarıdaki durumu doğru kavrayarak İran'ı devrime rağmen kendi etki alanı altında tutmaya ve tekrar yarı-sömürge duruma geçirme çabalarını ustaca sürdürdü. Bir yandan Humeyni rejimini istemeyerek de olsa kabullenme, (onun komünizme ve RSE aleyhtarı oluşundan) öte yandanda onu yıkma, Şah gibi sadık rejim tesis etme yolunu seçmiştir. Bu bir çelişik durumdu. ABD bu çelişik durumu, Humeyni'nin anti-konünizm ve anti-RSE tavırlarını destekleme, güçlendirme bir yandanda Humeyni yerine daha ılımlı bir ABD hayranını iş başına getirme yolu ile çözmeye çalışmıştır. Bu bakış açısının pratiğe uygulanışında CİA özel bir çaba sarfetmiştir. CİA özellikle TUDEH ve bir çok sosyal-faşist örgütü devlet içindeki köklerinin temizlenmesi, darbe peşindeki ordu mensuplarının ayıklanması vb. noktalarda bir dizi operasyonun yapılmasında aktif rol oynamıştır. CİA'nın devrim sonrasında bu tür çabalarının yanı sıra Humeyni rejimini de yenmek için bir kaç kez ordu aracılığı ile darbe denemelerinde bulunmuş ve başarılı olamamıştı. Özellikle Ebul Hasan Benr Sadr'ın, İran'dan kaçmağa çalıştığı dönemde tezgahlanan darbe girişimlerinin başarısız kalışı Humeyni yanlılarının güçlü bir tabana sahip olmasından ötürüdür. Meclise yapılan sabotaj, 32 Amerikan rehinenin kurtarılması için yapılan askeri çıkarmalarının vb. tümü esasta sonuçsuz kalmıştır. ABD'nin İran'a yönelik şiddet girişimlerinin başarısız kalışı, aynı zamanda İran'da muazzam bir Amerika alehtarlığını geliştirdi. ABD'nin Lübnan türü çıkarmaları açıktır ki İran açısından önemli ölçüde imkansızdı çünkü yanı başındaki Rusya'nın böylesi bir duruma müdahalesiz kalamayacağı, en azından şiddetli bir şekilde rahatsız olacağı muhakkaktır.

ABD nin uluslararası alanda Iran'a karşı uyguladığı diplomatik yaptırımlar, İran'ı önemli ölçüde sarsmıştır. Özellikle körfezdeki Arap ülkeleri ve bir çok Batılı emperyalist ABD'nin tecrit politikasını aynen onayladılar sayılabilinir. Diğer önemli olgu, askeri tehdit ve şantaj, uluslararası alanda diplomatik yaptırımlar yanında İran'a uygulanan ekonomik yaptırımlar ve daha da önemlisi İran devriminin, Irak saldırısı ile boğulmak istenmesi idi. Irak-İran savaşının başlamasının temel nedeni İran devrimini boğmaktı. ABD'nin İran'da kaybettiği ileri karakolu bölgedeki güç dengesinde önemli bir dezavantaj idi İran'daki yeni rejimin RSE yanlısı olması elbette RSE'nin en önemli arzusu idi. Ne varki bu arzu gerçekleşemedi. Açıktır ki Rusya ayak altındaki bu alanda bir ABD uşağı rejimin sökülüp atılmasına oldukça sevinecektir.

Savaşın başlaması ile birlikte İran önemli ölçüde askeri kayıp verdi. Irak, İran içlerine kadar girdi. Artık koşullar giderek, İran'ı boyun eymeye zorluyordu. Özellikle savaşın ikinci yılında, İran ABD'ye daha fazla ihtiyaç duymağa başladı. Ekonominin ağır sanayi diyebileceğimiz kesitlerinde, ABD sermayesinin kayıtsız şartsız hakimiyeti ABD sermayesine ihtiyacı zorunlu kılıyordu. Zaten sermayenin birikim yasaları da, İran'da daha önce örgütlenen ABD sermayesinin birikim kanallarının tahribini imkansız kılmaktaydı. Ulusal İran sermayesi, ABD sermayesinin üzerinde etki icra edecek durumda değildi. Bunun yanısıra askeri alanda duyulan oldukça fazla talep yine ABD silah tekellerinin arzını zorunlu kılıyordu. Çünkü ordunun Şah döneminde modernize edilen kara, deniz, hava kuvvetlerinin yeni silah ve yedek parça ihtiyacı başka bir emperyalist tarafından oldukça zor karşılanabilirdi, hatta karşılanamazdı. Dolayısıyla ABD, İran'ı etki altına alma olanaklarını böylelikle artırmış oldu.

Yukarıdaki gelişmeler süresince İran, ABD ile el altından önemli ilişkiler geliştirdi. Özellikle en fazla karşı çıktığı İsrail, Türkiye gibi ülkeler aracılığı ile silah alımlarını gerçekleştirdi. Yine Londra'daki gizli pazarlıklarla, silah temini çabaları devam etti. Uluslararası silah tüccarı Adnan Kaşıkçı'nın ve İsrail Londra büyükelçilğinin aracılığı ile İran'a gemiler dolusu silah gönderildi. Danimarka gemiciler sendikası bir süre önce yaptığı basın toplantısında Danimarka bandralı gemilerin İran'a çok miktarda silah sevkettiğini kamuoyuna açıklamıştır.

Reagan yaptığı basın toplantısında, İran'a yapılan silah sevkiyatını resmen kabullenmiştir. Basın toplantısında *"yönetimin, İran'la ilişkileri düzenlemeye çalıştığı, İran rejiminin ılımlı kanadı ile ilişkilerin geliştirilmesini benimsediklerini"* belirtmiştir.

İran devrimi sırasında ABD'ye *"Büyük şeytan"* ve *"Onlarla hiç bir şekilde ilişkiye geçmeyeceğiz"* diyen İmam Humeyni ve diğer mollalar, bugün ıkına, sıkına ABD ile dostane (!!) ilişkileri kabul etmektedirler. İran Birleşmiş Milletler temsilcisi, Büyükelçi Sard Recai Horasani şöyle demektedir. *"ABD, İran'la ilişkilerini düzeltmeye karar vermiş, bu nedenle kendisini Mc. Forlane diye tanıtan bir şahısla birlikte dört kişiyide silah taşıyan bir kargo uçağıyla İran'a göndermiştir."* (Bilindiği gibi Mc. Forlane ABD eski milli güvenlik danışmanıdır.) İran büyükelçisi devamla *"Mc. Forlane İran'da, Reagan'dan mesaj geterdiğini belirtmiş ayrıca Reagan'ın imzaladığı dinlerin birliğini ifade eden bir İncilile, İran'la ilişkilerin düzelmesini ifade eden anahtar şeklindeki kek getirdiğini"* söylemiştir.

Yetkili ağızlardan yapılan bu açıklamalar flört'ün seviyesini gayet net ortaya koymaktadır. ABD, İran'ı düşürmek işini başından beri ciddi ele aldı. Bir dizi tehdit, şantaj ve saldırının yanısıra İran-Irak savaşıylada İran'ı köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Silah, yedek parça vb. ihtiyaçları karşılamak için er geç İran'ın ABD'ye el avuç açacağının bilincinde olan ABD emperyalistleri daha yoğun çaba göstermeye devam edeceklerdi. Bugün İran'a satılan silahlara ilişkin olarak ABD hakim sınıfları arasındaki çelişkinin özü, İran'la ilişkileri pekiştirmekten yana olup, olmama değildir. Tümü İran'ı ileri bir karakol yapma amacındadırlar. Problem bu doğrultuda girişilen ilişkilerin kitabına uygun bir şekilde gerçekleşmemiş olmasıdır. "Skandal" diye nitelenen açıkların verilmiş olmasıdır. Bu durumun, diğer müttefikleri huzursuz edeceğini düşünmektedirler. Ve zaten Reagan'ın kendisi bile uygulamada bazı hatalar yapıldığını kabul etmektedir. Şimdi sözkonusu açıkları kapatarak daha usta bir plan çerçevesinde hareket etmeye devam edeceklerdir.

Bugün İran'da gerici Humeyni rejimi halkın gözünde giderek daha çok düşmektedir. İran'da güçlü bir anti-Amerekan'cı potansiyel vardır. İmam Humeyni ve şürekasının açığa çıkan uygulamaları İran halkının geniş tepkisini çekecektir. Hatta Hükümet içerisinde dahi sözkonusu ilişkilerden dolayı bir kapışma başlamış vaziyettedir. Humeyni rejiminin kendi iç çelişkileride keskinleşiyor. Objektif durum İran'da devrim lehine bir yol alıyor. Ancak proleter alternatif zayıf. En büyük dezavantaj bu.

Kamile Yoldaş.....

Baştarafı sf: 6'da

O, Meral Yakar, Sırma Boyoğlu gibi, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden emekçi kadınlarının kurtuluşlarının bir sembolü olmuştur. O, yaşamı ve mücadelesiyle, katmerli bir baskı ve sömürü altında, insan yerine dahi konulmayan emekçi kadınlarımızın kurtuluş yolunu aydınlatmış, O'nun yaşamı, emekçi kadınlara kurtuluşları için devrimci mücadeleye katılma çağrısı olmuştur.

Kamile yoldaş; her türlü dönekliğin, yılgınlığın teslimiyetin devlet tarafından körüklendiği ve ödüllendirildiği, teslimiyeti reddedenlere karşıda kırk satır mı, kırk katır mı politikasının güdüldüğü şartlarda, devrimci onuru, direnişi, partizanlığı, komünist kararlılığı her şeyden yüce tutarak, can bedeli bir mücadele yürütmüş ve ölü bir yaşam yerine mücadeleyle ölümsüzleşmeyi tercih etmiştir. Ve bu sarsılmaz inancı doğrultusunda halkımızın bağrında ölümsüzleşmiştir.

O'nun ölümsüz anısı her zaman taptaze kalacak devrettiği bayrağı yoldaşları onurla taşıyacaklardır.

YKP/ML İle Partimiz Temsilcisi Arasında Ekim 86'de Yapılan Görüşmede, YKP/ML Temsilcisinin Enternasyonal Alandaki Durumla İlgili Görüşleri

Bugünün karakteristik özelliği, doğuda ve batıda kapitalizmin krizidir. Birçokları, kapitalizmin kendini yenilediğini ve bu anlamda güçlendiğini söylüyorlar. Biz bu görüşe katılmıyoruz. Bize göre, emperyalizmin iç çelişkileri olan üç başlıca çelişki hâlâ dünyadaki gelişmelere damgasını vuran, başlıca çelişkilerdir. Bunalr; a-Emperyalizmle, halklar, b-Kapitalist ülkelerde burjuvazi, proletarya, c-Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileridir.

Emperyalist, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının mücadelesinin henüz zayıf ve güçsüz olmasından dolayı, bu ülkelerde KP'leride zayıf ve güçsüzdürler. Bu ülkelerde 70'li yılların ortalarından itibaren güçlü bir etkinlik gösteren ve kitleleri kontrol altına alan çeşitli reformist eğilimlerden, kitlelerin ileri kesimlerinin kopuşu yaşanıyor bugün. Çeşitli reformist güçler gericileşirken, kitlelerin ileri kesimleride bir arayış içinde. Bunlar güçlü ideolojik ve siyasi etkilenme sahası içindedirler. Bu konuda gözlemlenmesi gereken bir hususda, Latin Amerika ve Afrika'daki emperyalist politikanın, B. Avrupadaki pozitif yansımalarıdır.

1960'dan sonra, 70'li yılların başlarına kadar uluslararası alanda yükselen ulusal kurtuluş mücadeleleri vardı. O zaman ÇKP'nin bu hareketler üzerinde önemli etkisi söz konusuydu. 70'li yılların içerisinde düşüşe geçen ulusal kurtuluş mücadelelerinin, 80'li yılların başlarından itibaren tekrar bir yükseliş içine girdiğini görüyoruz. Günümüzde yükselme içinde olan ulusal kurtuluş mücadeleleri ezilen halklara yeni umutlar getirdi. Bugün bu ülkelerdeki komünistlerin dayanışması önemli bir rol oynuyor. Yani, belirli gelişmeler ışığında, belirli kesitlerden bahsettiğimizde, bugün ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükseldiği bir kesitten söz edilebilir. Güney Asya'daki mücadeleler, Güney Afrika, Peru, El-Salvador, vb. Bu hareketlerin önemli bir özelliğide, ABD veya RSE önderliğinde olmamalarıdır. Bu hareketler, genel dünya çapındaki kitle hareketlerinin en önemli elementleri olduğu gibi genel hareketi yükseltebilecek özelliklere de sahiptirler. Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin bugün bu hareketleri durdurmaya gücü yetmiyor. Bu hereketlerin en önemli eksikliği, KP'lerin önderliğinde olmamalarıdır. Filipinler'deki ve Peru'daki hareketlerin başarıları, komünist önderliğin bu hareketlerdeki rolünün göstergesidir. Emperyalistlerin bu hareketlere saldırılarının önümüzdeki dönem daha da artacağı görülmelidir.

Emperyalistler arasındaki çelişki, ABD ile SB arasında en üst boyutlarda kendisini gösteriyor. Herbiri kendi denetim alanlarını genişletmeye çalışıyor. Çin'in üç dünya teorisinden sonra, Sovyetler Birliği yükselen, ABD'de gerileyen bir güç olarak değerlendirildi. Bu görüş bugün hâlâ Komünist Anayenisininde (Komünistlerin Yeniden Doğuşu) görüşü. Bizim görüşümüze göre, ABD emperyalistlerinin askeri ve ekonomik olarak SB'liğine göre daha fazla imkanları ve güçleri var. ABD emperyalistleri, SB'liğini geriletmeye ve ödün vermeye zorluyor. SB'liği ABD'nin bu taktiğine karşı barış taktiği güdüyor. ABD, Persing ve Cruise füzelerini B. Avrupa'ya yerleştirerek bir yandan SB'liğini geriletmeye ödün vermeye zorlarken diğer yandan B. Avrupa ülkelerini yanına aldı. Persching ve Cruise füzelerinin yerleştirilmesinden sonra, ABD ile SB arasındaki ilişkide gerginlik giderek düştü, azaldı. Bu fuzelerin yerleştirilmesi ABD'yi SB'liğine nazaran daha üstün duruma getirdi ve bu ilişkilerde niceliksel bir dönüşüme yol açtı. Füzelerin yerleştirilmesi ABD ile SB'liğini karşı karşıya getiren merkezi bir sorundu. ABD bununlada yetinmek istememekte, baskıyı sürdürmek için yeni kozlar hazırlamaktadır. Füzelerin yerleştirilmesinden sonra, SB'liği ile ABD arasında ilişki ve gerginleşmede Libya olayları gibi indirekt olaylar, merkezi sorunlar oldu. Görüşümüze göre ABD ile SB'liği arasında gündeme gelen ve önümüzdeki dönemde daha sık gündeme gelecek olan bu tür indirekt çatışmalar emperyalizmle, halklar arasındaki çelişkileri de keskinleştirecektir. SDI projeside, Persching ve Cruise gibi ABD ile SB'ni direkt karşı karşıya getiren merkezi bir sorun. Ekonomik nedenlerden dolayı, ABD bunu tek başına gerçekleştiremez. Bu gün için bir Persching ve Cruise füzeleri gibi merkezi bir sorun değil. ABD'nin kendisi bizzat, bunun için önemli bir sürece ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar.

Görüşümüze göre SB hâlâ güçlü bir emperyalist güç. ABD'ye karşı dünya çapında etkili olarak karşı durabilecek bir güç. Sosyalizmin tarihi mirasına sahip çıkar gözükmesi, barış gibi politik kozları var. Bunlar ona, ABD'ye göre bu alanda önemli avantaj sağlıyor. Son dönemde gittikçe derinleşen bir ekonomik kriz yaşanıyor. Zaten Gorbaçov'un barış taktiği ve bu konudaki söylevleri de iç sorunlardan, ekonomik sorunlardan kaynaklanıyor. SB'nin bir sürece ihtiyacı var. Bu iç sorunları halletme amacıyla reformlara gidiyor. Görüşümüze göre SB yönetiminde iki görüş var. Biri Brejnev'in, diğeri Gorbaçov'un. Gorbaçov'a göre yeni bir düzelme hareketi ve reformlar gerekli. Gorbaçov'un programı kapitalizmi özgür kılarak, geliştirmeyi, özellikle, teknolojik ve ekonomik yapıyı daha ileri düzeye, daha üretken duruma getirmeyi amaçlıyor. Bunun önemli bir halkası da, işçi sayısını azaltarak, üretimi artırmadır. Önümüzdeki süreçte SB'nde işsizlik başgösterecektir. Bu reformlar, SB'nde burjuva proletarya çelişkisini keskinleştirecek olması gibi, SB de bu yönelime girmek zorundadır. Yunanca yayınlanan Pravda'da tüm makalelerin bu ekonomik reform politikasıyla ilgili olması bile bunu gösteriyor. Bu yönelimin ilericilikle ilgisi olmadığı gibi, bu ülkede mevcut yapıyı ekonomik ve siyasi olarak güçlendirmeyi amaçlıyor.

Persching ve Cruise füzelerinin yerleştirildiği dönemde savaş tehlikesi en üst boyuta ulaştı. Her iki emperyalist gücün stratejileri savaşa göre şekillenmesine ve yönelmesine rağmen, bugün aynı düzeyde savaştan bahsedilmiyor. Bize göre esas akım savaş değil. Bize göre savaşın çıkması, birinin diğerine göre, niteliksel olarak askeri üstünlüğe sahip olmasını gerektirir. Bugün ekonomik ve pazar krizi var. Politik alanda savaş tehlikesinin nasıl gelişeceğini gözlemlemek zorundayız.

Emperyalist savaşa karşı mücadelede komünistlerin propaganda dışında da önemli görevleri var. Her ülkenin KP'leri kendilerine uygun, özgül programlar çıkarmalıdır. Bize göre ülkemizde savaşa karşı mücadelenin esas hedefi ABD emperyalistleri ve Nato olmalıdır. Bize göre Yunanistan'ın NATO'dan çıkmasını hedeflemek bu amaca uygundur. Halklar, bir emperyalist savaşı kendi ülkelerinde geliştirecekleri mücadelelerle engelleyebilirler. Savaşa karşı mücadelenin bazı karakteristik özellikleri ve özgüllükleri olmasına rağmen, bunun en etkili yolu devrim, iktidarın ele geçirilmesidir.

Bugün, enternasyonal alanda gerici bir yönelim sözkonusu. Sosyal demokrasinin ve revizyonizmin gelişme zemini yok. Bunlardan kopan insanlar arayış içinde. Doğru bir yönelime, komünist bir yönelime ihtiyaçları var.

ML hareket üzerine: Bugün iki yönelim var. Bir tarafta yönelimi yanlış olanlar, diğer tarafta doğru yönelimde olanlar. Doğru yönelimde olanlar iyi mantıka sahiptirler. Bundan dolayı doğru tahlillere ve değerlendirmelere sahiptirler. Bazı partiler isteklerini, gerçek yerine koyuyorlar. Bunlar kendi problemlerini, halkın problemi yapmaya çalışıyorlar. Bize göre, Peru, Filipinler gibi partilerin mantıkları ve yönelimleri doğru ve tutarlı. İşçi sınıfını, burjuvazinin uzantısı olarak gören veya işçi sınıfının entegre olduğunu söyleyenlerin kendileri entegre olmuşlardır. Bunlar KP'den başka herşeyi inşa edebilirler. Görüşümüzce doğru yönelime sahip partiler ve örgütler, kendi aralarında sıkı işbirliğine yönelmelidirler.

Yunanistan "Komünist Yeniden Doğuş" (Komünist Anayenisi) Örgütü Temsilcisinin Yunanistan'daki Durumla İlgili Görüşleri

Komünist Yeniden Doğuş" isimli örgüt hakkında kısa bilgi: Bu örgüt Haziran ayında, Atina'da yapılan bir kongerede oluştu. Bu kongreye iki örgüt delegeleri birleşme gündemi temelinde katıldılar. Bu örgütlerden biri, Marksist-Leninist Yunanistan Komünist Hareketi (EKE Milanda). Uzun dönem üç dünya teorisini savunan bu örgüt, bugün Çin yönetimini karşı devrimci görüyor. Diğer örgüt ise revizyonist YKP'den iki yıl önce ayrılanların oluşturduğu "Komünist Örgütler Birliği". Bu iki örgütün çeşitli tartışma toplantıları ve hazırlıklardan sonra, Haziran ayında yaptıkları Kongrede birleşme kararı aldılar ve her biri kendini fesh ederek, "Komünist Anayenisi" örgütünü oluşturdular ve bu isimle bir gazete ve bir teorik dergi çıkarıyorlar.

Görüşleri: Bugünkü en önemli sonuç ve gösterge burjuvazinin siyasi krizidir. Ekonomik kriz de derinleşiyor. Mevcut, bugünkü ekonomik kriz öyle basit atlatılabilecek cinsten bir kriz değil. Buna karşılık burjuvazi ideolojik olarak sağlamlaştı. Problemleri ve çelişkileri olmasına rağmen bu böyle. Ülkemizde politika devamlı olarak, toplumsal gelişme ve ekonomi üzerinde büyük rol oynadı. Burjuvazinin konumunu sağlamlaştırması sorunu, bizim için sorun, biz bunun tahlilini yapmak zorundayız. Siyasi ve ekonomik krize rağmen bunun böyle olması çelişki. Şu andaki görüşümüze göre, esas faktör, burjuvazinin ideolojik karşıtı, güçlü bir karşıtı olmamasıdır. Böyle bir KP olsa, burjuvazinin karşısınna güçlü olarak çıkarak, işçi ve devrimci hareketleri kordine edebilir, onlara önderlik edebilir. Bu güçlü bir devrimci mirası olan halk için daha elverişlidir.

Bu anlamda, Devrimci bir Komünist Partisi'nin kurulması bizim için zorunluluktur. Kendisini devrimci partiler veya gruplar olarak görenler için de kriter olarak, böyle bir partiden yana olanlar gerçek, olmayanlar ise gerçek komünistler değildirler.

Biz tek, ML güç değiliz, gerçek bu. Önemli sorun hangi yoldan böyle bir Devrimci Komünist Partisinin kurulacağıdır.

Burjuvazinin konumunu sağlamlaştırması sonsuza kadar sürecek bir olay değildir. Özellikle, burjuva partilerinin ve revizyonistlerin öne sürdüğü, Tekelci Devlet Kapitalizmi ninde çözüm olmadığı görülüyor.

Güçlü burjuvazinin partisi olan, Yeni Demokrasi Partisi de derin bir kriz içinde. Bu parti 2. Dünya Savaşından sonra, uzun yıllar Yunanistan'ı yönetmesine rağmen, kapitalizmin sorunlarını çözemiyor. ABD ve Avrupa işbirlikçilerinin partisi olmasına rağmen, hükümette olmaması bunun göstergesidir. Avrupa ve ABD işbirlikçisi bu partinin iktidarda olmaması, burjuvazinin yönelimini gösteriyor. Komünist Partiler son 30 yılda sürekli olarak, sağcı ve aşırı sağcı partileri baş düşman ilan ettiler. Bugün sağcılar veya aşırı sağcılar iktidarda olmadıkları için baş düşman değildirler. Bunların baş düşmanlığı ideolojik alanda sözkonusu. Bugün baş düman PASOK iktidarıdır. PASOK, Yunan burjuvazisinin bugünkü eğilimini yansıtmaktadır. Yeni Demokrasi Partisi'nin iktidarı PASOK'a devretmesi ve hiçbir direnç göstermemesi bunun kanıtıdır. Diğer somut bir örnek, PASOK iktidarı, son 3 yılda 300 kadar genarali görevinden almasına rağmen, Yeni Demokrasi Partisi'nin veya burjuvazinin hiçbir tepkisi ve direnişi ile karşılaşmadı. Sosyal Emperyalistler ordu ve devlet içinde güçlü pozisyonlar elde edemediler. Ama devlet içinde, sovyetlere çark edebilecek çok sayıda üst düzey görevli var. Somut bir örnek: 40 yıldır Yunan ordusu kuzeyden (Bulgaristan ve Sovyetler Birliğinden) gelebilecek bir saldırıya göre konumlanırken ve buna uygun hazırlanırken, son yıllarda Türkiye'nin esas tehlike ilan edilmesi ve buna uygun konumlanması ve bu değişikliğe ordu üst yönetiminden hiçbir önemli tepki ve direnç gösterilmemesidir.

Yunanistan'da yurtsever bir milli burjuvazi yok. Tarih ve gelişmeler sürekli olarak ispatladı ki, Yunan burjuvazisi sürekli olarak yabancılarla, dış güçlerle işbirliği yaparak halka karşı düşmanca davrandı, halka karşı onlarla ortak davrandı. Yunan burjuvazisi, yalnız halka karşı anti-demokratik değil, kendi içinde de anti-demokratik. Bir ortak sınıf olarak değil, gruplar olarak devleti yönetti. 1. Dünya Savaşından sonra feodal artıklar aşılırken, büyük burjuvazi iktidarı ele geçirdi ve bu dönemde yalnız halkı değil, küçük ve orta burjuvaziyi de baskı altına aldı. Bu dönemdeki iki büyük partide büyük burjuvazinin partileriydi.

2. Dünya Savaşından sonrada iktidara hakim olan tüm partiler büyük burjuvazinin partileriydi. Devlet kapitalizmi bu dönemde gelişti. Tek tek demokrat şahsiyetlerin bu partiler içinde yer almalarından yola çıkarak bu partilerin liberal partiler olduğu veya dönüştüğü büyük bir yalandır. Savaştan önce küçük bir sosyalist parti vardı. Ve bunlar KP'ni takip ediyorlardı. Bunlar içinde etkin olmasada İngiliz yanlıları da vardı.

Yunan Kıbrıs'ındaki Rum burjuvazisinin, tarihi kökenleri ta Bizanslara dayanan kendilerine has özellikleri var.

Son 40 yıl içinde, ABD'nin dünya jandarması olarak Yunanistan'ı elinde tutma çabasının bir sonucu olarak — Yunanistan'da güçlü Komünist Hareketin olması bu çabayı dahada arttırdı—, Yunanistan'a büyük miktarlarda askeri ve ekonomik yatırımlar gerçekleştirdi. ABD elindeki tüm imkanlarla Yunan burjuvazisini ve onun üzerindende devleti kontrol altında tutmaya çalıştı. ABD desteğinde palazlanan burjuvazinin bazı temel özellikleri B. Avrupa'daki diğer burjuvaziden farklıdır.

1- Burjuvazi büyük işletmeleri, ağır sanayiyi geliştiremedi. Bu alandaki bütün ürünler dışarıdan ihraç edildi.

2- Enerji alanındaki yatırımlarda dışarıya bağımlı kaldı. Bundan dolayıda kendi ham maddelerini kullanamadı, işleyemedi. Yunanistan'da zengin kömür yatakları olmasına rağmen, bunlar kullanılamadı, işletilemedi. Bütün bu ve benzeri nedenlerden dolayı emperyalizm Yunanistan'dan büyük vurgun vurdu. Son 25 yılda ABD emperyalistleri, Yunanistan'a yatırdıklarının 3 katı fazlasını dışarıya çıkardılar.

2. Dünya Savaşından sonra işçi sınıfı ve halkın sömürülmesi temelinde kapitalizm hızlı bir biçimde gelişti. Özellikle, köylülerin sömürüsü artarken, tasviyelerde hızlandı. Son 30 yılda, köylü işletmelerinin yarısı dağıtıldı, tasviye edildi. Bunların sahipleri, işçi ve topraksız köylüler, köy proleterleri haline geldi. Örnek olarak Yurtdışına çıkan işçilerin % 99'u köylülerdi. Son 25 yılda, 700 bin Yunan'lının Avrupa'ya, 1 Milyon Yunan'lının ise Kanada, Avustralya ve ABD'ye yerleşti. Bu dönemde burjuvazi, sürekli olarak komünist ve devrimci hareketleri tasviye ezme çabasını her türlü yol ve yöntemle sürdürdü.

Bu alışılmamış kapitalist gelişme, özel sektör tarafından değil, devlet tarafından geliştirildi. Yunan ekonomisinin % 50'sini kontrolü altında tutan devlet, bütün önemli kuruluşları, kendisi emperyalistlerden satın alarak kurdu. Batılı devletler içinde, ekonomi içinde en çok payı alan devlet, Yunan devletidir. Bunlardan çıkan sonuç Yunan kapitalizminin orta düzeyde gelişme gösteren bir kapitalizm olduğudur. Biçim olarakda ağırlıklı olarak devlet kapitalizmi.

Yunanistan burjuvazisi çok küçük bir sınıftır. Çalışabilir nufusun % 4'ünü oluşturuyor. Büyük tekelci burjuvazi daha küçüktür. Büyük tekelci burjuvazi içinde önemli yere sahip olanlar, gemi sahipleri, sanayiciler, büyük tüccarlar ve bürokrasinin en üst düzeyidir. (Profesörler, meslekten burjuva partiçileri, genaraller vb.)

Küçük ve orta burjuvazinin güçlü bir siyasi örgütlenmesi yok. Bundan dolayı bizim ülkemizde, milli temelde, güçlü bir yurtsever parti olmamıştır.

Toplumdaki diğer temel sınıf ise proletaryadır. Çalışan nüfusun sadece % 30'unu işçi sınıfı oluşturuyor. Bu % 30, sanayi,

Orta Seviyede Bir Şehirde Faaliyet Yürüten Yoldaşlardan Birisinin Üst Organlara Sunduğu Rapordan Bazı Bölümler!

Yoldaşlar!

Partiye, faaliyet alanının şimdiki durumu üzerine olan bu yazıyı ve alana ilişkin öneri ve düşüncelerimi iletmek istiyorum

Partimizin 12 Eylül faşist cuntasıyla almış olduğu yenilgi, buna bağlı olarakta bu alandaki üst üste alınan darbeler partimizin bu alandaki çalışmalarını (örgütsel, siyasi, askeri vs.) hemen hemen en alt seviyeye indirmiş, belli bir kesitten sonrada örgütsel yapı bütünüyle dağılmış, bu alan ile ilişkilerini tek tek yoldaşlar üzerinden sağlamaya çalışmışsa da, niteliği gereği bu ilişki tarzıyla, parti bu alanda, uzun bir zaman derlenip toparlanamamıştır.

Şimdiki durumda gerek parti ile bölgedeki yoldaşların kollektif, örgütsel bağını kurmak ve gerekse de bölgedeki parti faaliyetlerini bu örgütsel yapının önderliğinde ve insiyatifinde daha derli toplu bir halde yürütebilmek için ... kişiden oluşan bir üst komite kurulmuş vaziyettedir.

12 Eylül yenilgisinin fırtınası önünde diz çökenlerin, buna göğüs geremeyip oradan oraya savrulanların durumlarını göz önüne aldığımızda, yoldaşların partiden uzaklaşmamaları, parti ile ilişkiye geçmek ve parti faaliyetlerini omuzlamak isetemeleri başlı başına olumlu bir durumdur. Bütün eksikliklerine, hata va zaaflarına rağmen bu yönleri takdir edilecektir, ama bu yeterli değildir. Sınıf mücadelesi daha çetin görevler beklemektedir. Mesele, sadece devrime, partiye halka bağlı kamakla yetinmek değil, daha da öte, devrimci mücadelenin kendilerinden beklediği her yönlü çetin görevlere dahada canla başla sarılmalarını, bunu en olumlu bir şekilde yürütmeleridir.

Elbette bu meselenin bir yönü, yoldaşların fiiliyatta kendi çabalarına bağlı yönüdür. Ancak meselenin başka bir yönü, can alıcı yönü ise partinin bu yoldaşlara yaklaşımı, onlara layıkıyla önderlik etme meselesidir.

Partimiz, eğer önümüzdeki süreçte bu alandaki çalışmalara her yönlü önderlik etmezse, edemezse yine bu alan dan, parti faaliyetlerinin iki ayağı üzerinde yürütmesini de beklememelidir.

Partimiz, bir çok alandaki yürütülen parti çalışmalarında önderlik konusunda yetersiz kalmaktadır. Elbette bu genel olarak mevcut durumdan ve sorunlardan ayrı ele alınamaz. Fakat buna rağmen önümüzdeki sürecin tamamlanmasından sonra, bu boşluk doldurulmalıdır. Aksi taktirde bu alan önderliksiz bırakılacak olursa, bırakalım buradan olumlu bir çalışmanın çıkmasını beklemeyi, mevcut yapı daha büyük sorunlarla yüz yüze kalacaktır. Bunun ise önümüzdeki dönem için, partimiz açısında ne kadar büyük bir kayıp olacağı açıkça ortadadır.

Bu noktada en önemli sorun önderlik sorunudur.

Yukarıda belirttiğim ... kişiden oluşan bir üst komitenin dışında iki grup daha vardır. Büyük çoğunluğunu, ... yoldaşların oluşturduğu bu iki grubun sorumluluklarını üst komiteden iki yoldaş yürütmektedir. Bu gruplardaki yoldaşlar oldukça tecrübesiz, siyasi olarak geri, örgütsel olarakta yenidirler. Bunlara önderlik eden, onların siyasi ve örgütsel sorumluluğunu yüklenen yoldaşlarda yetersizdirler. Yani burada sorun iki yönlüdür. İki yönlü eksikliklerin birleşmesiyle sorun dahada büyümektedir.

Ancak bu eksiklikler geçicidir. Par-

---

gemi, inşaat, uluştırma ve tarımda çalışıyor. Güçlü bir sanayi olmadığı için devrimin öncüsü olarak sanayi proletaryası çok küçüktür. Bunların sayısı 300 bin ile 400 bin arasındadır. Bu Yunan işçi hareketinin zayıflığının bir nedenini de gösteriyor. Fakat Yunan işçi sınıfı iyi eğitilmiş ve devrimci bir geleneğe sahiptir.

Ayrıca, ağırlığı, Yunanistan nufusunun yarısının yaşadığı üç büyük şehirde (Atina, Pire ve Selanik) bulunan geniş emekçi kitlelerde var. Bunların önemli bir bölümü hizmet sektöründe çalışıyor. Nüfusun % 25'i bu sektörde çalışıyor. Bu alanda çalışanlar, üretken olmayan, yoksul bir yaşam sürdürüyorlar. Bunun yanında çeşitli gruplar ve ara tabakalar varki bunlar ikili rol oynuyorlar. Bunlar hem çalışıyorlar, hemde sömürüyorlar. Biz işçi sınıfını öncü, çalışan diğer emekçileri devrimin yedek gücü olarak görüyoruz. Diğer yedek güç ise, yoksul ve küçük köylülerdir. Küçük ve yoksul köylülerin esas problemi toprak elde etmek değil, ürettiklerini uygun fiyatla satabilmektir. Nüfusun % 25'ini oluşturan yoksul ve küçük köylüler ağır çalışma koşullarına sahiptirler. Özellikle Yunanistan'ın Ortak Pazara girişinden sonra bunların problemleri daha da arttı ve durumları kötüleşti.

Zengin köylüler tarımda fazla bir rol oynamamaktadırlar. Buna karşılık, aracılar —devlet de dahil— büyük rol oynuyorlar, büyük kâr elde ediyorlar. Yunan toplumunda en borçlu tabaka, köylülerdir ve bunların Çifçi Bankasına çok büyük miktarda borçları var. Büyük kapitalist tarım işletmeleri ve çiftlikler fazla yok, olanlarda tarımda fazla bir rol oynamıyorlar. Kilise geçmişte tarımda büyük rol oynadı. Savaştan sonra ülkenin üçte birini elinde bulunduruyordu. Kilisenin bugünkü gücünü ise binalar ve elindeki sermaye oluşturuyor. Kilise devamlı olarak aşırı sağcı ve gerici güçleri destekledi. Son 30 yılda halkın dini inançları önemli ölçüde zayıfladı. Halk eskisi gibi fanatik değil. En önemli nedenlerindenbiride kilisenin cunta ile işbirliği yapmasıydı. Görüşümüze göre bugün kilisenin yönlendirdiği kesim, çoğunluğunun yaşlıların oluşturduğu nüfusun % 3'ü kadardır.

Yunanistan devrimci güçleri (işçi sınıfı ve emekçiler) nüfusun % 70'ni oluşturuyor. Bu anlamda halkın devrimci bloku çok güçlü. Devrimci güçlerle burjuvazi arasında da geniş güçler var. Orta burjuvazi, orta düzeyde kapitalistler, küçük işletme sahipleri. Bunlar ikili rol oynuyor. Bir taraftan işçi sınıfını sömürürken, diğer taraftan büyük burjuvazi ve tekelci kapitalistler tarafından baskı altında tutuluyorlar. Bu kesimler özellikle 1960'dan sonra önemli rol oynadılar. Bunlar, PASOK'un demagojik propagandasının etkisinde kalarak, PASOK'u takip ettiler. Bu kesimden revizyonistlerde önemli destek alıyor, hatta revizyonistlerin sosyal tabanları denebilir. Bu kesimlere karşı ikili bir politika gütmekteyiz. Bir yandan, sömürücü karakterlerinden ötürü, işçilere, emekçilere onları teşhir ederken, onlara karşı mücadele ederken, diğer taraftan bunlarla büyük burjuvazi, tekelci kapitalizm arasındaki çelişkilerden de yararlanmaya çalışıyoruz. Devrim derin bir ekonomik ve siyasi kriz veya savaş şartlarında gündeme geleceği için, bulari devrimin ikincil dereceden yedek güçleri olarak görüyoruz. Proletarya iktidarında bu kesimlere iktidarda yer vermeyeceğiz. Çünkü sömürücü karakterlerinden dolayı. UKH'nın tarihi tecrübeleri de göstermiştirki bunlar devrimci iktidarları önemli ölçüde zayıflatmaktadırlar.

Devrimci aydınlarda, sınıf müadelesinde önemli bir rol oynuyorlar. Tarihi olarak, çoğu kez mücadelelerde önder rol oynamışlardır.

PASOK partisi sınıf mücadelesini kabul etmiyor. Subjektif olarak, toplumu imtiyazlılar ve imtiyazsızlar diye ikiye ayırıyor. Kendisini tüm toplumun partisi olarak görmektedir.

Bizde işçi sınıfı bürokrasisi veya aristokrasisi, B. Avrupa'daki düzeyde yok. Dar bir tabana sahip, polis ajanları ve kariyerist burjuva kuyrukçularının işçi sınıfı içindeki etkisi zayıf.

tinin doğrudan önderliği ve tam denetimi sağlanırsa kısa vadede olmazsa bile bu eksikliklerin zaafların üstesinden gelmemek için hiçbir neden yoktur. Yeterki Parti bu eksikliklerin ve zaafların bir yönüylede kendisinden, kendisinin yetersizliğinden kaynaklandığını bilinçli bir şekilde görebilsin.

Örgütsel yapıdaki yapılması gereken değişiklikler konusundaki düşüncem şudur. (.....) Önemli olan çok sayıda komitede insanın yer alması değil, uzun vadede gelişme gösterebilecek, zorluklara göğüs gerebilecek nitelikli yoldaşların yer almasıdır.

İkinci olarak ikide-bir yer değiştirilmemeli yoldaşlar bulundukları alanda yeteneklerine göre seferber edilmelidir. Bilinmeli ki dolma su ile kuyu dolmaz.

Partimiz 12 Eylül öncesi büyük şehirlerdeki çalışmalarından dersler çıkartmalıdır. 12 Eylül öncesi sanayi proletaryası içindeki çalışma yeterince ciddi bir şekilde yürütülememiş, dolayısıyla partimiz bu kesim içinde kök salamamıştır. Açıktır ki, bu eksiklik sıradan bir eksiklik değil, tersine işçi sınıfının devrimimizdeki önder fonksiyonunun yeterince bilinç üzerine çıkmamasının doğrudan bir sonucudur. Pratikte işçi sınıfı içindeki çalışmamızı talii plana almak ağırlığı semt, mahalle çalışmasına vermekle bu durum dahada açığa çıkmaktadır. Bugün şehirlerde, çok az sayıda da olsa saflarımızda bulunan, partimize şu yada bu şekilde omuz veren yine bu kesimdir. Bu hatamızı düzeltmeliyiz. Çalışmamızın esasını bu alana kaydırmalıyız. Partili, partisiz işçilere dayanarak partinin bu alanda hücrelerini örgütlemeliyiz. İşçi sınıfının en ileri kesimine dayanarak, orta kesimi ilerleterek, geri kesimi tarafsızlaştırarak doğru bir kitle çizgisi siyaseti izleyerek bu kesime ağırlık vermeliyiz.

13 yıllık parti tarihimiz ve özellikle şu iki yenilgimiz ve çıkarılan tecrübe şunu açıkça ortaya koydu. Partimize madden, ruhen, yani ideolojik olarak katılmayıpta devrimin anlı-şanlı yıllarında örgütsel olarak katılan küçük burjuva sınıf kökenli geçici yol arkadaşlarının farelerin batan gemiyi terk etmesi misali, partimizi zor yıllarında nasıl yalnız bıraktığını göz önüne alırsak, sınıf kökeni proleter olan insanların partimizin içindeki varlıklarının ne kadar önemli ve zorunlu olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Kısacası partimizin geleceği gerçekten sınıf kökeni proleter olan sınıf bilinçli işçilerin —işçi aydınların elinde— dir.

Başka bir nokta ise büyük şehirlerdeki çalışma ile kırsal kesimin doğru diyalektik bağı meselesidir.

Geçmişte yaptığımız yanlış kadro politikasını acımasızca bir tarafa atmalı bu alandan çıkan kadroların (bunların işçi kökenli olmaları çok iyidir) önemli bir bölümünü kırsal kesime aktarmalıyız. Mao Zedung'unda belirtiği gibi tüm örgütlenmelerimiz savaş örgütlenmesine tabi kılınmalıdır.

Yine bu alandaki çalışmamıza bağlı olarakta sendikal çalışmaya ağırlık vermeli, geçmişteki izlenen kah sağ, kah 'sol' politikamız terk edilmeli, en ileri işçilere dayanarak sendikaları TKP/ML'nin önemli mevzileri yapmalıyız. Tabii ki buda doğru bir politika ve pratik ilişkisine bağlıdır.

İkinci olarak ağırlık verilmesi gereken ve bu noktada ciddi adımlar atılması ve perspektifler sunulması gereken bir başka alan ise, Yüksek Öğretim Gençliği içerisinde çalışmamızdır.

Bu kesimin en çabuk harekete geçen, en uyanık ve dinamik kesim olduğu göz önünde bulundurulursa, bunlar arasındaki devrimci çalışmanın önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Faşist Türk devletinin özellikle de son bir kaç yıldır, Yüksek Öğrenim Gençliği üzerinde oynadığı bizans oyunları, hepimizce bilinmektedir. Bu oyunlara karşı öğrenciler kendiliğindenci bir hareket ile yer yer tepki göstermekte, İzmir ve Ankara'da olduğu gibi yer yer de protesto gösterileriyle karşı gelmekte, özellikle de demoklesin kılıcı gibi başları üzerinde sallanan gerici YÖK'e karşı da öğrenci dernekleri kurarak örgütlü bir şekilde karşı koymaya çalışmaktadırlar. Ancak faşist devlette bütün bunlara karşı sessiz kalmamakta, kurulan öğrenci derneklerini kapatmaya, onları şiddet ve zor ile sindirmeye çalışmakta, buda olmazsa öğrenci derneklerine adamlarını sokarak daha baştan onları pasifize etmeye çalışmaktadır.

Partimiz adım adım gelişen devrimci durumu ve bunun öğrenci kesim içerisindeki etkisini iyi tespit etmeli, bu alanlardaki etkisini iyi tespit etmeli bu alanlardaki yoldaşlar aracılığıyla bilinçli sabırlı bir örgütlenme faaliyetine girişmelidir. Bu alanda da özellikle illegaliteye ağırlık verilmeli polisin hile ve entrikalarına karşı gayet uyanık olunmaldır. Buradan çıkarılan sağlam unsurların yine bir bölümü şehir faaliyetinin monoton çalışma tarzından çıkarılmalı ve kırsal kesime kaydırılmalıdır. Bu alana ilişkin eğer doğru bir politika ve buna uyğun pratik izlenirse çok sayıda unsurun partimiz saflarına katılması sağlanabilir. Aksi taktirde 12 Eylül öncesi gibi sağ ve 'sol' oportünist, revizyonistlerin burada etkinlik sağlaması kaçınılmaz olur.

Üçüncüsü: Partimizin bu çalışmalarının yanında özellikle yoksul gecekondu mahallelerine ağırlık vermeside doğrudur. Ancak ilk ve esas çalışma alanı kesinlikle gözden kaçırılmamalıdır.

Yoldaşlar!

Bu alanda Partimizin kullanabileceği bir birikim söz konusudur. Doğru bir kitle çizgisi izlediğimiz taktirde partimiz bu alanlarda gelişip güçlenecek gerçekten de devrime önderlik edecek tek gücün kendisi olduğunu ispatlayacaktır.

Burada yine önemli olan bu alandaki güç ve imkanları stratejik alana kaydırmak çok önemlidir. Çıkarılan sağlam kadrolar, teknik yardımları maddi vs. her yönden kırsal kesim desteklenmelidir.

Devrimci Selamlar
... Çalışma Alanından Bir Yoldaş

Şehit Bir Yoldaş

Mustafa Kemâl Alpınar yoldaş 1959 yılında fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluk yıllarını hem okuyarak hemde babasının yanında çalışarak geçirdi. Birçok insan çalıştıkları helde zengin ve fakir farklılığının nereden kaynaklandığını hep merak etmiştir. Gençlik yıllarında çelişkileri gören ve nedenlerini öğrenen Mustafa yoldaş farklılığın ortadan kalkmasının, çelişkilerin çözümünün, işçilerin, köylülerin emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun Demokratik Halk Devrimi ile olacağına inandı. Geniş inceleme ve araştırmalardan sonra Türkiye gibi ülkelerde devrimin kırdan şehire gelişen uzun süreli bir Halk Savaşı ile hedefe ulaşacağı görüşünü benimsedi. Her türlü oportünist, revizyonist ve sosyal emperyalist görüşlere karşı tavizsiz bir mücadele yürüttü. Gençlik içerisinde alçakgönüllülüğü ve kararlılığı ile büyük bir sevgi kazandı. Kitlelerin örgütlenmesi ve bilinçlenmesi için propaganda ve ajitasyon çalışmalarını aralıksız yürüttü.

Resmi ve sivil faşistlerin azgınca saldırdığı çeşitli pusu ve provakasyonlar düzenlediği bir ortamda, bu saldırılara karşı tüm anti-faşist gençliğin 'propaganda ve ajitasyonda serbestlik eylemde birlik ilkesi' doğrultusunda mücadele edilmesi için yürüttüğü çabalar Sandıklı gençliğini hareketlendirdi. Mücadelede çeşitli tutuklanma ve serbest bırakılmalardan sonra 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşistlerin azgınca saldırısında alçakça katledildi. Ölümünün 7. yılında anıyoruz.

Afyon'dan Bir İKK Okuyucusu

LENİNİZM YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!

Uluslararası proletaryanın büyük öğretmeni Lenin yoldaşı ölümünün 62. yıldönümünde anıyoruz. Onun ölümsüz fikirleri her zamanki gibi, bugün ve gelecekte de enternasyonal proletaryanın yolunu aydınlatacak.

Yoldaş Lenin'in anısına, Onun bir makalesini yayınlıyoruz.

Politika ile Pedagojinin Karıştırılması Üzerine

İşçilerin kapitalistlerle veya hükümetle olan mücadelelerinden herhangi birinde bir tersliğe uğradığı zaman karamsarlığa kapılan ve kitleler üzerindeki etki derecemizin yetersizliğine işaretle işçi sınıfı hareketinin büyük ve yüce amaçlarını alayla küçümseyen bazı Sosyal-Demokratlar var. Biz kim oluyoruz da bu çeşit eylemlere girişiyoruz? diyorlar. Kitlelerin havasını dahi bilmezken, onlarla kaynaşmaya ve çalışan kitleleri ayaklandırmaya muktedir değilken Sosyal-Demokrasi'nin devrimde öncü rolünden sözetmek anlamsız olur? Geçen 1 Mayıs'ta Sosyal-Demokratların uğradığı terslikler bu havayı yoğunlaştırdı. Menşevikler veya Yeni Iskra-cılar; sanki geçici bir devrimci hükümet veya devrimci demokratik diktatörlük vs. düşünen ve bundan sözeden varmış gibi, güya buna cevap olarak "Kitlelere!" özel sloganını ortaya atmak için bu açığı yakaladılar.

İtiraf edilmelidir ki bu karamsarlıkta, Yeni Iskra'nın aceleci yayıncılarının bu karamsarlıktan çıkardıkları sonuçlarda, Sosyal-Demokratik harekete büyük zararlar verebilecek, oldukça tehlikeli bir husus vardır. Kuşkusuz özeleştiri her zinde ve mert parti için hayati önem taşır. Aptalca iyimserlikten daha saçma bir şey yoktur. Kitleler üzerindeki etkimizi, tam anlamıyla Marksist olan propaganda ve ajitasyonumuzun, işçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle olan çok sıkı ilişkimiz vs. derinleştirme ve genişletmenin, genişletme ve derinleştirmenin değişmez, zorunlu gereğine ısrarla dikkat etmekten daha garantili bir şey yoktur. Ancak, böyle bir ısrar her zaman, bütün koşullarda ve her durumda garantili ise de, bu ne özel sloganlar haline getirilmeli, ne de Sosyal-Demokrasi içinde özel bir eğilim yaratma girişimlerini haklı göstermelidir. Burada bir sınır çizgisi vardır; sınırların aşılması itiraz götürmez derecede meşru olan ısrarı hareketin amaç ve hedefini daraltarak günümüzün esas ve hayati politik görevlerine karşı doktriner bir körlüğe sürükleyecektir.

Kitleler içindeki çalışmamızı ve etki alanımızı daima genişletmek ve ilişkimizi daha organik hale getirmek görevimizdir. Bunu yapmayan bir Sosyal-Demokrat, Sosyal-Demokrat değildir. Bu sonuca ulaşmak için düzenli ve devamlı bir şekilde çalışmayan hiç bir grup, çevre veya organ bir Sosyal-Demokratik örgüt olarak nitelenemez. Proletaryanın farklı ve bağımsız partisi olarak ayrılığımızın temeli her zaman ve sapmadan, tüm işçi sınıfını mümkün olduğu ölçüde Sosyal-Demokratik bilinç seviyesine çıkarmak Marksist çalışmayı yapmak ve bizi bu acil görevden uzaklaştıracak politik fırtınalara, özellikle de politik sapmalara müsaade etmememiz gerçeğinde yatmaktadır. Bu çalışma olmaksızın, politik mücadele kaçınılmaz bir şekilde bir oyun halinde dejenere olurdu. Çünkü bu mücadele, ancak belirli bir sınıf kitlesini ayaklandırdığı, onun sempatisini kazandığı ve onu olaylarda aktif ve en önde yer almak üzere harekete geçirdiği zaman ve bunu yaptığı ölçüde proletarya için gerçek bir önem kazanır. Söylediğimiz gibi, bu çalışma her zaman gereklidir. Ne zaman bir terslikle karşılaşsak yine bunu hatırlamalıyız ve buna ağırlık vermeliyiz, çünkü bu çalışmada zayıflık, **daima** proletaryanın yenilgisinin nedenlerinden biridir. Aynı şekilde buna, her zaferimizden sonra da dikkat çekmeli ve önemini ısrarla belirtmeliyiz, aksi takdirde kazanılan zafer aldatıcı bir zafer olacak ve meyvaları garantili olmayacak ve onun nihai hedefimiz için büyük mücadeledeki anlamı önemsiz ve hatta olumsuz olacaktır (özellikle böyle kısmi bir zafer bizim uyanıklığımızı gevşetecekse, güvenilmez müttefiklere karşı duyduğumuz güvensizliği unutturacaksa ve bizi düşman üzerine yapacağımız yeni ve daha şiddetli bir saldırı için doğru zamanı seçmekten alakoyacaksa).

Fakat, kitleler üzerindeki etkimizi canlandırmak ve yaygınlaştırmak daima gerekli olduğundan, her yenilgiden sonra olduğu gibi her zaferden sonra, devrimin fırtınalı dönemlerinde olduğu gibi politik sükunet sırasında da bu çalışmaya has ısrarlı özel bir slogan haline getirmemeli. Yahut da demagoji seviyesine alçalma riskine katlanarak, ileri ve gerçekten tek devrimci sınıfın amaçlarını alçatmak istemiyorsak bunun üzerine özel bir eğilim kurmalıyız. Sosyal-Demokratik Parti'nin politik faaliyetinde pedagojik bir unsur vardır ve daima olacaktır. Biz ücretli işçi sınıfının tümünü insanoğlunun tüm baskılardan kurtuluşu için savaşçılar olarak eğitmeliyiz. Bu sınıfın gitgide daha çok kesimini sürekli olarak eğitmeliyiz; bu sınıfın, hayat bilimimizden en az etkilenmiş olan, en geri ve en az gelişmiş üyelerine, onlarla yakınlaşmak, onlarla konuşabilmek, onları sabırla ve sürekli olarak Sosyal-Demokratik bilinç düzeyine yükseltmek için ideolojimizden kupkuru bir dogma yaratmadan yaklaşmayı öğrenmeliyiz. Öğretmek sadece kitaplardan değil, proletaryanın bu geri ve az gelişmiş tabakalarının varlıklarını sürdürmek için verildikleri günlük hayat mücadelelerinde yer alarak yürütülmelidir. Bu her günlük faaliyet içinde belli bir pedagojik unsurun var olduğunu tekrar belirtiriz. Bu faaliyeti gözden kaçıran Sosyal-Demokrat, Sosyal-Demokrat olmaktan çıkar. Bu doğrudur. Fakat bugünlerde bazılarımız, politikanın görevlerini pedagojiye indergeyen bir Sosyal-Demokrat olmaktan çıkacağını sık sık unutmaktadırlar. Bu "pedagoji"yi özel bir slogan haline getirmeyi onu "politika"nın **karşısına çıkarmaya**, bunun üzerinde özel bir eğilim yaratmayı ve Sosyal-Demokrasi politikacılarına karşı bu slogan altında kitlelere gitmeyi düşünenler, derhal ve kaçınılmaz bir şekilde demagojiye düşeceklerdir.

Karşılaştırmaların iğrenç olduğu eski bir gerçektir. Her karşılaştırmada, karşılaştırılan fikir ve nesnelerin diğer yanları deneme kabilinden ve şartlı bir şekilde soyutlanarak, bu nesne ve fikirlerin bir veya bir kaç yanına göre benzerlik çıkarılır. Şimdi bu çok bilinen, fakat sık sık bilmezlikten gelinen gerçeği okuyucuya hatırlattıktan sonra, Sosyal-Demokratik Parti'yi ilk, orta ve yüksek kısımlardan ibaret büyük bir okul ile karşılaştıralım. Bu büyük okulda, alfabe'nin öğretilmesi, bilginin ilk temellerini ve bağımsız düşünmenin öğretilmesi hiç bir zaman ve hiç bir koşul altında ihmal edilmeyecektir. Fakat eğer herhangi bir kişi, alfabe'yi öğretme gereğini, yüksek öğrenim sorunlarını ortadan kaldırmak için bir vesile yapmaya çalışmış, eğer bu (alfabe'yi öğrenenlerden çok daha küçük bir çevrenin insanları için ulaşabilir olan) yüksek öğrenimin geçici, şüpheci ve "dar" sonuçlarını ilkokulun sürekli, derin, kapsamlı ve somut sonuçlarıyla telafi etmeye girişmişse inanılmaz bir dar kısa görüşlülük göstermiş olacaktır. Hatta bu kimse büyük okulun bütün amaçlarını saptırabilir, yüksek öğrenimi ihmal ederek, şarlatanlar, demagoglar ve gericilerin sadece alfabe'yi öğrenmiş olan halkı yanlış yola sevketmelerini kolaylaştırmış olur. Şimdi de gelin Parti'yi bir ordu ile mukayese edelim. Ne savaş nede barış sırasında acemilerin yetiştirilmesini, tüfek talimlerini veya askerlik biliminin temel bilgilerini mümkün olduğu kadar yoğun ve kapsamlı bir şekilde kitleler arasında yaymayı ihmal edemeyiz. Fakat eğer manevraları ve meydan savaşları yönetenler...(*)

1905

Lenin, Toplu Eserler (İng.), C. 8, S.452-55.

(*) El yazısı burada kesilmektedir. Ed.

Bir Kuşağın Mücadele Tarihine Mâlolan Anlamlı Bir Ölüm:

YOLDAŞ ZEKİ UYGUN'UN ARDINDAN...

Ölümün biyolojik bir yasa olduğunu hepimiz biliriz. Ve bu nedenle de fazla yadırgamayız. Ama biraz erken, ama zamanından önce geldimi, işte o zaman biraz sarsar, dert olur, yüreğine oturur insanın... Ve işte böyle ölümleri kabullenmek zor oluyor, zaman alıyor biraz...

Hiç kuşkusuz ZEKİ'nin ölümüde, biraz erken gelen, dolayısıyla da insanın yüreğinden bir parça alıp götüren, insanın içini dağlayan, iz bırakan bir ölümdür...

Şehitler albümü giderek kabaran bir Partinin, bu seçkin kadrosunu anlatabilmek pek kolay bir iş değil kuşkusuz. En azından bu yazının harcı değil... Ama yinede, bu anlamlı ölümün ardından bir kaç söz söylemek, bir zaruret olarak kendisini dayatmaktadır.

Ben, üstün manevi meziyetler taşıyan bu yoldaş'ı, 1980'den...83'e kadar dolaylı, ... 83'den sonra ise doğrudan tanımaktayım. Doğrudan tanışmamız, bir yanıyla da anlamlı bir zaman, yani siyasi sürgünlük yaşantımızın başlangıç tarihine rastlamaktadır...

ZEKİ'nin, örnek alınması gereken devrimci faziletlerinden **ilk** göze batanı, engin olmasıydı. Diyebilirim ki bu manevi değer, onda fazlasıyla mevcuttu.

O, yalnızca ideolojik anlayış birliği içinde olduğu yakın çalışma arkadaşlarıyla olan ilişkilerinde değil, diğer devrimci gruplardan arkadaşlarla ve hatta sıradan insanlar ile olan ilişkilerinde dahi ölçülü ve saygılı olmasını bilirdi. Karşısındaki kim olursa olsun, onu, herşeyden önce bir varlık olarak hesaba katar, dinler, değer verirdi. Çok kızdığı bir siyasi hasmı ile olan ilişkilerinde dahi istisnaların dışında- bu prensibine sadık kalırdı.

O'nun, enginliğinin en bariz ve yalın olarak görüldüğü alan ise, Halk ile olan ilişkileridir. Çokca halkçılık ve proleteryacılık yapan bir çok aydın ve yarı-aydın da mevcut olan kapris, kibir, tepeden bakma vb. gibi alışkanlıkların zerresi yoktu onda... O'nun enginliğini ağızdan ağıza, dilden dile en iyi anlatan yine halkın kendisidir. Partizan dergisi yazı kurulu üyeliği özel görevini yürüttüğü sıralarda, Mazgirt ve Nazimiye halkı arasında geçen yaşantısının, yöre halkı üzerinde bıraktığı saygın izlenim unutulur gibi değil... Yeri gelmişken, onunla ilgili unutamadığım iki anıyı aktarmak istiyorum;

1981 yılının Eylül-Ekim ayları arasında yapılan ve 25 bin dolayında bir askeri gücün katıldığı, onlarca helikopterin desteğinde 45 gün boyunca devam eden azgın operasyonlardan hemen sonra, Parti önderliğindeki bir gerilla kolu olarak, bir gece vakti Nazimiye köylerinden birine girdik. Konakladığımız evin sakinleri, gerilla grubumuzun hayatta kalabilmesinden duydukları sevinci dile getirmelerinden sonra, sohbetin ilerleyişi içinde bizlerden **Perişan**'ı (Zeki'ye o köy halkınca takılan lakap) sordular. Ve, "getirin biz onu saklarız, aylarca barındırırız..." diyerek Zeki'ye olan derin sevgi ve güvenlerini dile getiriyorlardı... Köylülerin, kendilerinin bile barınmalarının çok zor oduğu o olağanüstü koşullardaki —ve daha sonraları da bir çok kez tekrarlanan— bu samimi çağrıları boşuna değildi. Ve yine, Zeki'yi, o güne kadar o yöreden gelip geçen diğer bütün kadrolardan ayırmaları bir rastlantı değildi sanırım...

Aramızdaki yakın ilişkiden ötürü bana anlattığı ve kendisinin de hiç unutamadığı bir özel anısı ise, onun halk ile olan ilişkilerine bir başka kanıttır. Kesin tarihini hatırlayamadığım, ama ...70'li yılların birinde Çorum ili'ne bağlı bir köyde ilkokul öğretmenliği yapmaktadır. Bu köyde kaldığı zaman zarfında, küçük büyük demeden yoksul köy halkıyla bütünleşen Zeki, artık onların doğal bir parçası haline gelmiştir... Ve neticede bir başka yere tayini çıkıpta, köy halkına veda etme saati geldiğinde, köylüler, geleneklerine uygun bir veda töreniyle ve gözyaşı dökerek uğurlamaktadırlar Zeki'yi...

Yoldaşta, hemen göze batan **ikinci** ve en önemli erdemlerinden bir diğeri ise çalışkan olmasıydı. O'nun çalışkanlığı yalnızca bedeni çalışkanlıkla sınırlı değildi. Zihinsel olarak da çalışkan, yaratıcı ve üretken olmasının yanısıra, zihni uyuşukluğun üzerine yürür, eleştirir ve çevresindeki insanları bu yönde eğitmeye, seferber etmeye çalışırdı.

Günlük yaşantısında dakikliği ve özenli olmasıyla dikkati çeken Zeki, aynı zamanda doymak bilmez bir okuma ve öğrenme hırsına da sahipti. Ben Zeki'yi tanıdığım ilk günden itibaren bu örnek özelliğine tanık olmuş ve daha o günden bu yargıya varmıştım. Bulunduğumuz yerde herkesten önce uykudan kalkıp, okumaya ve yazmaya başlar; arada bir spor yapıp, satranç oynar, yemek araları ve kısa sohbetlerden sonra bu çalışmasını gün boyunca sürdürürdü. Son derece planlı bir çalışma tarzına sahipti.

Bildiklerini yazıya dökme konusunda özellikle dikkati çekmekteydi. Öyleki, kimi zamanlar kahvaltıdan önce bile makaleler yazdığı olurdu. Hani neredeyse onun bu özelliği karşısında komplekse kapılır gibi oluyordum.

Doğasındaki çalışkanlığını, üstün sorumluluk anlayışı ile de pekiştiren Zeki, hiç abartmasız diyebilirimki bu yanıyla da ilham kaynağı idi.

Onda, ilk bakışta hemen görülebilen **üçüncü** önemli özellik ise, siyasi ve örgütsel çalışmalarında ilkeli ve disiplinli olmasıydı. Bilhassa örgütsel sırlar konusunda ağzı son derece sıkıydı. Parti için yaşantıyı düzenleyen kurallara — zaman zaman şekilciliğe düşmek pahasına— sıkı sıkıya bağlı bir insandı. Günlük sosyal yaşantısında bile oldukça disiplinli hareket eder, dakikalarını dâhi heder etmemeye özel bir itina gösterirdi...

Onun, en önemli **dördüncü** özelliği ise, boyun eğmez bir mücadele ruhuna ve derin bir komünizm inancına sahip olmasıydı. Bu, yersiz bir iltifat değil, engin bir gerçektir. O, bu gerçeği, bütün mücadele alanlarında, Kırlarda, Şehirlerde, Sorgu tezgahında, Cezaevinde, Mahkeme ve Yurtdışında da seçkin olarak kanıtladı. O, muazzam boyutlarda bir çürüme ve dejenerasyon yaşandığı günümüzde, bütün zorlu sınavlardan alnının akıyla geçmesini bildi.

Ve neticede, yaşamını da feda ederek, engin ve örnek mücadele tarihinin doruğuna, en yüksek noktasına erişti. Ölümsüzleşti...

Anısı önünde saygıyla eğilir ve...

E. Kaner
24 Aralık 1986

Direnen Ses'in Anısına

Zeki'yi anlatmak o kadar zorki, o direnişin başeğmezliğin meşalesiydi. Yıl 1980! Aylardan yine Mayıs ayında, Elazığ'ın 1800 evler işkence tezgahında direnen bir ses geldi. O direnen ses, daha sonra benim'de kaldığım cezalılar koğuşuna getirildi. Soğuk beton üstünde doğrulduğumda bir anda karşımda tüm yaralarına rağmen dimdik ayakta duran, O işkencedeki direnen ses (Zeki) karşımda duruyordu. Yanıma oturttum. İlk etapta (kendisini tanımadığımdan dolayı) kendisine aynı işkencelerin bana günlerdir yapıldığını her şeye rağmen ona tavrını devam ettirmesini talep ettim. Talebime rağmen, onun gözlerinden direngeçli bir devrimci olduğunu sezdim.

Ertesi gün, kendisinden bilgi almak için onu alıp işkence yapmak üzere götürdüler. Ama nafile. O direngeç ses, yine direti yor ve direniyordu. O'nun bu

Devamı Sf: 26'da

Dersim'deki Katliam Serilerinden Birinde Şehit Düşen, YILMAZ (HÜSEYİN TOSUN) İÇİN!...

Herkesin, malumu olduğu gibi,...80'li yılların Dersim blançosu, en çıplak ve hoyratça bir zulmün, neredeyse kanıksanmış katliam, acı ve ızdırapların, yanısıra direnişin ve boyun eğmemenin blançosudur...

Türkiye-Kürdistan'ının bu güzel, destansı ve efsanevi diyarı, dün olduğu gibi bugünde de, vahşetin ve başkaldırının; direnişin ve teslimiyetin, yiğitliğin ve korkaklığın... yabancısı değildir... İnsana dair her şeyi iyi tanır, iyi bilir bu diyar... Ve 22 Kasım 1986'da bir yenisini daha tanıdı...

22 Kasım, bundan böyle bir direnişin, bir katliamın makinalı tüfek şakırtıları ve helikopter takırtıları arasında göğe doğru yükselen özgürlük naralarının adıdır!

22 Kasım, hem kara hem de aydınlık bir gün olarak kavga tarihine mal olmuştur artık!

Ve 22 Kasım, diğer partizanların yanısına, Yılmaz'ın da son çağrısıdır... Namlulurun ağzından çıkan bir çağrı...

Yılmaz, oldum-olası severdi bu çeşit çağrıları. Romantizm, yada serüven olsun diye değil; bilerek, kavrayarak, ondan başka çare kalmadığını gördüğü için severdi... Ve yalnızca bir araç olarak da sevdirmeye çalışırdı. Büyük ülkü ve ideallere erişilebilmesi için...

Yılmaz, sevginin ve öfkenin, şefkatin ve nefretin, acımasızlığın ve duygusallığın bariz bir karışımıydı.

O, düşmana karşı şiddet kullanırken son derece gaddar ve anansız bir Yılmaz; bir ölüm haberi, veya bir vedalaşma anı geldiğinde ise, gözyaşı bile dökebilen apayrı bir Yılmaz oluverirdi.

O'nun, 1983 yılı Eylül ayında Ovacık'ın bir dağ evinde, yiğit Partizan Ali Uçar'ın, ölümünden çok önceleri kasete okuduğu çoşkulu bir şiirini dinlerken döktüğü gözyaşlarını hiç unutamıyorum. Evet, bir sinema şeridi gibi bugün de gözlerimin önünden gelip geçiyor; Yılmaz, bir yastığa kapanmış, hüngür hüngür ağlıyordu yoldaş A. Uçar için...

Yine aynı yılın Ekim ayındaki son vedalaşmamızda, hem ağlamış ve hem de ağlatmıştı...

6 yıllık gezginci gerilla yaşantısı boyunca, bilhassa Ovacık halkının sevgilisi haline gelmişti Yılmaz.

O, teorik ve siyasi açıdan derin olmamakla beraber, sürekli öğrenmeye gayret eden, ilişkilerinde liberal olmayan, soran, sorgulayan ve bildiklerini halktan esirgemeyen bir yoldaştı.

Yılmaz'ın, gerilla grubundaki günlük komünal yaşantıda en çok göze batan ikili özelliklerinden birisi, hem çok asabi-zaman zaman kırıcı- hem de son derece mizahcı ve şen şakrak olmasıydı. Kuşkusuz ağır basan yanı, halka ve silah arkadaşlarına olan derin sevgisi idi. O'nun bu sevgisinin büründüğü biricik biçim ise, gırgır ve şamata oluyordu...

O'nun, gözüpekliğin ve kararlılığın sembolü olduğu gerçeğini vurgulamama hacet yok sanırım...

O'nun kararlılığı, yalnızca klasik düşmanlara karşı olmakla sınırlı değildi kuşkusuz. O, Parti içi sınıf mücadelesinde de, zararlı akımlara etkin olarak karşı koymuş, bilhassa Parti aleyhtarlığına varan yönelimlere özellikle tahammülsüz davranmış ve Kaypakkaya'nın çizmiş olduğu genel güzergaha her zaman sadık kalmıştır. Yani O'nun anısı, bir yanıyla da, modern kılıklı ideolojik sapmalara karşı bayrak açmanın belgesi olmuştur...

Sözün özü, Yılmaz, kendi benliğinde, pek çok manevi meziyet ve devrimci faziletleri bütünleştiren ve her gelen günde saygıyla anılacak olan seçkin bir Partizandı...

Anısı Yaşatılacak!
Kendinden Öncekiler Gibi...

E. Kaner
30 Aralık 1986

Bilinçli Bir Proleter, Doğal Bir Önder;

ALİ RIZA BOYOĞLU

Boyoğlu yoldaş, 1956 yılında Erzincan-Refahiye'nin Odunlu köyünde Kürt ulusuna mensup yoksul bir köylü ailesinin çoçuğu olarak dünyaya geldi. Onun çocukluğu Dersim ve Koçgiri isyanının canlı anılarıyla yoğruldu. O her iki isyanda yoksul Kürt köylülerinin soylu baş kaldırışları ve faşist Kemalist diktatörlüğün vahşi katliamlarını dinleyerek ve faşist diktatörlüğe kin duyarak büyüdü.

Jandarma dipçiğine ve asker zulmüne pek yabancı olmayan Boyoğlu yoldaş, daha çocuk denecek yaşta geldiği İstanbul'da bu kez polis jopu ve sivil faşist çetelerin azgın terörü ile tanıştı. Askere gitmeden kısa bir süre önce Parti çevresiyle tanışan yoldaş, askerlik dönüşü kendini yoğun bir sınıf mücadelesinin içinde buldu ve bir an bile tereddüt etmeden sınıf mücadelesinin engin denizine korkusuzca atıldı. Boyoğlu yoldaş bir yandan emekçi yığınlar içinde Parti ve devrim propagandası yaparken, bir diğer yandan da bölgede yoğun bir faaliyet içinde olan sivil faşist çetelere karşı aktif bir mücadele içinde yer alıyordu. Aynı dönemde işçi olarak girdiği Presiz fabrikasında, dürüstlüğü, çalışkanlığı tavizsiz bir devrim savunucusu olarak çok kısa zamanda tüm işçilerin sevgilisi ve doğal bir işçi önderi olarak sivriliyordu. O artık korkusuz bir devrimci, militan bir anti-faşist ve hızla politikleşerek parti ile bağlarını geliştiren komünist bir işçi önderidir.

Boyoğlu yoldaş, partiye ve devrime sarsılmaz inançlı, halka güveni ve sınıfından aldığı güçle yaratıcı bir şekilde yürüttüğü mücadelesi sonucu kısa zamanda resmi ve sivil faşist güçlerin bölgedeki boy hedefi haline geliyordu. Tehdit, baskı ve takip yoldaş için günlük olağan şeyler olagelmiştir. İşte sivil faşistlerin böylesi bir saldırısı sırasında Boyoğlu yoldaşın yeğeni değerli militan Sırma Boyoğlu, faşist kurşunlara hedef olarak can veriyordu. Bu olay, Boyoğlu yoldaşı ve partimiz taraftarlarını sindirmedi, aksine bölgedeki, anti-faşist mücadeleyi daha da boyutlandırdı. Yoğun bir kitle desteğinede sahip olan partimiz, Boyoğlu yoldaşında pratik katılımıyla bölgedeki faşist odakları dağıtarak sivil faşistlerin bölgedeki faaliyetlerini felce uğrattı.

Boyoğlu yoldaş, işçi sınıfı içinde ki-

şisel özellikleri ve yetenekleriyle sarsılmaz bir manevi otorite yaratan ve kitlelerin kendisine olan güvenini parti ve devrime olan güvene dönüştürmeyi başaran işçi önderlerinin en mükemmel örneklerinden birisidir.

İşçilere, emekçilere ve yoldaşlarına karşı son derece samimi, açık ve dürüst olan Boyoğlu yoldaş; eleştirilerinde somut verilerden hareket eden, görüşlerini kısa ve net olarak, ancak muğlaklığa yer bırakmadan kesin olarak ortaya koyan, uluorta eleştiriden kaçınan ve bu tür tavırlara anında müdahale eden, karşılaştığı tüm sorunları bilimsel bir yaklaşım içinde ele alan, özeleştiriyi kendini aşmak, hata ve zaaflarından arınmak için bir silah olarak kullanan değerli bir komünistti.

Boyoğlu yoldaş, sadece faaliyet yürütüğü semtte ve fabrikada değil aynı zamanda bir işyeri temsilcisi olarak sendikal alanda da zengin tecrübe ve deneyimler aktardı partimize. O, bağlı bulunduğu işkolunda sendika yönetimine hakim olan TKP'li sosyal-faşistlere ve sendika içindeki diğer oportünist ve revizyonist grup ve akımlara karşı da tavizsiz ve ilkeli bir ideolojik siyasi mücadele sürdürdü. TKP ve diğer oportünist grupların deyimiyle Boyoğlu yoldaş fabrikada ve sendikada onların, günahlarını ve sahtekarlıklarını sınıf uzlaşmacılıklarını ve kavga kaçkınlıklarını yüzlerine vuran, onları her fırsatta teşhir edip köşeye sıkıştıran bir "baş belasıdır". Maden-İş yönetimine hakim olan TKP'li sosyal-faşistler özellikle Presizde öylesine teşhir olmuşlardı ki, işçiler onları fabrikaya dahi sokmuyorlardı. Partimiz önderliğinde ve Boyoğlu yoldaşın pratik katılımıyla örgütlenen Presiz işçileri polis ve sivil faşist baskılar sözkonusu olduğunda toplu tavır alıyor ve iş çıkışı fabrikadan kolkola girerek topluca marşlar söyleyerek ayrılıyorlardı. Yörede artık Presiz'in adıda değişmişti; "PRESİZ HALK CUMHURİYETİ"! Evet bu şeref Boyoğlu yoldaşın 2 yıllık mücadelelesinin ürünüdür!

Boyoğlu yoldaşın, O'nun şahsında partimizin bu göz kamaştırıcı gelişimi düşmanın yüreğine korku salıyor ve düşman, yoldaşımızı mücadeleden koparmak için komplolar hazırlamaya başlıyordu. Partimizle ve yoldaşımızla hiçbir ilgisi bulunmayan bir bildiri dağıtma eylemi akabinde (1980-Mayıs) polis Boyoğlu yoldaşı gözaltına alıyordu.

Ali Rıza Boyoğlu yoldaş işkence tezgahlarında devrime olan inancın halka ve partiye güvenin en güzel örneklerinden birini sergiledi. İşkenceciler onun önünde defalarca dize geldiler. Yoldaşımızı ellerinde tutmak için, hiçbir delilleri olmamasına rağmen, düşman onu 6 yıl sürecek bir zindan yaşamına mahkum etti. Boyoğlu artık zindanlardaki destansı direnişlerin en önünde yer alan bir **Özgürlük Mahkumudur!**

Hiç kuşkusuz direniş ruhunu yitirmeyen, cezaevlerini sınıf mücadelesinin bir alanı olarak gören ve bu alandaki her türlü faşist saldırı ve pasifikasyon politikasına karşı aktif tavır alan tüm özgürlük mahkumları saygıyla anılmaya değerdir. Ancak bunlardan bazıları vardır ki, günlük yaşamları, sarsılmaz inançları, ideolojik sağlamlıkları, politik yetkinlikleri ve bitmez tükenmez direniş azimleriyle dost düşman herkesin taktirini kazanmışdır. İşte bunlardan birisi de Boyoğlu yoldaştır. Hem de en parlak örneklerinden biri.

Onun, zindanlardaki direnişi başlıbaşına bir zengin tecrübe ve deneyim kaynağıdır. Bir başka yazımızda bu deneyim ve tecrübeleri bilince çıkarmaya çalışacak ve mücadelemizde etkin bir silah olarak kullanacağız.

Boyoğlu yoldaşı, Alemdağ, Metris ve Sağmalcılar cezaevinde kalan tüm özgürlük mahkumları iyi tanırlar. O, partimiz dışındaki parti, grup ve siyasetlerle cezaevi mücadelesinde açık, ilkeli ve tutarlı birlikteliklerin tavizsiz savunucusu ve bu yöndeki birliklerin yaratıcılarından biri olmuştur. Diğer siyasetlerle ilişkide ikna edici, yapıcı ve uyarıcı olmayı her zaman iyi bilen yoldaş, eleştirilerinde sekterlik, tepkicilik ve karalamaya kesinlikle baş vurmamış, bu yöntemin komünistlerin yöntemi olamayacığının bilincinde olarak bu tür tavırlar içinde olanları mahkum etmesini her zaman bilmiştir.

O'nu uzun uzun anlatmaya gerek yok! Faşist cezaevi yöneticilerinin onun hakkındaki tespitleri yoldaşın düşmana karşı tavizsiz ve ilkeli devrim savunuculuğu çok iyi ortaya koymaktadır. Boyoğlu yoldaşın, parti temsilcisi olarak görüştüğü sabıkalı azılı faşist Binbaşı Muzaffer (Metris Cezaevi İstihbarat Kısım Komutanı) siyaset temsilcileriyle görüşmelerinin birinde, onların uzlaşmaz ve kararlı tavrı karşısında öfkelenerek "bunlar hep Boyoğlu'nun başının altında çıkıyor, onu bir daha görüşmeye çağırmayacağım" diye bağırıyordu.

İşkencehanelerde, zindanlarda ve mahkeme salonlarında partinin, devrimin ve yüce komünizm davasının tavizsiz bir savunucusudur O. Düşmanların ise korkulu rüyası, kaçınılmaz sonlarının habercisidir.

86 yazında tahliye olan Boyoğlu yoldaş, sanki daha dün ayrılmıştı sıcak mücadele içindeki yoldaşlarından. Derhal partiyle ilişkiye geçen yoldaş, yılgınlığın, korkaklığın ve kavga kaçkınlığın hayli boy verdiği bir ortamda komünist bir militanın ne yapması gerektiğine en güzel örneklerden birini verdi. Boyoğlu yoldaş, gecesini gündüzüne katarak partimizin önünde bulunan ideolojik ve siyasi sorunların aşılması uğruna can bedeli bir mücadeleye atıldı. Ve o, sevgili bedeni silah elde toprağa düşene dek bir dizi görevi layıkıyla yerine getirmesini bildi.

O'nun yaşamı; halktan öğrenip halka öğretmenin, sınıfla bütünleşmenin;

O'nun yaşamı; her türlü anti-ML akıma karşı mücadelenin, enternasyonalizm ruhunu yaşatmanın;

O'nun yaşamı; korkusuz kararlılığın, halka ve partiye sarsılmaz güven, devrime ve yüce komünizm davasına inancın en güzel ve mükemmel örneklerinden biridir.

Son sözü Boyoğlu zaten söylemişti: *"Biz halkın ve kavganın hamallarıyız yoldaşlar, bir an bile dinlenmek yok. Beklemek bize göre değil, çünkü hayat durmuyor ve mücadele sürüyor".*

Bir Mücadele Yoldaşı

Ünal Yoldaş Cezaevi Direnişinde de En Öndeydi!

Ünal Küçükbayrak, küçük yaşta İstanbul'a gelmiş ve terzi çırağı olarak daha çok küçük yaşta proletarya saflarında yerini almıştır.

İstanbul'da TKP/ML saflarında örgütlü mücadeleye katılmış ve bu mücadele süreci içinde, 1980'de Ok meydanı'nda bir faşistin cazalandırılmasına bağlı olarak tutuklanmıştır.

Sivil sıkıyönetim koşullarında tutuklanan Ünal yoldaş, o dönem polisin işkence tezgahlarında en tutarlı tavır gösteren sayılı kişiden biridir.

Gözaltı sonrası, sırası ile Davutpaşa, Sultanahmet, Sağmalcılar ve Metris Askeri Cezaevlerinde toplam 6 yıla yakın tutuklu kalmıştır.

12 Eylül 1980 ile Kasım (yada Ekim) 1983'e kadar kaldığı Sultanahmet cezaevinde son bir yıl TKP/ML davası sanıklarının diğer devrimcilere karşı temsilciliğini ve idareye karşıda bulunduğu bloğun temsilciliğini üstlenmiştir.

Sultanahmet'te kaldığı sürece, temsilciliği öncesi ve sonrası sayısız bireysel ve toplu saldırı-işkence ile yüz yüze gelmiş, ama her operasyon ve işkence seansını kararlı direniş örneği ve yüz akıyla geride bırakmıştır.

Ünal yoldaşın, boyun eğmez, inançlı, komünist tavrı, ona tüm yoldaşları ve devrimci arkadaşları arasında haklı bir saygı kazandırırken, düşmanı olan cezaevi yönetiminin de kendisinden daha fazla nefret etmesine yol açmıştır.

Bunun bir ifadesi olarak, Sağmalcılar'a sevk edildiğinde, Sultanahmet ce-

ÜNAL KÜÇÜKBAYRAK.....

onunla birlikte girdikleri her eylemde Ünal yoldaştan çok şeyler öğrendiler. O ise, her eylemde ve pratik faaliyette yeni yeni eksiklikler buluyor ve onları aşmayı önüne bir görev olarak koyuyordu. İşte O'nun bu özellikleri birlikte faaliyet gösterdiği yoldaşlar üzerinde derin izler bırakıyor ve Ünal yoldaş bu özelliklerine yönetme ve yönlendirme, yerinde ve zamanında insiyatif koyma gibi özellikleri de ekleyerek partinin en değerli kadrolarından biri oluyordu.

80 başlarında düşmanın ellerine düşen yoldaş, işkencehanelerde komünist direnme ruhunu daima canlı tutarak mücadele bayrağını daima yücelerde tutmuştur. Yoldaşımızın kararlı ve sarsılmaz durumu karşısında acze düşen işkenceci cellatlar yoldaşımızı tutuklatmak için sahte evrak düzenleme yoluna baş vurdular. Çünkü, onlar biliyorlardı ki karşılarında granitten bir kaya, yücelerde dalgalanan bir bayraktı. Yani karşılarındaki Ünal Küçükbayrak'tı.

Ünal yoldaş, tutuklu bulunduğu süre içinde sırasıyla, Selimiye, Davut Paşa, Sultan Ahmet, Sağmalcılar ve Metris Cezaevlerinde kaldı. Gittiği her cezaevinde direnme ruhunun körükleyicisi olan yoldaş, cezaevlerinde direnişin üzerinde şekilleneceği platformun oluşmasında belirleyici rol oynadı. O, cezaevlerinin sınıf mücadelesinin bir alanı ve mahkeme salonlarını devrimin bir kürsüsü olduğunun bilincinde olarak cezaevlerinde gelişen iki zararlı akıma karşı mücadelede de etkin bir rol oynadı. Bunlardan biri bedeni ile birlikte beynini de yatıran ve bir an önce dışarı çıkmaktan başka bir şey düşünmeyen sağcı zihniyettir. Diğeri ise —içinde bulunulan şartların özgüllüğünü bahane etsede— cezaevlerini mücadelenin odak noktası olarak gören ve bu bağlamda cezaevi kitlesinin kapasitesini aşan bir eylem çizgisini savunan "sol çizgidir".

Ünal yoldaş tutuklu bulunduğu sürece, içinde bulunduğu koşulların olumsuzluğuna rağmen, bu zorluklara boyun eğmeyerek ideolojik ve siyasi gelişimini sistemli olarak geliştirmesini bilmiş ve gün geçtikçe daha da yetkinleşmiştir.

1986 yazında tahliye olan Ünal yoldaş, partimizle derhal ilişkiye geçerek, parti için geceli gündüzlü yoğun bir çabanın içine girmişti. O, bir yandan kısa vadeli sorunların çözümü için mücadele ederken, bir diğer yandan bu sorunların kaynaklarına varmak için yoğun bir araştırma inceleme içine girmiştir.

O, birlikte çalıştığı yoldaşları günümüz koşullarında ideolojik yozlaşma ve çürümüşlük konusunda uyarıyor devrimci ahlak ve dinamizmin gerekliliği konusunda eğitmeye çalışıyordu.

Her bunalım döneminde olduğu gibi yaşadığımız süreçte de sağcı rüzgarların esebileceği ve inkarcılığın hayli revaçta olacağı konusunda dikkat çekiyor ve parti çizgisinde sebat etmenin ML ilkelere dört elle sarılmanın hayatı önemini özellikle ve ısrarla vurguluyordu.

Durgunluk halinden çıkıp, kıpırdanmaya başlayan halk hareketi ve devrimci duruma parmak basarak partiyi ve yoldaşlarını böyle bir gelişmeye önderlik etmeye çağırıyordu.

Baştarafı Sf: 7'de

zaevi müdürü faşist yüzbaşı Fikret'in, Ünal yoldaş hakkındaki özel raporu sonucu, yoldaş Sağmacılar girişinde özel olarak işkenceye tabi tutulmuştur.

Ünal yoldaşın en temel özelliği, devrimci değerlere duyduğu sarsılmaz inanç ve bunları en yoğun faşist saldırı karşısında dahi tavizsiz savunuculuğudur.

O, düşmanları olan faşist subaylar (her rütbeden) karşısında daima devrimci değerleri savunmuş, onların demagojilerini açığa çıkartıp gerçek yüzlerini hem geri bilinçli devrimcilere hem de kapılarda nöbet tutan erlere göstermiştir.

1983 yılında yapılan ve 28 gün süren süresiz açlık grevinde ağır bir mide kanaması geçirmiş, kaldırıldığı hastahanede komaya girinceye kadar kesinlikle tedavi kabul etmemiş, koma halinde de yoldaşlarının serum verilmesini engellemelerini istemiştir.

Buradaki kararlı tavrı ve önderlik edişi sonucu, açlık grevini bırakmış çeşitli siyasetlerden bir dizi devrimci hastahanede tekrar açlık grevini sürdürme

Ünal yoldaş, okul eğitiminin eksikliğine karşın cezaevinde de teorik eğitimini sürdürüp geliştiren az sayıdaki yoldaştan biridir.

O, zaman zaman yoldaşlara ve çevresine karşı sekter tavırlara girdiyse de bu, O'nun tali yanıdır. Esas yanını, fedakâr, çalışkan, sistemli yaşamı ve kararlı mücadelesi oluşturmaktadır.

Ünal yoldaş, cezaevinden tahliye olduktan sonra, yaşamını kısa sürede yitirmemiş olsa idi, onun Türkiye ve dünya devrim mücadelesine katkısı örnek bir kadro ve önderlik vasıfları taşıyan bir insan olarak çok daha fazla olacaktı.

Onun kaybı, Türkiye ve dünya proletaryası açısından —özellikle de içinde bulunulan teslimiyetçilik ve inkarcılık ortamında— önemli bir kayıptır. Bu kaybı telafi edebilmek, ancak, her komünist ve devrimcinin Ünal'ın olumlu meziyetlerini kendine örnek alması ve yaşama geçirmesi ölçüsünde, biraz olsun söz konusu olabilir.

Cezaevinden
Bir Özgürlük Mahkumu

Dünya komünist hareketinin içinde bulunduğu kargaşa ve kaos ortamının aşılması ve enternasyonalizm bayrağının yeniden gönderin en yücelerine asılmasının önemine parmak basıyor, ancak ülke gerçeklerinden kopmanın tehlikelerini de özellikle vurguluyordu.

Tüm bunların doğrultusunda partimizin bir dizi alanda yeniden toparlanabilmesi için yönetici düzeyde görev alan Ünal yoldaş, çok zorlu koşullarda bir dizi görevi layıkıyla yerine getirdi. O, silah elde toprağa düşerken, kanının yerde kalmayacağını ve silahının TİKKO gerillaların elinde özgürlük türküleri misali şakıyacağının şiddetle bilincindeydi.

Selam olsun sana özgürlük simgesi yiğit yoldaş!

Bir Yoldaşı

Direnen ses.....

Baştarafı sf: 23'de

direnişinde sonra sezgilerim dahada artıyordu. Bu arada kendisine sen ya DHB ya PARTİZAN taraftarısın, senin direnişin önder İbo yoldaşın anısını andırıyor dedim. Kendisi beni tanımadığından dolayı, kendisinin hiç bir örgütte olmadığını söyledi. Bu sözler cezaevi koşullarında taktik bir tavırdır. Bu arada şunu da belirteyim, beraber geçirdiğimiz o günleri Zeki daha sonra İKK sayı 53'de kaleme almıştır.

Aradan geçen 6 yıl sonra, Zeki'nin kararlılığı, davaya bağlılığı, baş eğmezliğiliğini bir anı olarak yazmam o kadar zorki, kelimelerle ifade edilecek, tasavvur edilmeyecek bir şey.

Zeki ile bir yıl cevaevinde beraberdik. Gerek işkencedeki tavrı, gerek tutuklularla ilişkileri, ağır başlılığı, dürüst ve samimi oluşunda tüm tutukluların saygı duyduğu bir komünist tavır sergiledi.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işkence tezgahlarında, zindanlarda, proletarya ve ezilen yığınların devrim ve sosyalizm kavgasının önderini sıra neferlerini dize getirmek çabalarının yoğunlaştığı, dönekliğin ve ihanetin kol gezdiği bir dönemde, Zeki'nin ser verip sır vermeme ilkesine bağlı kalması şüphesiz komünistçe bir tavırdı.

Halkımız Zeki'yi ve mücadelesini unutmayacak. Türkiye devrimci hareketi her 22 Kasım'da, Zeki'yi anacaktır. Zeki'nin kısa yaşamı, ama mücadelesi ve onuruyla büyüklüğü unutulmayacak. Faşist cuntanın emelleri kursaklarında kalacaktır. Türkiye devrimci hareketi tüm devrimcileri yüreğine bastığı gibi Zeki'yide yüreğine gömecek ve hesabını soracaktır. İşte o gün tüm devrim ve sosyalizm şehitleri aynı zamanda Zeki'de aramızda olacaklardır. Son söz daha söylenmedi. Halkımız İbrahimleri, İrfanları, Hasan Hakkıları, Pir Ahmetleri, Maksutları, Denizleri, Mahirleri, Zekileri ve tüm şehitleri unutmadı unutmayacak.

DHB Taraftarı Bir Devrimci

Fransa'da 68 Ruhu mu?

Baştarafı son sf'da

sini durduramadı. Olayın rengi tamamıyla değişmişti. İpler sendikaların elinden çıkmış, hareket tamamen kendiliğinden bir hale dönmüştü. Birkaç gün önce çokça dem vurulan apolitiklik ağıza bile alınmıyordu artık

Sloganlar dahi değişmişti. Örneğin; *"Sokaklarda kardeş kanı var", "Faşist Chirac halk senin derini yüzecek", "Göçmenleri atan, öğrencileri katleden bu hükümete hayır", "Yasaları siz değil, sokaklar yapar"* vb. vb. şeklinde sloganlar atılmaktaydı. Birkaç gün önce bildirileri dağıtmamıza engel olanlar şimdi kapışarak alıyor, sadece kendilerine değil, mitingi izleyenlere de dağıtmamızı söylüyorlar, hatta içlerinden bazıları bildirinin içeriğine katıldıklarını, kendilerinin de dağıtmak istediklerini belirtiyor ve deste deste bildiri alıp, kitlelere bizzat kendileri dağıtıyordu.

Öyle bir an geldi ki kitle açıkça ikiye bölündü. Bir yanda slogan atmayıp sessizce yürmeyi tercih edenler, diğer yanda hiddetli, öfkesini sloganlarla haykıranlar kaldı. En sonunda bunlar diğerlerinden tamamıyle koparak bambaşka bir güzergâhta yürümeye başladılar.

Hepsi bir yerlere yürüyordu, ama nereye yürüdüğünü kimse bilmiyordu. Öğrenciler, emekçiler, işsizler herkes kolkola girmiş, Paris sokaklarını titretiyorlardı. İnsanlar akın akın katılıyordu yürüyüşe. Sloganlar eskisinden çok daha gür olarak çıkıyordu. Polis timleri ortalığı terketmiş, pusuya yatmıştı. Nitekim akşam saat beşe doğru helikopterlerle gaz bombaları atılmaya başlandı. Ancak bu kitlelerin öfkesini kamçılamaktan başka bir işe yaramadı; teslimiyet için direnen önderliğe karşı yığınlar kortejler oluşturarak sel gibi akmaya başladılar.

Burjuvazi için yapılacak tek şey kalmıştı: teslim olmak. Ve yasa tamamıyla geri çekildi. Direniş öğrencilerin zaferiyle sonuçlanmıştı. Ama yığınların öfkesi dinmemişti. Kardeş kanı akmıştı, suçluların cezalandırılmasını istiyorlardı. Direniş belirsiz bir süre daha devam edebilirdi. Tam bu esnada burjuvazi taktik değiştirererek devreye CGT ve CFDT gibi sendikaları soktu. Öğrencilerin düzenleyeceği mitinge bunlar da geniş bir kitleyle katılacaklarını belirttiler. Gerçekten de son miting en kalabalık olanıydı; ama potansiyel düşmüş, yığınların tepkisi iyice törpülenmişti. Bu mitingle birlikte yaklaşık iki hafta süren öğrenci grevleri sona ermiş oluyordu. Böylece sendika ağaları her zamarki gibi "yatıştırma" misyonlarını bir kez daha oynadılar.

Fransa Eski Fransa Olmayacak!

Fransa'da barometre hergün biraz daha yükseliyor. Gerçi bir takım iddia sahiplerinin öne sürdüğü "hareket 68 boyutlarındadır" şeklindeki görüşü doğru olmamasına karşın, hareketin küçümsenmiyecek bir mücadele ruhunu yansıttığını kabul etmek gerekir.

Öğrenci grevlerinin ardından demiryolu işçilerinin grevi başladı. İşçiler eskisinden daha öfkeli ve daha kararlı. Mevcut gelişmeler genelde dünyada ve özel olarak Fransa'da emperyalizmin derinleşme yönünde seyreden krizinden ve bunun bir parçası olarak sertleşen, keskinleşen çelişmelerden bağımsız olarak düşünülemez. Önümüzdeki günler daha canlı mücadelelere sahne olacak. Artık sesizlik, durgunluk yerini kargaşaya, hareketliliğe bırakıyor. Bunu görmeli, proleter enternasyonalistler olarak görevlerimize daha sıkı sarılmalıyız. Fransa vb. ülkelerde, proletaryanın öncü örgütü ML partilerin olmayışının yarattığı boşluk, sözkonusu eylemler sırasında bir kez daha berrak bir şekilde görüldü. Bu durum görevlerimizi daha da ağırlaştırıyor. ML görüşlerin maddi bir güç haline gelmesi için çalışmalıyız. ML bir partinin gerekliliğini bu ülkelerde ısrarla anlatmanın ve bu doğrultudaki çalışmaları aktif olarak desteklemenin önemi ortadadır. Fransız proletaryası kendi öncüsünü mutlaka yaratacaktır. Fransa'da olsun, diğer yerlerde olsun proletarya böyle bir objektif güce sahiptir. Bunu bilince çıkarmalarını tarih sahnesinde kendilerinden beklenilen fonksiyonu oynamalarını sağlamak için gerekli olan ML bir çizgidir. Bu açıdan ML görüşlerin yığınlara mal edilebilmesi için karalı bir çaba içinde olmalı.

Diğer taraftan hiçbir şekilde işçi sınıfının, ögrenci gençliğin ekonomik-demokratik-akademik talepler uğruna sürdürdükleri mücadelenin küçümsenmesine düşülmemelidir. Bu hareketlerdeki burjuva önderlikler veya hareketlerin kendiliğindenci karakteri gerekçe gösterilerek yığınları haklı istekleri karşısında seyirci bir tutum takınılmamalıdır. Böyle bir davranış ne adına sergilenirse sergilensin objektif olarak devrime zarar veren bir olgudur.

Evet, şu açıktı; öğrenci gençlik hareketinde ipler burjuva görüşlerin elindeydi. Peki bu, geniş öğrenci yığınlarının haklı taleplerine karşı sessiz kalmaya gerekçe gösterilebilinir mi? Hayır! tavır şu olmalıdır: Bu harekete bağımsız siyasal çizgimizi bulandırmadan katılmak, burjuva alternatifleri bizzat mücadele alanlarında deşifre etmek. Doğru alternatifleri maddi bir güç haline getirmek için azimle mücadele yürütmek. Diğer bir sorun da, bu türden hareketlerin kendiliğindenci karakterine bakarak ona duyarsız kalmadır. Bu tavır da kabul edilemez. Bu, burjuvaziyle muharebede emekçilerin yalnız bırakılmasıdır, burjuvaziye hizmettir. Yığınların burjuvaziye karşı kendiliğinden giriştikleri mücadelelerden hiç bir şekilde ML bir çizgi beklenemez. Bu kendiliğindenci mücadelenin veaya hareketin doğasıdır. Öyleyse yığınların kendiliğinden hareketinin desteklenip desteklenmemesi veya ona katılıp katılmamanın ölçütü hiçbir şekilde ML bir çizgiye sahip olup olmadığı şeklinde ele alınamaz. Sorunu böyle ele alanlar kendiliğinden mücadelenin seyri içinde ML bilincin kendiliğinden ortaya çkamayacağını, bu bilinci götürmein ML'lerin işi olduğunu, aksi halde ML'lerin varlığının anlamsızlaşacağını kavrayamıyorlar. Evet, Fransa öğrenci hareketi sistemi itham etmiyordu sisteme yönelmiyordu; onun şu veya bu uygulamasını hedefliyordu. Bu uygulamaları yaratan düzenin ne menem bir şey olduğnu kavarayamıyordu.

Böyle hareketlerin doğru bir güzergâha çekilmesi için ML'ler azami çabayı göstermelidirler. Ancak bunun bir çırpıda sağlanamayacağı, sabırlı bir çalışmayı gerektirdiğini de bilmeliyiz. "Ne yapsak da bizi izlemiyorlar" deyip kenara çekilmek veya umutsuzluğa düşmemek için bu gereklidir.

Partimiz sempatizanları buna uygun davrandılar. Sabırlı ve kararlı bir çalışma yürüttüler. Ve bu çalışma meyvesini de verdi. Küçük bir azınlık da olsa öğrencilerin bir kesimi "tek çözüm devrim" gibi sloganlar attı. Bizlere güvenini açıktan beyan eden gençler çıktı.

Hareket geliştikçe ve burjuvazinin dolapları, saldırıları yoğunlaştıkça bazı gerekçelere öğrenciler devrimcilerin, ML'lerin yardımı ve kendi deneyimleri sayesinde vakıf oldukça daha ileri istemler ileri sürdüler. Eylem daha ileri bir yönelime doğru yol aldı.

Bütün eksik ve yetersizliklerimize karşın, hareketin bilançosu bizim için olumlu bir haneyi gösteriyor. Onbinlerce bildiri dağıtmak, Mao Zedung yoldaşı kitlelere daha iyi tanıtmak, bu konuda DEH'in açmış olduğu kampanyayı onlara ulaştırmak olumlu bir çabaydı.

Fransa eski Fransa olarak kalmayacak. Bugünkü gelişmeler gelecekte -ki daha güçlü mücadeleleri müjdeliyor.

Fransa İKK haber Bürosu

İşçi-Köylü Kurtuluşu Halkımızın Bilinçli Sesidir!

Oku,
Okut,
Tartış,
Eleştir,
Yazı Gönder!

Fransada 68 Ruhu mu?

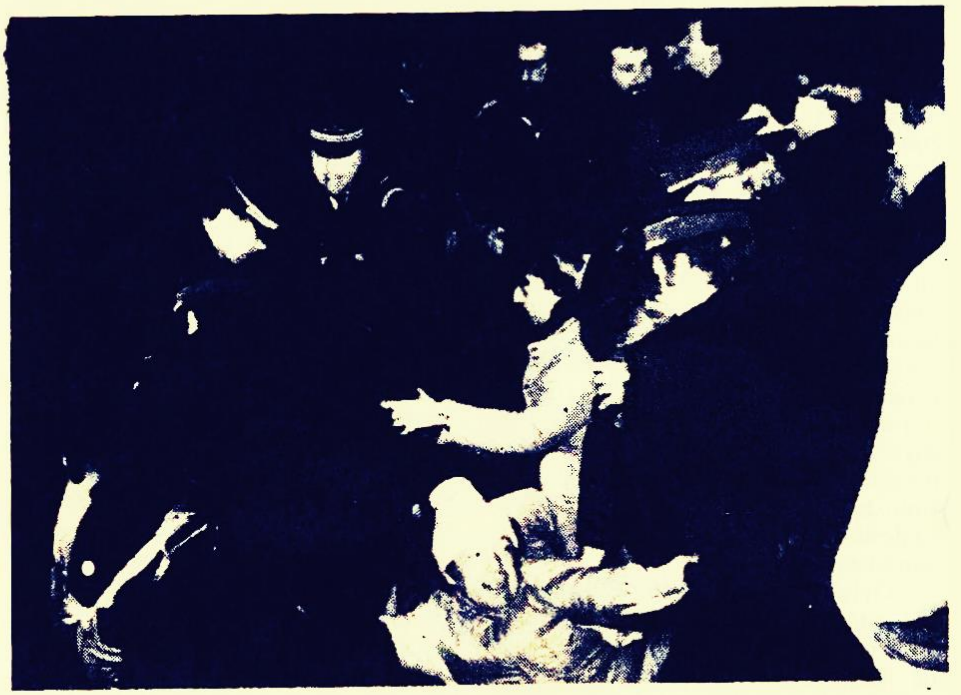

Aralık ayıyla birlikte tam anlamıyla kızgın günler yaşandı Fransa'da. Bir öğrenci grevi olarak başlayan hareket kısa sürede işçi-işsiz tüm yığınları kucaklayarak burjuvaziyi iyice tahdit eder hale geldi. Başta Paris olmak üzere birçok kent ve kasabada yüzbinlerin ayak sesleriyle, sloganlarıyla sarsıldı sokaklar. Yıllardır kabuğuna çekilmiş insanlar birden kararlı yığınlar halini almışlardı. Sönmüş bir volkanın patlamasını andırıyordu ortam.

Olay Nasıl başladı?

Her gün biraz daha derinleşen bir kriz içinde debelenen Fransız emperyalizmi tüm alanlarda sertleşen önlemlere başvurmakta, diktatörlüğünü her geçen gün biraz daha pekiştirmektedir. Bu arada yürürlükte olan öğrenim yasası da onu rahatsız ediyor, eğitimi sadece çok küçük bir azınlığın hakkı olarak görüyordu. Bu anlamda mevcut eğitim sisteminden çok daha azılı, Amerikanvari bir yasayı hazırlamak için kolları sıvadı. Sonuçta DEVAQUET ve MONORY adlı eğitim bakanları kendi adlarıyla anılan kötü ünlü yasayı piyasaya sürdüler. 'İş'i öylesine köklü bir şekilde çözmeyi planlıyorlardı ki, bir çırpıda hem yüksek öğrenimi, hem de orta öğrenimi halledivereceklerdi.

Getirilen eğitim sistemiyle yüzbinlerce genç boşluğa itiliyor, eğitim elit bir tabakanın malı haline sokuluyordu. Bu durum öğencilerin tepkisini çekmekte gecikmedi. Nitekim üniversite ve liselerin büyük bir çoğunluğu derhal grev ilan ettiler. Grevciler hiç bir uzlaşmadan yana değillerdi ve yasa tamamiyle geri çekilene kadar greve devam edeceklerdi.

"Apolitik" Grev!!

Baştan hiç de 'çizmeyi aşma' yanlısı değillerdi. "Sözkonusu olan bir öğrenci hareketiydi, kesinlikle ne devleti ne de hükümeti hedefliyordu". "Amaç sadece ve sadece yasanın değiştirilmesiydi". "Hareket tamamiyle apolitik(!) ti, bu anlamda hiç bir siyasal grubun propagandasına izin verilmeyecekti." "Eğer greve politika karışırsa(!) polisin yaklaşımı çok daha farklı olacak, hatta grevi engeleyebileceklerdi" vb. vb. ...

Ne kadar zorlanırsa zorlansın, yapılan tam anlamıyla politikaydı; burjuva politikası... Ve bu politikadan Marchais'in KP'siyle Mitterand'ın Sosyalist Partisi yararlanmaya çalıştı. Kaldı ki, grevi örgütleyen öğrenci sendikalarının içinde, bunların belli bir etkinliği de sözkonusuydu.

Her şeye karşın, öğencilerin istemi haklıydı; bu anlamda harekete katılınmalı, geniş gençlik kitlesine doğru siyaset götürülmeli, ayrıca hareketin önderliği teşhir edilmeliydi. Bu doğrultuda bizler, İranlı, ABD'li diğer DEH sempatizanı yoldaşlarla birlikte harekete aktif olarak katılmaya karar verdik. Bunun için Fransızca-ortak ve bağımsız-bildiriler kaleme alındı ve Mao Zedung yoldaşın "İsyan etmek haklıdır" özdeyişini içeren bir pankart hazırlandı. Bunun dışında, DEH'in dünya çapında açmış olduğu "MAO ZEDUNG'UN ÇİZMİŞ OLDUĞU GÜZERGAH'TA İLERİ!" adlı kampanya için hazırlanan çeşitli bildiri ve broşürler eylemlerde dağıtılmak üzere bir kez daha çoğaltıldı. Böylece kampanyayı yığınların bu kesimine de ulaştırabilecektik.

Grevin ilk gününden itibaren özellikle Paris'te düzenlenen tüm mitinglere militan bir şekilde katıldık. Onbinlerce bildiri dağıttık, zaman zaman pankartımızı kortejin çeşitli yerlerinde açtık; yüzlerce insana tek tek sözlü ajitasyon ve propaganda yaptık. Onbinlerce insana ulaşabilmek için, kortej boyunca bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, herkesin bildirimizi okumasını sağlamaya çalışıyorduk. İlk mitingte bazı öğrenciler, özellikle miting görevlileri bildiri dağıtmamıza karşı çıkıyor, fiilen engellemeye çalışıyor, hatta insanlara bildirimizi almamalarını telkin ediyorlardı.

Malik Olayı ve Gelişmeler

İlk mitingi izleyen günlerde olayın rengi bir hayli değişti. İlk mitinglerde atılan sloganlar yasayı hedeflemekten öte gitmiyordu, ancak bu bile burjuvaziyi tedirgin etmeye yetiyordu. Burjuvazinin çeşitli kanatları öğrencilerin isteklerini kendi potalarında eritmeye uğraştılarsa da gelişmeler tam tersi olmaya başladı. İlk büyük kitle gösterisiyle birlikte Invalides'de barikat kuran Serez'ler (CRS: Özel polis güçleri) öğrencilere saldırı düzenledi. Karşılıklı çıkan çatışmada onlarca öğrenci yaralandı. Polisin saldırısını protesto etmek isteyen öğrenciler ertesi gün ünlü Sorbonne Üniversitesi önünde birikti ve tekrar kortejler halende yürüyüş başladı. 6 Kasım Çarşamba akşamı Saint Michelle Metrosu önünde biriken öğrencileri dağıtmak isteyen Serezler tekrar saldırıya geçti. En basit demokratik kırıntılarla hareket eden öğrenciler, gaz bombaları ve coplarla azgınca bastırılmak istendi. Sokaklarda kovalamaca oynayan polis timleri, canını kurtarmak için yüksek dereceli bir devlet memurunun evine sığınan Malik Oussekine'i ev sakinlerini de tartaklayarak, onların gözü önünde cop darbeleriyle hunharca katletti.

Emperyalist devlet temsilcileri bu katliam sonucunda kamuoyu nezdinde iyice sıkışmaya başladı ve süt dökmüş kediye döndüler. Malik'in kalp krizinden öldüğü yolunda sahte doktor raporları düzenleyerek suçlarını örtbas etmeye çalıştılar. Ama olay çoktan 'çizmeyi aşmıştı' bile. Kinleri kabaran öğrenci gençlik, düzenden hoşnutsuzluğu her geçen gün biraz daha kabaran işçiler, işsizler gece geç saatlere kadar üniversitelerin önünde birikerek kinlerini haykırıyorlardı.

7 Aralık günü tekrar Sorbonne üniversitesi önünde biriken binlerce insan yeniden yürüyüşe geçti. Önderlik yasa ilan etmeye çalıştıysa da yığınların öfke-